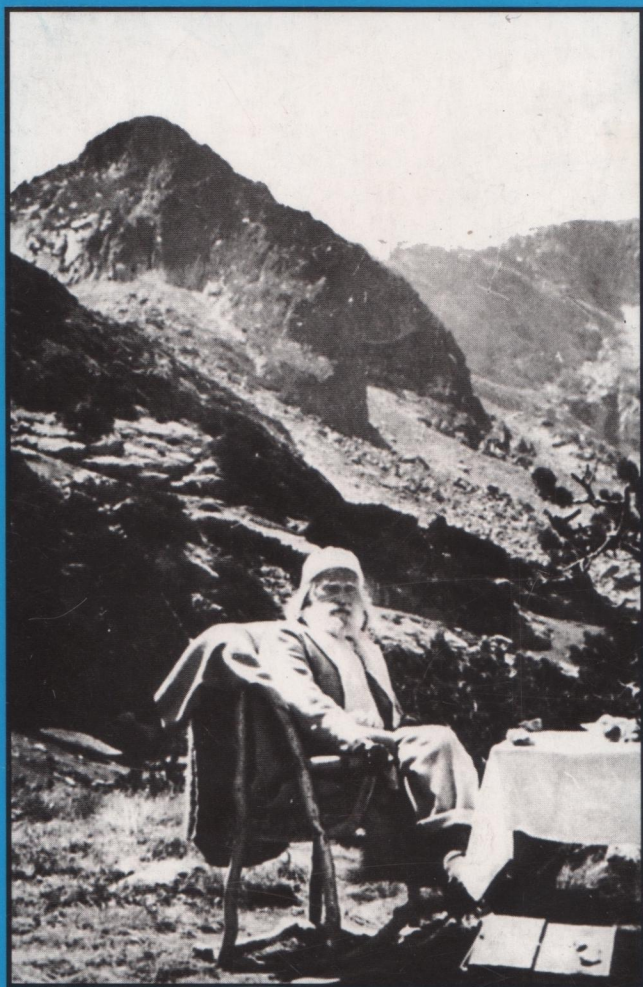

СВЕТОЗАР НЯГОЛОВ

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО ЗА РИЛА
И ЕКСКУРЗИИТЕ ПО ПЛАНИНАТА

И.К. «ВИДЕЛИНА»

Светозар Няголов

**Учителя Бениса Дуно
за Рила и екскурзиите по планината**

© Светозар Няголов, автор
ISBN: 954-8925-09-5

Светозар Няголов

**Учителя Бенуса Дуно
за Рила и екскурзиите по планината**

ИК „Виделина“
София, 2006

Планината – извор на сила

В своето развитие, до което е достигнал човек в сегашната епоха, за да хармонизира и използва правилно силите на своето тяло, трябва да се движи, да ходи. Движението е живот. Според мнението на Учителя човек, за да е здрав и да има правилни функции на организма, всеки ден трябва да изминава по 20 км пеш. Така всички излишъци ще се премахнат и организъмът постоянно ще се обновява. През предните векове хората са се движили много повече от сега и са били значително по-здрави и издръжливи. Хората на сегашния век са свикнали на удобства и използват непрекъснато превозните средства. По този начин се атрофират краката и органите им. Болшинството американци страдат от неврастения, понеже избягват да ходят пеш, а дори и да си купят вестник, отиват с колата си. Когато органите на човешкото тяло са в застой, те се атрофират и някои дори се парализират. В противовес на американците, в Индия и Тибет има цели народи, които живеят високо по Тибетското плато и всеки ден изминават повече от 20 км и се радват на завидно здраве, голяма подвижност и издръжливост. Самите условия на живот ги карат да се движат и намират прехраната си. В топлите места, по екватора, където има изобилие на блага, хората са мързеливи и повече лежат и не се движат много. В северните страни, където условията са сурови и трудни, хората са много подвижни и постоянно техните умове и тела са в движение.

По време на бомбардировките над София Учителя прави около 40 екскурзии – всеки ден до Витоша – над село Симеоново. Той казва: „Аз ходя вече 35 дена на Витоша, всеки ден изминавам по 18 – 20 км. Питат ме: защо ходя? – Калявам волята си. Не е лесно всеки ден да вървиш по 18 – 20 км, да се върнеш уморен и

на другия ден пак да тръгнеш. С това аз давам пример на хората и казвам: Ако всеки ден не извървявате до Господа по 18 км и не се връщате назад, не можете да станете човеци. Ще отивате при Господа и ще се връщате, докато разрешите въпросите си.“ (Новият светилник“, стр. 295)

Още в началото на развитието на братския живот в България Учителя обръща сериозно внимание на приятелите от Веригата и по-късно на съборите във Велико Търново върху голямото значение, което имат физическите упражнения за нашето правилно духовно развитие. Той е дал много упражнения за тонирание и трансформиране състоянията на учениците. Учителя 11 години обикаля България, като минава през почти всички планини и се ползва от енергиите, които възприема от тях.

След свършването на Първата световна война, след завръщането си от Варна, където е бил интерниран в хотел „Лондон“, Учителя започва сам да посещава най-близката планина до София – Витоша, и да проучва нейните хубави местности. Постепенно извежда групи – главно от млади братя и сестри, през лятото и зимата, минавайки покрай с. Драгалевци.

Това е един непознат за учениците свят, пълен с красота, чист въздух и доста трудни задачи за решаване. Така започват редовните екскурзии на братството на Витоша.

Посещаването на планината при трудните условия е една строга и сериозна школа за развиване качествата на учениците. Учителя желае да ни запознае с природата и нейните сили при всичките ѝ проявления. Най-важно е да не се плашим от честите промени, които стават в планината. Дъждът, бурите и снегът не трябва да спират нашия ход към определената цел. Учителя ни учи: „При всичките условия на живот не губи своя мир.“ Той ни заведе на

Бивака на Витоша – „Ел Шагай“ (Вратата на Рая), който стана любимо място за отдих и изпълнение на различни задачи. Много пъти в гъжд, сняг и студ малки и големи групи са прекарвали по цял ден в планината и приятелите не са изстивали и не са се разболявали. В беседата „Новият живот“ Учителя казва: „Извеждам повече от 200 души на Витоша в най-големия сняг и се качваме на 1500 – 1600 м височина. През целия ден прекарваме на снега и никои не се разболява. Направихме 1, 2, 3 опита, искам да покажа на тия ученици, че в природата има известни закони, които трябва да се знаят.“ (Обяснения и упътвания, 1922 година“, стр. 25).

Има едно свято име, което внася трепет и светлина в нашите души, при неговото произнасяне. Това е свещената за нас планина Рила, със своята неповторима красота и чистота, в която ни въведе Учителя. Започва посещението на връх Мусала – което преведено означава близо до Бога, място на Бога или носът на Бога. Той е най-високият връх на Рила и в целия Балкански полуостров. На Рила има още 12 върха, които са високи над 2700 метра. На Рила, Мусала и езерата Учителя е изнесъл най-хубавите си беседи и е имал най-плодотворните си разговори с приятелите. „Това, което се говори на Мусала, другаде не може да се каже. Значи, за всяко нещо се изисква специална обстановка, специални условия.“ („Определени движения“, стр. 126).

Всяко отиване на това свято място е празник за нашите души, светлина за ума ни и топлина за сърцата ни. Учителя казва: „Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови. Аз направих следния опит на Мусала: изведох на Мусала 104 души, като се започне от 18-годишни юноши до 70-годишни хора, имаше и една сестра – София Попова, на около 80-годишна възраст, на височина 3000 метра, без да се разболее някой, всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл.“ („Новият живот, стр. 20).

Рила е най-високата планина на Балканския полуостров, който е заливан 3 пъти от вода, а тя е стърчала в морето като неголям остров. В нейното развитие са станали много тектонични промени в релефа и състава ѝ. Преди повече от 13 000 години преди Христа, още преди потопа на Земята, Рила заедно с Родопите и днешния Олимп са представлявали древния Олимп висок около 12 000 метра – място на Боговете, на вечните снегове, където човешки крак не е могъл да пристъпи.

„Историята на Земята е записана и запазена. Един ден ще я представят на филм. Олимп, в който са обитавали Боговете, не е сегашният Олимп, а Рилският масив – големият Олимп. Някога той е бил най-високият връх на Европа, после се е снишил. Сегашният Олимп се е оформил по-късно“. („Мисли за всеки ден, 1988-1989“, стр. 97).

След потопа под натиска на черната ложа Мусала спада на 6000 метра височина. Тогава Рила е била покрита с вечни снегове и ледници, които при второто понижение на Мусала до към 3000 метра и значителното затопляне на климата започват да се разтопяват и образуват 189-те, предимно глациални езера – сините красиви очи на планината. Сега Бялото братство заглежда и повдига височината на Мусала, която през 1940 г., според думите на Учителя, е била 3033 метра и всяка година се издига с един-два сантиметра. Учителя определя височината на върховете според идеите, които изпълват съзнанието му, когато ги посещава.

„В духовния свят един нисък връх може да бъде висок, а високият връх може да бъде нисък. Това зависи от интензивността на силите, които действат там. Тогава право е, дето казват, че най-високият връх е Голгота, защото там се изживяха най-интензивните страдания. На времето си там Христос е разрешил една от най-важните задачи.“ („Петимата братя“, стр. 250).

По време на една от лекциите на ООК – общия окултен клас, Учителя задава въпроса: „Кой е най-високият връх на Земята?“ Учениците отговарят: „Монт Еврест“. Тогава Учителя обяснява: „Най-високият връх на Земята е там, където всички разумни същества се събират заедно и отправят ума си към Бога.“ Този връх беше Изгрева в южната част на София.

Учителя казва: „Един ден отидохме с един мой познат на Мусала. Като се качихме на върха, видях на една табела означена височината на Мусала. Там пише 2925 метра. Казах на приятеля си, че изчислението не е вярно. Мусала има височина над 3000 метра. „Отде знаеш?“ Не му казах от де зная, но му отговорих: „Има идеи и чувства, които се проявяват само на височина над 3000 метра. Други идеи се проявяват на височина 3200-3500 метра. Следователно, ако тази идея се роди в ума на човека при дадена височина, значи тя е от 3200 до 3500 метра... Например един месоядец се качва на една планина. По едно време у него се явява мисълта за вегетарианството. Това показва, че сте стигнал на такава височина, на която се ражда мисълта за вегетарианството. Тази височина е 8000 метра. Като стигне височина 9000 метра, човек забравя своята националност.“ („Условия за растене“, стр. 57).

Името Рила, или на славянски език Дункас, означава планина на много води, за разлика например от нейната северна предпланина Верила, която е безводна. По строеж Рила няма голямо разнообразие от скални формации. Тя е изградена от на-старите скали, срещани в България – метаморфните, които имат предкамбрийска или архайска възраст. Метаморфните скали се изграждат от различни видове гнайси и шисти, амфиболити, прослойки от мрамор и серпанити. Други скални съставки са палеозойските гранити – по високите части, и гранитогнайсите в по-ниските. Най-младите скали са от кватернерният период и се оформят като глациални наслази – скали, слабо споени,

образувани от ледниковата дейност и натрупани на големи и малки морени, и делувални наслаги, във вид на сипеи, насипи и пясъчно-глинести материали. Срещат се и някои полускъпоценни камъни, рубини и др. Намира се и природно злато на жилки, много кристали и бял опушен кварц. Структурата на Рила има много тектонически особености. Има много разломи, пропадане на известни котловини, като Говедарската и др. Има заравенности и главно планински пасища от 1200 до 2600 метра височина. От глациалната дейност на ледниците са се образували много цирокси, коритни долини, прагове, скални гърбици и др. образувания. Обикновено коритните долини са със загладени корита и доста стръмни скатове. Най-красивият циркус е този при 7-те Рилски езера. Други подобни са Урдините езера, Бистришките езера, езерата при Мусала, Рибните езера и други. Те придават на планината типичен алпийски характер. През последните 10 000 години на Рила е протекла интензивна мразова дейност, в резултат на която са се образували много скални венци и плочници, каменни ивици, подкови и др. Появили са се и буйни потоци, които образуват много реки, като Марица, Искър, Джумайска Бистрица, Джерман, Рилска река, Елиџна и др. Постепенно снежната граница на Рила спада и се установява на 2100 метра. Сега по-големи промени стават по високите била на планината, главно от лавините, които изкъпват и пренасят големи скални маси към долините и често унищожават гървесната растителност. Топенето на снеговете често се забавя и снежната покривка присъства по планината до средата на май и най-топлото време не е през месец юли, а по средата на август и първата половина на септември. Броят на дните със снежна покривка на билата над 1800 метра е 250. Обикновено снегът се топи бързо под въздействието на вѐна – бурните южни ветрове и обилните пролетни гъждове. Географски Рила се разделя на четири дяла: Северозападен, Централен, Югозападен и Мусаленски. Всеки един от тях има специфична красота и

Влияние. Най-представителният е Мусаленският дял с връх Мусала. Учителя разделя Рила на три части: 1. Мусала е главата на Рила, откъдето идват идеите и всички енергии за България и целия свят; 2. Скакавците и Рупите са гърдите на Рила. На Скакавците и Рупите има места, които са чисти и свети. Там живеят възвишени същества. Започнат ли хората да посещават много тези места, съществата се оттеглят. Те не обичат да ги безпокоят хората. Ако там отиде човек, който не е духовен, може да пострада от тези силни вибрации, които съществуват там. Природата прави свещените места пустни, без растения, без животни.“ („Мисли..., 1988-1989“, стр. 27).

„Няма нито една страна в света сега освен България, която да има гръбнак и глава. Гръбнакът на България е Стара планина – Балканът, а главата е Рила с Мусала.“ („Разговори с Учителя“).

Рила съществува на Земята повече от 9 милиона години. Тя е най-старият духовен център на Бялото братство. Понеже в нейните гънки и недра в Акаша е записана цялата история на Земята от създаването ѝ до сега, тя е била притегателен център за всички разумни възвишени същества, които са я посещавали.

Учителя казва: „Аз чета какво казва Природата и зная за всеки един от вас какво е написала. Навсякъде Природата всичко пише. И в България има Акашеви записи и аз ги чета... Аз ходя по планините да чета какво е написано по тях, в техния архив.“ („Мисли..., 1986-1987“, стр. 74).

Рила е посещавана от много велики същества и адепти, които са се учили в нейните школи. Тяхното присъствие се е ознаменуvalo с това, че те са оставили своята светлина и благословение в нея. Затова Рила е благословена планина, цен-

тър на светли мисли и възвишени чувства. „В Рила е най-старата окултна школа, в която съществата, които я съставляват, са в етерни тела. Там е складирано знанието за Египет, Индия и другите страни по света. Все от Рила е тръгвала културата на човечеството и се е разпространявала по целия свят.“ („Разговори с Учителя“).

Рила е център на мистични духовни течения, които са се създали в подножието ѝ. Тя е люлка на орфеизма, школа на древния тракийски певец, който се е подвизавал 6 века пр. Христа в околностите на връх Мусала, където със своите песни и вдъхновена музика е омайвал хората и животните. Те не са се нападнали и не се гонели, както обикновено.

По-късно, през X век след Христа, около полите на Рила се създава Богомилското учение, което поради своята социална основа – премахването на феодализма и робството, бързо се разпространява по цяла България. Богомилството е един опит на Бялото братство за насочване на народите към един нов общ братски живот в цяла Европа. То подготвя Ренесанса и дава тласък в развитието на културата. Богомилството е най-светлата духовна страница от средновековната история на българския народ. Богомилството със своите общочовешки велики идеи, някои от които и досега не са приложени от хората, подготвя и идването на Учителя и неговото учение на Любовта, основа за развитието на *Шестата раса на Земята*. Пак около Рила се съсредоточава дейността на Бялото братство в нашите дни. Учителя казва: „Витоша е планина на знанието и самоусъвършенстването, а Мусала и Рила – на самоотричането.“

Паневритмия на поляната при Чистотата

Учителя с приятели над петото езеро

Мусала!

„Един си ти, мой Мусала, свещено място, Божий връх.“ Така започва песента, дадена от Учителя за този свят връх. Мусала е център на енергия, съсредоточие на сили и светли идеи.

В беседите си Учителя уточнява: „Мусала е едно духало, хем тѣй, на общо основание духало. Човек, като дойде тук, трябва да се издуха хубаво.“ („Тихият глас“, стр. 18).

Връх Мусала е отворен на север и планините около него образуват подкова, обърната към северния полюс, откъдето изтичат всичките земни енергии и се насочват към южния полюс. Западното рамо на подковата се образува от Маркуджиците, Незнайния връх (АБ-БА), който според Учителя стои много по-високо в духовно отношение от Мусала, Алековия връх и Безименния връх. Източното рамо се състои от върховете Малка Мусала, Иречек, Сфинкса, Дено и Средния чукар. Мусала се намира в центъра и поради това съсредоточава всички физически и духовни енергии, които протичат по Земята от северния към южния полюс. Върхът е силен магнит, който привлича всички божествени и духовни енергии, *трансформира ги и ги разпределя по Земята* в зависимост от тяхното предназначение.

„Високите планински върхове са възприематели на най-хубавата част от слънчевата енергия. Тя се складира там. Планините са складове на божествена енергия, място на една разумна работа.“ (стр. 108, „Мисли...“, 1986-1987“).

„На най-високите планински върхове турят хора, облечени в плът, но гениални умове, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото по високите планини се съдържат ония сили, които поддържат благородното, възвишеното в чо-

вешките души. Равните места изопачават човека.“ („Мисли..., 1989-1990“, стр. 65).

„Сега вие те дошли на Мусала да прекарате няколко дни. Как ще използвате времето си? Ще кажете, че ще дишате чист планински въздух и ще правите разходки. За да се ползвате от планината, вие трябва да възприемате слънчевата светлина чрез ума си, слънчевата топлина чрез сърцето си и въздуха чрез дробовете си. И това не е достатъчно. Трябва да знаете в кой момент през деня да възприемате светлината и топлината, за да се ползвате разумно от тях. Това значи, да възприемете специфична светлина и топлина от слънцето. Който може да възприеме слънчевата светлина и топлина чрез ума и сърцето си, той се чувства радостен, свободен и разположен.“ („Отворени форми“, стр. 150).

Връх Мусала има олтари – при езерото Окото и при Мари-чените езера, които са събирателни фокуси на божествената енергия, нейни трансформатори и станции за насочване по предназначението им. Затова още от гревни времена всички будни души съзнателно са се стремили към този жив център на сила и знание. Много от гревните римски и груги завоеватели са посещавали Мусала, за да придобият мистични знания, например Александър Македонски, Тит и др.

При първите посещения на връх Мусала Учителя казва: **„Значи отсега ще изучавате закона да бъдете добри към Господа. Това е най-великото нещо. Когато научите и приложите този закон, животът ви ще се осмисли, живата природа ще ви заговори и от всичко това вие ще извадите поука. Ако тези камъни проговорят, какво ще стане? Косите ви ще настръхнат от ужас и тази красива местност няма да ви побере. Знаете ли какви страшни работи бихте чули и видели? Това ще бъде ад за вас! Ако тия планини ви разкажат своята исто-**

рия, цяла София не би ви побрала. Тук може да видите двама гиганта, хора на миналото, как се убиват. Какво бихте научили от това? Само ще се ужасите, нищо повече. Нужни са хиляди години, докато тези герои на миналото се повдигнат. Всичко около вас са кости на мъртви герои, на богове, живели в миналото. И сега слънцето трябва хиляди и милиони години да грее, много гъждове да ваят, за да се измият греховете на хората и да научат закона за служене на Бога. Те са *служили* на себе си, *служили* са на *ближните* си, но не са работили за Бога.“ („Петимата братя“, стр. 219).

„Всички тия камъни, които виждате по височините, това са все развалини, останки. Това приятно настроение, което изпитвате, като се качвате нагоре, се дължи на това, че вие изживявате останките от миналото величие, което е царяло тук. И днес тия разрушения са дадени на децата за радост. Вие можете да изследвате тия неща, но трябва да знаете, че всеки, който иска да изследва Божиите работи, трябва да бъде абсолютно чист, абсолютно безкористен. Щом у тебе се зароди и най-малкото желание да вземеш нещо от мястото, което изследвате, ти ще причиниш вреда на себе си и другите. Нищо не трябва да пожелаваш. Това е чистота! От всичко можеш да се ползваш, но само след като се обърнеш към Бога и поискаш разрешение за това. Някои мислят, че като са наследници на известен имот, те всичко могат да бутат. Не е тъй, наследникът ще бутане нещата разумно, а не неразумно. Когато ви казвам, че не трябва да кършите цветята, то не значи, че е грях да откъснеш едно цвете, но създаваш в себе си една лоша привычка... Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва война между боговете, то не се разбира онази глупава война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята. Едните са поляризирали материята

В едно направление, другите – в друго направление, и веднага се започва разделянето. Така са се образували тия развалини. Значи, за да станат тия развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу, е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат и ще образуват върхове високи до 10 000 метра, но все пак някои от тези върхове ще си останат – няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тия върхове, какво ще стане с хората по тия места? Ще пропаднат. Когато боговете строят велики неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалеч от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили.“ („Тихият глас“, стр. 11).

Учителя казва: „Затуй ние сме дошли на Мусала, да се учим от нея. Тя ви казва тъй: „Ако вие не слушате Бога и не изпълнявате Волята Божия, ще бъдете като мен. Едно време и аз бях много велика, и в мен живееха богове, но понеже не послушах Бога, ето какво станах и ако вие не послушате Бога, ето какво ще станете.“ (Учителя посочва разхвърляните грамади камъни наоколо.) Като дойдохме при тези клекове, те какво говорят? Те казват: „Едно време ние бяхме големи великани, но понеже дойдоха големите ветрове и не можахме да устоим, то се смялихме, смирихме се, за да можем да израснем по-яки, да оправим живота си.“ Клекът се е смирил. Ти ще се обърнеш към клека и ще му кажеш: „Много ти благодаря, че ми даде един такъв хубав урок на смирение. И аз ще бъда като тебе тъй смирен. Виждате тия клекове как се простират по земята! Корените им извличат всичката влага от земята. Ако не бяха те, всичката вода щеше да потъне надолу в земята и земята щеше да бъде суха, пуста. А така тези клекове привличат водата и я задържат на

повърхността ѝ. Тези местности, в които дърветата са изкоренени, съдържат всички нещастия. Те са безводни, сухи.“ („Тихият глас“, стр. 17).

При екскурзиите в планините има известни правила, които, ако се спазват, човек преминава през всички изпитания, на които го подлага природата, и всички изчиствания, които прави на неговия ум, сърце и тяло. Екскурзията в планината е една от най-хубавите традиции на Бялото братство. Тя спомага за усилване на волята на човека и вярата му във Великия, който винаги помага.

„Често при екскурзии много екскурзианти загубват пътя и се забъркват по тази причина, че не се допитват до Божественото в себе си... Това става, когато човек не се вслушва в своя вътрешен глас. Обаче провидението действа така, че всяка неприятност превръща в приятност, всяко зло – в добро.“ („По Бога направени“, стр. 38)

Докато не изучите силите, които действат в природата, вие винаги ще се намирате в противоречие – от вятъра, движението на мъглите, дъжда... **Всеки човек може да развие в себе си това чувство (интуиция), посредством което да влиза във връзка със силите на природата и да ги разбира. Имате ли това чувство, то няма нужда от никакви външни инструменти.** Една от задачите на всички хора е да образуват връзка с разумността на природата.“ („Благословена между жените“, стр. 10)

При общите екскурзии става правилна вътрешна обмяна между душите, хората взаимно си помагат и помиряват. Разликата между половете се загубва, отношенията се олекотяват и ние се побратимяваме – ставаме братя и сестри. Прездвиканите от природата мъчнотии, които изникват по пътя,

сплотяват нашите души. В нас се пробуждат скрити непознати възможности на тялото ни и постигаме целта си – изкачването на върха.

Обикновено, когато отиваме в планината, на връх Мусала, тя ни пречиства с гъжд, с вятър, със сняг и след това ни се усмихва и ни приема благосклонно в своите красиви местности. Ние винаги трябва да бъдем нащрек, защото всеки момент времето може да се промени. Достатъчно е само е един човек с молитва или чувства да развали времето, а друг човек с молитва и хубави мисли и чувства, които носи – да оправи времето и то да стане слънчево.

„Понеже всички центрове в природата се менят всеки час, човек трябва да бъде винаги буден, готов на поста си, като капитан на своя параход, всеки ден да прави нови изчисления, всеки ден да се приготвява за нови условия.“ (По Бога направени“, стр. 34)

„Сутрин, когато наблюдавате изгрева на слънцето, а вечер звездите, пак трябва да бъдем внимателни (стават много промени в природата). Такива промени стават не само на Земята, но и в атмосферата – във въздуха.“ („По Бога направени“, стр. 33)

Учителя ни учи, че най-важната задача при всяка екскурзия е да се изпотим, като изхвърлим по този начин всички отрови от организма си, т.е. да отпушим седемте милиона пори на кожата, запушени от отрови и мърсотии, които има в града. Чрез порите диша душата. По този начин – като се изпотяваме, ние облекчаваме отделителната си система и помагаме на бъбреците си в непосилната им работа. Така ще избегнем много болестни състояния на бъбреците. Това правило се изпълняваше много точно от учениците, понеже във всяка екскурзия двама-трима по-здравни братя носеха на гърбовете

си самовари, които имат отдолу малка печка, която гори и водата се затопля и завира. Отгоре на самовара има свирка, която при завирането на водата започва да свири. Братът сваля самовара и всички заедно с Учителя си наливат гореща вода в чаши и пият. По този начин, докато се стигне до връх Мусала, приятелите се изпотяват 4-5 пъти и стават свежи и бодри.

Правило в планината е да пием винаги гореща вода, никога студена! Студената вода блокира стомаха, нарушава кръвообращението и се подкосяват краката. През 70-те години водих една група младежи, начело с Гита и Йоана Стратеви, Благо Жечев, Тодор Ковачев и др., до Рупите, Страшното езеро и обратно – до Седемте езера. По пътя към Рупите пред нас имаше мъгла и облаци, които святкаха и гърмяха и там валеше дъжд. С приближаването ни към Страшното езеро и дъждът се измести на изток и не ни намокри. Стигнахме Страшното езеро, обядвахме и на връщане аз предупредих всички да не пият студена вода. Минахме от северната страна на връх Малъовица, спуснахме се по тясната пътека надолу и слязохме в Урдината река. Там повечето от приятелите се налокали със студена вода скришом и когато тръгнахме към Зеления рид – Салоните, по баира краката им се подкосяваха и те едва пълзяха нагоре. В същото време дъждът от изток се приближаваше към нас и ни подканяше да бързаме, да се прибираме. Това помогна доста на тия, които бяха закъсали, и в 21 ч. се прибрахме в бивака. Щом влязохме в палатките, изля се проливният дъжд, който през целия ден ни заплашваше.

Само в краен случай човек може да вземе в шепата си малко студена вода, да я поеме в устата си и да я загържи известно време, за да се стопли, и едва тогава да я глътне. Винаги когато ходим на екскурзия, ние палим огньовете и топлим чайници с вода и приятелите постоянно се ползват от нея.

Важно правило е щом някой се изпоти, трябва веднага да се преоблече в сухи дрехи. Учителя подчертава: **„Не забравяйте следното правило: щом се изпотите, веднага трябва да се преоблечете. Никога не оставяйте потната риза да засъхне на гърба ви.“** („Закони на доброто“, стр. 379). И в друга беседа: **„Като се изпотявате, веднага се преоблечете. Никога не оставяйте с потна риза на тялото си.“** („Петимата братя“, стр. 207)

Човешката пот представлява силна отрова, която, ако изпотеният не се преоблече, се поема отново от организма и го отравя още повече. В науката са правени опити – инжектирана мишка с човешка пот за 2 минути умира, а куче – за 5 минути. Затова за лечение се препоръчват потни бани, които най-естествено стават в планината.

Важно правило е да се движим бавно и спокойно в планината. Учителя ни учи: **„Като ходите по планините, вървете бавно, спокойно, без бързане. На всеки сто метра спирайте за малка почивка ,на крак, около 30 секунди. Във време на почивка ще придобивате енергия. Колкото по-високо се качвате, побавно ще вървите. По този начин ще се приспособите към силите на природата и ще ги използвате правилно. Иначе те ще ви противодействат...** Следователно като се качвате по планинските върхове, мислете за службата, която те изпълняват в природата, за да се свържете с разумността в нея. Всяка планина, всеки връх, всяко езеро има свое велико предназначение. („Царският път на душата“, стр. 63)

„Като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте малко и вие да видите

упражнението, което правя.“ („Петимата братя“, стр. 207)

Правило е, когато човек ходи по планината, да не мисли за хора, които имат отрицателни качества и правят погрешки. Ако мислиш за такива хора, ти падаш и научаваш в коя област е направена погрешката. **Ако паднеш по очи, този, за когото мислиш в момента, е направил грешка в материалния живот, ако паднеш на гръб – в духовния живот, ако паднеш нагясно – в мислите, ако паднеш наляво – в чувствата.** Хубаво е човек да не прави такива експерименти, за да не пострада.

Правило е: като ходим в планината, да дишаме дълбоко чистия въздух. Планината е велико училище, в което и да не искаш да дишаш дълбоко, тя ще те застави, особено когато се изкачваш по върховете, най-вече връх Мусала. Учителя пояснява: „За пример, ако вие се качите на Мусала и погледнете вашия високомер, ще видите, че някой път ще измерите на 300 метра по-високо, пък някой път на 300 метра по-ниско. Някой път височината на Мусала според вашия високомер се увеличава с 300 метра, друг път се е намилала с 300 метра... Тогава според закона, когато височината на Мусала се намалява, времето се подобрява; когато височината на Мусала се увеличава – времето се разваля. Тогава ако някой се качи на Мусала и гледа височината по високомера, ще каже, че Мусала е с 300 метра по-ниска. Не, да знае, че времето се подобрява. Затова Мусала смирена станала.“ („Възможности в живота“ – младежки клас, стр. 18). Често пъти при изкачване на Мусала има буря и въздух е рядък – отговаря на въздуха на 5-6-8 хиляди метра височина. Тогава ходенето е мъчно, трудно се диша, на всеки 10-15 крачки трябва да се спира и да се урегулира пулсът на сърцето, което може да „изхвъркне“. **Щом сърцето започне да бие като барабан, човек трябва да спре за 30-60 секунди, да регулира пулса си и едва тогава бавно да продължи, за да не получи инфаркт.** Много от заминалите в планината не са спазвали това важно

правило. По време на такива трудни положения много помага молитвата – връзката с Бога. Когато човек попадне сам в природна стихия, той може да уповава само на Бога и тогава той си спомня всички молитви, които знае, и ги казва непрекъснато, докато стигне върха.

Веднъж се качвах към върха, както обикновено сам, през зимата и цялата долина на подковата бе в заледен сняг. Движех се с котки на краката при пълна тишина. Оглеждах големите побелели масиви наоколо, покрити с дебел сняг, а аз по средата, като малка мравчица в огромния кулоар. Тогава осъзнах величието на Бога и съществува, които присъстват на *Рила*, *и колко малки и слаби* сме ние пред тях, *но и колко силни* можем да сме, когато сме едно с тях.

„Не е лесно да се качва човек по високите планински места с голяма раница на гърба си!... **Който се качва по планините, той трябва да носи малко багаж на гърба си.**“ („Нашето място“, стр. 16)

„Вие се качвате по високите планински върхове, но се запъхтявате. Краката ви се прекъсват (подкосяват), не можете да ходите. Защо? Защото бързате, напреварвате се, искате да се покажете, че сте добър турист. **Искате ли да се качвате по върховете, ще бъдете тих и спокоен; първо ще си направите молитва, ще закусите и ще благодарите, че ви се дава възможност да се разходите. След това ще тръгнете бавно и постепенно ще ускорявате хода си.** Светският човек се качва на планинските върхове и ако стигне пръв, извиква всички да видят, че е стигнал вече. Религиозният пък, като стигне на върха, казва: При Бога съм, видях Го вече. И едното, и другото е тщеславие... Който види Бога, става съвършен. Щом не е съвършен, нищо не е видял.“ („Отворени форми“, стр. 178)

„Колкото по-правилно вървите в пътя, толкова повече души ще ви помагат. Най-малко девет души идват на помощ на онзи, който изпълнява Волята Божия... Той (човекът) вижда вече как неусетно работите му се нареждат една след друга.“ („Добри и лоши условия“, стр. 250)

„Казвам: ако вървите по Божия път, пороци и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има... Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко, което ви говоря. Тогава ще видите как Бог оправя работите.“ („По Бога направени“, стр. 40)

„Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината. Знайте, че тук всичко е в порядък, понеже Бог нарежда и оправя работите в Космоса. Щом оправи работите на целия космос, и нашите ще оправи.“ („Отворени форми“, стр. 176)

„Сега, като сте дошли на Рила при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. – Защо не спяхте? – Студено беше. – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? – Кога можете да спите? – Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не можете да спите – студено било. Значи, все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите... Тук, на Рила, ще изучавате Закона за смяна на енергиите. Той гласи: „След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено.“ Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни... Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна във всички живи същества.“ („Петимата братя“, стр. 202)

Много същества има в планината, които виждат всичко и отбелязват и съответно постъпват към нас. „Онези от вас, които са дошли на планината, мислят, че са сами, че няма никой около тях. Те се заблуждават, много същества има около тях: Слънцето, въздухът, водите, камъните... Всичко, което ви обикаля, е живо.“ („Опорни точки в живота“, стр. 14)

Най-важната цел на нашето отиване в планината е да направим връзка с невидимите разумни същества, да възприемем техния живот и да оправим така нашия. **Сега целта на нашето пребиваване тук е да направим връзка с невидимия, с реалния свят.** Вие мислите, че освен вас никой друг няма тук, „вие мислите, че планината е празна. Не, безброй очи има в планината, които следят всичко и ви изпитват.“ („Любов към Бога“, стр. 112)

Друга задача за нас е да възприемем чистите мисли, които пребивават по върховете, и да пазим чистота. „Сега, като се качвате и слизате всеки ден по върховете, вие трябва да възприемете по една нова мисъл, върху която да работите през деня... Едно нещо трябва да имате предвид: **Щом сте дошли в планината, вие трябва да пазите абсолютна чистота. Ако не пазите правилата на чистотата, ще ви бият на общо основание.** Дойдете ли на планината, не мислете, че можете да живеете, както искате. Не, вие трябва напълно да се съобразявате с условията на планината. Дето мръднете, каквото направите, считайте, че много очи ви следят, наблюдават и преценяват. И сами да сте, знайте, че около вас има много същества, които виждат всичко.“ („Ценното из книгата на великия живот“, стр. 111)

Когато ходим в планината, особено в трудни условия, ние трябва да вярваме в невидимите същества, които ни заобикалят и точно да изпълняваме това, което ни казват. Там се учим на послушание. При многобройните, особено зимни екскурзии до

Мусала, още с тръгването ми от двора Царска Бистрица по пътеката в гората винаги осезателно съм чувствал две същества отляво и отдясно, които по целия път ми казват откъде да мина в мъглата и бурите, които често ме съпътстваха. Същото става и на връщане. При непослушание веднага пропадам до гърди в снега. Съществата ми показват под снега утъпканата пътека, по която ако вървя, затъвам само до колене. Учителя дава следното обяснение: „Трябва ни вяра в Божествения промисъл! Ние ходим из тези места и много същества идват с нас, водят ни, помагат ни. Но като ви говоря тия неща, може да ви се виждат фантастични. Тия същества ни водят навсякъде, упътват ни, пазят ни и ние се връщаме здрави и читави. Толкова мерки се вземат от тяхна страна! Толкова внимателни са те! После, в тези местности има отровни насекоми, ще отровят живота ви. Но тия същества отиват при тях, внушават им да не дохождат при вас. Образуват вятър и ги разгонват. Чрез вятъра те се отстраняват. Снощи беше студеничко, но комарите и мухите се разгониха. Ако нямаше вятър, комарите щяха да ни нахапят много. Студът по-умно хапе и казва: „Вие мен ще търпите, защото иначе комарите ще хапят.“ Тъй щото да благодарим на Бога. Сега всички сме на курорт, платили са други заради нас. Иначе всинца вие не може да излезете на курорт, скъпо струва. Ще си свършите работата, ще се върнете обогатени, а от излишъка ще занесете и на другите. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да храни хубави чувства към души-те на всички хора изобщо.“ („Тихият глас“, стр. 16)

Правило е да гледаме къде стъпваме, да не газим цветята по поляни и пътеки, защото те са деца на ангелите. Те са техните красиви картини, изложба на голямата им и неуморна работа върху чистотата и красотата. **„Ще гледате да не тъпчете цветята. И най-малкото цветенце да стъпчете, вие разваляте работата на някой художник. Както постъпвате с**

картините на художниците, така ще постъпват и с вас... Колкото е по-добър човек, толкова по-внимателно стъпва. Той знае къде да стъпи. Той спазва законите на общността и единството... **Ще се качваш по планинските върхове, но внимателно, с будно съзнание, да не стъпчеш нито едно цвете.**“ („Единство и общност“, стр. 249). „Който спазва реда и порядъка по високите планински места, той може да възпитава съзнанието си. Като пазите цветята, вие се свързвате с онези разумни същества, които са работили върху тях – ангелите, които са ги създали.“ („Добри и лоши условия“, стр. 248)

„Например ако отидете в някоя планинска местност, населена от нимфи, и се опитате да развалите техните градинки, ще влезете в стълкновение с този закон (на природата), който регулира явленията, и вие непременно ще пострадате... Та когато минаваме през такива планински местности, трябва да бъдем много внимателни.“ („По Бога направени“, стр. 32)

„Мнозина излизат сред природата, но не обръщат внимание на нищо, заета е мисълта им с техните работи. Казват: „Минахме през там и не обърнахме внимание на изворите, пеперудите и цветята. Пък и те не ме интересуват.“ Какво може да стане от този човек, който така говори?“ („Мисли..., 1990-1991, стр. 20)

„За пример някои казват: Защо трябва човек да ходи по планините, да се удря в камъните, да дивее по горите? По-добре да седи въкъщи на спокойствие... Следователно в планината човек има 100 пъти по-голяма възможност да намери истината, отколкото в долината. Ако планините нямаха никакво предназначение, те не биха съществували. Планините не са създадени за снеговете и ветровете; те са създадени за хората, да се учат, да се ползват от тях. Както небето сега се замъглява, така и човек е в сила да помрачи живота си. Как може човек да

помрачи живота си? – Чрез отрицателните мисли и чувства.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 156)

„Всяко високо място, от което човек може да падне, е планина. Всяко дълбоко място, в което човек може да се удави, е долина... Планините са места, дето човешкият ум се възпитава. Долните са места, дето човешкото сърце се възпитава.“ („Лъчи на живота“, стр. 134) „Под думата „планина“, „висок връх“ разбираме разумното начало в живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберем какво иска Бог от нас, това качване има смисъл. И ако слезем в долината, за да занесем от онова, което сме взели от планината, това слизане има смисъл.“ („Любов към Бога“, стр. 22)

„През целия си живот човек ще се качва по планинските върхове и ще слеза, за да се научи правилно да ходи... Вие дойдохте на планината сам, не ви предупредиха, че ще носите сами книгата, молитвеника, хляба. Като знаете това, вие трябва да разчитате на себе си.“ („Езикът на любовта“, стр. 331)

„Следователно всички хора, които слизат от планинския въздух, представляват течност. Те са хора на чувствата... Ония пък, които се качват на планинския връх, те са хора на мисълта.“ („По Бога направени“, стр. 109)

„И тъй, изкачването нагоре представлява младостта; слизането надолу – старостта... Слизането надолу е остаряването на човека.“ („Нашето място“, стр. 244)

„Екскурзиите, които правите из планините, представят външната страна на живота. Нима изпитанията на човека не са екскурзии?... Нима беднотията, болестите, несгодите и несполуките в живота на хората не внасят в тях също такъв ужас и стар, х както опасните стръмни места в планината?“ („Любов към Бога“, стр. 110)

„И вие лесно се обезсърчавате. Щом се намерите пред някой висок планински връх, вие веднага се обезсърчавате и се страхувате да не паднете от тази височина и да се осакатите. Не се страхувайте. Колкото и каквито страшни и неприятни неща да преживеете, в края на краищата все ще придобиете някакво благо.“ („Лъчи на живота“, стр. 18)

„Планината е място за проява на Любовта. За онзи, който не разбира нещата, планината е опасно място. Но за онзи, който разбира, планината крие всички блага в себе си.“ („Лъчи на живота“, стр. 190) „Който се страхува от високите места, той е извън Любовта. Любовта е пробният камък за добрия живот, за добродетелите на човека. Всички добродетели се изпитват чрез Любовта... **Човек се качва по високите върхове, за да усилу Любовта си.**“ („Лъчи на живота“ стр. 16) „Планинските върхове, които ни обикалят, представят възможност за проява на Божията любов... Планинските вериги представят ребуси, задачи за решаване. Те са свързани една с друга, тъй щото, който се наеме да ги обходи, той трябва да знае отде да започне и накъде да върви. Онзи, който е строил планините, той е поставил врати за преминаване от една планина в друга, от един връх на друг. Следователно човек всякога може да черпи сила, енергия от планината, посредством която да трансформира състоянията си.“ („Добри и лоши условия“, стр. 239) „Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто у себе си... Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината със своята растителност представя дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили, има свой смисъл и значение.“ („Доброто оръжие“, стр. 268)

Учителя обяснява какво представлява истинската екскурзия за нас: „Не, вие не знаете още какво нещо е истинската екскурзия, какво богатство е да се качите на висок връх... **За**

нас денят има смисъл дотолкова, доколкото през този ден ние сме могли да видим Бога, скрит някъде в необятната природа. Този е смисълът на живота.“ („Любов към Бога“, стр. 165)

„Когато правим екскурзии, ние не се интересуваме толкова от външната форма на планините, канарите, изворите и реките, колкото от въпроса какви разумни същества са минали през тия места и какво са оставили. От външния вид на тия места се определя степенята на развитието на разумните същества, които са минали покрай тях. Ние се интересуваме само от тия разумни същества, които стоят на по-високо стъпало в развитието си от нас и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които те са изложили в природата.“ „За да се разберат техните картини, трябва да се гледат отдалеч, на разстояние 10-15 километра.“ („По Бога направени“, стр. 7). Такава красива картина представлява Великана на Рупите, който добре се вижда от билото пред първото езеро и Молитвения връх. Разстоянието до Купена е около 20 километра.

„Виждате, че някой човек се качва на един висок планински връх. Защо се качва? Като гледате усилията, които този човек прави, намирате, че това изкачване на върха е безпредметно. Не, всяко изкачване на планините ма свой вътрешен смисъл, своя добра страна. Когато някой се качва по планинските върхове, в това той вижда нещо добро, към което се стреми. Тъй щото, когато човек се качва по планинските върхове, той живее добре, стреми се към доброто. Той е добър човек. Добрите хора са планинци, те се катерят по планинските върхове. Лошите хора ходят по утъпканите, по озладените пътища. Озладените, утъпканите пътища се отличават с много прах, а планинските – с простор.“ („Лъчи на живота“, стр. 14)

„Да се качва човек по високите върхове, това значи да се обменя със силите на природата. Както човек отива на гос-

тилница да се нахрани физически, така той се качва на планините да се нахрани духовно... Колкото по-духовен е той, толкова по-будно е съзнанието му, толкова и обмяната между него и природата е по-правилна. Както човек се свързва с природата, за да се обнови, така той трябва да се свърже и със знанията на възвишените същества, за да се научи от тях.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 10). „Изкачвате ли се по високите върхове, вие се освобождавате и повдигате мислите и чувствата си.“ („Мисли..., 1990-1991“, стр. 22). Учителя ни учи, че на планината трябва да ходим само когато имаме вътрешно разположение и силен импулс да посетим съществата на върха. Тогава те уреждат и оправят всичките ни проблеми, свързани с екскурзията.

„Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятни стечения на обстоятелствата за него? Не само че няма да спечели, но характерът му може да се изопачи. **Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка...**“ („По Бога направени“, стр. 103). „В стремежа си да стигне върха човек придобива много от елементите на знанието, но ако не може да свърже тия елементи, вместо полза той си причинява вреда.“ („Закони на доброто“, стр. 370)

„Какво означава числото 6? Които владее числото 6, той може да се качва по планините между снеговете; той може да слиза в долините при плодовете. Той знае как и кога да работи и кога да почива. Числото 6 наричаме „Закон на приложение.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 319). Числото 6 е числото на Венера, на Любовта. Във Венера са скрити всички възможности на Любовта, от най-ниското ѝ стъпало – омразата, до любовта към Бога. Които владее Любовта, е маг и планината със съществата си го познават и приемат винаги с разположение.

„Като сте дошли на Мусала, задачата ви е да се свържете с всички добри хора, които желаят подобрението на човечеството. После трябва да се свържете с всички същества от духовния и Божествения свят, които работят за повдигане на човечеството. Като се свържете с добрите хора на физическия свят, с разумните и възвишени същества от духовния и от Божествения свят, вие ще започнете да мислите и да работите като тях. По този начин ще станете проводници на Божиите блага. Когато човек е свързан с добрите същества от трите свята – физически, духовен и Божествен, той става маг.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 8).

„Сега, като сте се качили на върха, имате слънце, но и вятърът ви придружава, иска да каже нещо. Слънцето се провира и през най-малките дупки на хоризонта, иска да ви види, да ви даде нещо от себе си. Защо? Защото ви обича... Вятърът ви казва, че трябва да бъдете справедливи, да излезете от материалния живот и да влезете в духовния, т.е. в живота на Свободата.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 6)

„Изкачването по високите планински върхове подразбира влизане в един висш свят. Следователно изкачването на върха Мусала не е нищо друго освен отиване при Бога, т.е. изкачване на някое духовно място. Човек може да намери красивото и великото в света само по високите места... Животът по високите върхове е живот на истинска музика и поезия. Само оттам човек може да възприеме нещо възвишено и велико. Генералните музиканти са възприемали музиката от високите места и после я сваляли в низините между хората.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 34)

„Всеки планински връх отразява светлината по особен начин. Отразената по този начин светлина влияе благотворно върху хората, върху всички живи същества. Това влияние се

отразява върху мислите и чувствата на човека.“ („Царският път на душата“, стр. 61)

Учителя препоръчва, когато се качваме по високите върхове, да ходим концентрирано и вътрешно вгълбени с една силна мисъл, отправена към задачата в нашата екскурзия, за да облекчим пътя си. Планината е велика школа, в която ние придобиваме много ценни качества: търпение, самооблагане, издръжливост, усиляване вярата и любовта към Бога. Всяко изкачване е един велик урок за пробуждане на нашето свръхсъзнание.

„Сега вие сте дошли на планината да научите великите Божии закони. Много неща са научили хората, но още много имат да учат.“ („Лъчи на живота“, стр. 191)

През 1937 година Учителя прави едно предсказание за условията в планината и великия подем, който ще обхване всички хора, възприели неговите светли идеи за отиване в природата и свързване с нейните живи сили, за посещаване на високите планински върхове. Той казва: „Планината дава на човека, а не взема от него. Тя го учи на безкористие... Ще дойде ден, когато и болни, и слаби ще ходят на планината. И до най-високите върхове хората ще отиват с автомобили, с аероплани. Докато сте здрави, ползвайте се от планината, без да очаквате никакви превозни средства.“ („Лъчи на живота“, стр. 258)

Учителя ни обяснява как трябва да подходим при всички трудни ситуации в планината, като се свържем със съществуващата, които ръководят процесите на природата, и ги помолим да бъдат снизходителни към нас, ако заслужаваме.

„Новият начин на работа – екскурзия, се заключава в абсолютно спазване законите на разумната природа. Например когато правим екскурзии, понякога гъжд вали, вятър вее и някои казват: Защо Учителя не разсее облаците, да не вали гъжд? Защо

не спре вятъра и не заповяда на слънцето да грее? – Не, аз съм много внимателен спрямо природата. Аз не променям нито ветровете, нито дъжда спирам, но се нагаждам с тях. Като срещна приятелите, които създават ветровете и дъждовете, поразговарям се малко с тях и им казвам: Виждам, че искате да ни окъпете и да ни проветрите малко, но гледайте да не ни изкъпете и проветрите повече, отколкото трябва. Аз никога не им заповядвам, искам те сами да се сетят какво трябва да направят... Обръщам се към тях внимателно, като им казвам: Ще бъдете така добри, да задържите поливането си за още няколко часа (докато се приберем).“ („По Бога направени“, стр. 31)

Учителя обръща много голямо внимание на нашите взаимни отношения по време на екскурзиите, които създават и съответни условия. Хармонията между нас създава и хармония в природата.

„Казвам: В отношенията ни се изисква пълно съобразяване с онова, което живата природа върши. Обаче в природата има известни прояви, които не са божествени – циклони, пороци, наводнения. Причините за тези стихийни явления сме ние хората, които с нашия неправилен живот създаваме един неестествен ред на явленията в природата. Всяка планинска местност, в която владее чистота и святост, може да изпрати срещу нас бури и ветрове, ако се опитаме да нарушим нейните правила и закони. Съществата, които населяват тия места, могат да ни изгонят и ние ще се принудим да слезем в по-ниските места.“ („По Бога направени“, стр. 32)

През 1929 г. за пръв път Братството и Учителя отиват на Едигьол и откриват лятната школа на Братството при Седемте езера. Там прекарват повече от 2 седмици при изключително хубаво и ясно слънчево време. Вечер, разбира се, е доста студено. Един ден след посрещане на изгрева на Слънцето при

Върха на Третото езеро и свършване на беседата Учителя казва: „Веднага си стягайте багажа, за да слезем надолу, в Сапарева баня.“ Никои не иска да си тръгне от тази прекрасна местност, но думата на Учителя е закон. Веднага двамата млади братя отиват до Сапарева баня да осигурят два камиона, а братята и сестрите тръгват надолу покрай Скакавица. По средата на пътя те чуват, че горе, по билата, нещо тропва, сякаш препуска конница. Приятелите разбират, че горе вали град и ускоряват хода си. Скоро стигат в Сапарева баня, където ги чакат двата камиона. Учителя веднага сяда в първия камион, който се напълва с приятели и тръгва веднага. Останалите братя и сестри, съблазнени от хубавото кисело мляко при близката мандра, вземат и изяждат по няколко паници. След това се качват на камиона и той потегля след първия. Когато камионът с Учителя минава през ниската част на пътя, при селата Горна и Долна Диканя, от планината с грохот идва една стена от вода, камъни и дървета, висока няколко метра. Камионът преминава през ниското и само задните колелета се намокрят от стихията. Учителя отбелязва: „Изпреварихме само с 1 минута.“ Когато пристига вторият камион, се спира пред грамадната бучаща река, запълнила целия дол на ширина повече от 100 метра. Приятелите се принуждават да се върнат обратно с камиона и да минат през Самоков. На другия ден се прибират на Изгрева.

„Защо се качихме на Мусала? Защо ни посрещнаха гръмотевици, дъжд, сняг? – Това е езикът на небето. Господ казва: Кажете на тези хора, че ако вършат волята Ми, аз ще излея всичкото си благоволение върху тях. Ако те вървят с тебе и се качват нагоре, чисти трябва да бъдат. С техните хилави желания, с техните хилави мисли, с техния егоизъм, колкото и малко да е останал, не могат да Ми служат...“ Вие днес сте по-добри от другите хора, но в сравнение с ангелите, които вършат Волята Божия, вие сте слаби, не можете да Му служите.“ („Пе-

тимата братя“, стр. 215) „Кажете: Мога да служа на Бога през всичките времена и при всички условия. Ще станеш истински служител, когато преодолееш всички препятствия в живота си. И вие преодоляхте едно голямо препятствие – качихте се на Мусала в дъжд, сняг и град. Които знае това, ще се чуди на ума ни, как сме тръгнали по това време, в този ранен час, по тъмно на Мусала. Казват, че сме налудничави. Ние пък мислим другояче по този въпрос. В хубаво време всеки може да се качи на Мусала. Важно е в лошо време да се качиш. Ако ви питат толкова ли е нужно да се качвате по това време на Мусала, ще кажете: Това е предметно учение. Аз искам да задържите тази екскурзия в ума си като редките, паметни за вас. Искам първо да станете. Ставането е възрастване, т.е. процес „на растеж“. После да оживеете и най-после да възкръснете. Като ви заведе още един път на Мусала, ще оживеете. Като се върнете в София и ви питат, какво научихте на Мусала, кажете: Научихме как да станем и оживеем.“ Ако ви питат от кои сте, ще кажете: От тези, които са станали.“ („Петимата братя“, стр. 225)

На 11 юли 1925 г. братята и сестрите отиват на Мусала да празнуват именния и рожден ден на Учителя – 12 юли по нов стил. Всички се надяват, че времето ще е хубаво. Вечерта на 11 юли започва да вали проливен дъжд и всички те обикалят големия огън, запален до езерото, където е сега хижата, да се топят и сушат, като обръщат лицето и гърба си към огъня. В 3 часа сутринта на 12 юли тръгват в дъжд за Мусала. Дъждът постепенно преминава в сняг и когато минават покрай езерото Окото и стигат подножието на върха, по него има прясно навалял сняг, повече от половин метър. Братята се спират и не искат да се качват по-нагоре. Тогава сестрите, вдъхновени вътрешно от Учителя, тръгват смело напред, а след тях, разбира се, и братята, и се качват всички на върха. Тогава Учителя дава едно мото за качване на Мусала: „Кажете: Можем да се

качим горе на Мусала. Турете го като мото и го повтаряйте. Тъй да остане по нещо от всяка екскурзия... Днес по особен начин ни посрещна планината. И тази година мислихте, че ще имате хубаво, ясно време, тъй бяхте уверени, че никакви палта не взехте със себе си. Казах ще си вземете хубави фланели. Не знаете какво ще бъде времето. Хубави, по-хубави работи има за в бъдеще. Ще се образува още по-голяма задушевност (между вас – при езерото на Окото.“ („Тихият глас“, стр. 45) „Като слизате сега от Мусала, забравете всичко старо и кажете: „Господи, днес аз изваждам един нов лист и забравям всичко старо!“ („Тихият глас“, стр. 21)

„Горе, на Мусала, беше студено, облачно и атмосферата бе пълна с електричество, което предизвикваше треперене. Забележете тук (при езерото Окото) направихме цяла трансформация на електричеството. Горе влагата пълеше по земята. Там и двете електричества, това на облаците и това на Земята, бяха положителни. Като дойдохме тук, близо до езерото, едното електричество направихме *положително*, другото – *отрицателно*, и веднага влагата се вдигна нагоре и слънцето изгря. Всеки ден ти носи урок. Като научиш урока си, и денят си отива, като ти оставя един лист, написан вътре в тебе.“ („Тихият глас“, стр. 10) Тук Учителя ни обяснява как може да се трансформира времето с мисълта чрез промяна на електричните пълнежи. Учителя ги променя и оправя гъждовното време в слънчево за няколко минути. Той казва, че приятелите не са будни за разумния живот, който постоянно тече в природата, и обяснява: „Вие ще кажете: Ние не сме спящи същества (като камъните), ние сме оживели, Вие, които сте оживели, защо ви доведох на Мусала? – Да познаете Господа. Той ви говори отгоре, но вие не разбирате езика Му... Той ви казва: „Трябва да се обичате!“ „Как трябва да се обичаме, Господи?“... „Да си прощавате всички грешки и обиди.“ („Петимата братя“, стр. 217)

„На тази екскурзия дойдохте, за да се качите горе на Мусала. Като се върнете от тъй посещение на Мусала, какво ще остане във вашия ум? Забележете, топлината издържате, а студа не можете. То е външната страна.“ („Тихият глас“, стр. 42) „Днес ние се качихме на Мусала. Това е хубаво, но това е само външен подвиг. Неколцина се върнаха назад. Това показва, че във всички няма още пълна готовност. Ако не знаем как да изкачим горе онези, които се върнаха, те ще ви спънат. – Кога един човек може да ни спъне? – Ако този, който се качва на Мусала, има много добродетели, но същевременно и един голям недъг, той ще парализира неговата дейност към добро, както и стремежа му към Бога. Следователно този недъг трябва да се превърне в добродетел, за да не спъва нито себе си, нито другите.“ („Петимата братя“, стр. 218) „И тъй, високият връх, който виждате оттук, е Мусала (езерото при хижата). Работете съзнателно, за да разберете доброто, което е вложено във вас. Ако изучавате великата божествена наука, ще напреднете в развитието си, ще научите много работи необходими за вас и ще завършите така, както е определено за всеки едного, още от началото на неговото битие.“ („Петимата братя“, стр. 221) „Учителя откъсва едно стръкче тревица и казва: Ще израстете нагоре, като тази тревица... Един ден тази тревица ще ви срещне при Бога и ще каже: Аз ще свидетелствам за тези хора.“ . За какво ще бъде свидетеля? Че ви е говорено за Бога и великата Божия наука.“ („Петимата братя“, стр. 221) Учителя ни обяснява, че има много изостанали души, затворени от векове, които често ни спъват развитието ни.“ „Сега ще помните Мусала. Ще знаете, че тук и в целия Балкански полуостров има души, затворени от векове, които чакат своето освобождение. Те ви правят пакости.“ („Петимата братя“, стр. 222)

„Сега вие целувате ръката ми. Защо я целувате? Това е договор, че ще служите на Бога... Да бъдем смирени, като деца-

та. Тази беседа не може да се държи на Мусала. Краката Ви бяха изстинали. Щом слязохме долу (при езерото Окоето), гаде се беседата. Доброто у Вас е в това, че имате смелостта да вървите и в лошо време. **Щом можахте да се качите на Мусала в таква лошо време, това показва, че ще можете и в духовно отношение да преоделявате всякакви мъчнотии и препятствия.** Този ваш подвиг ме радва. От гледището на Божия закон, който дава, винаги придобива нещо. Каквото решите, всичко става. Важно е умът и сърцето ви да бъдат отворени. Решихме да се качим на върха – качихме се. Колкото лошо да беше времето, можахме да се качим. Колкото по-нагоре се качвахме, толкова гръмотевиците се оттегляха – постепенно намаляха. Те казваха: Който се качва горе, трябва да бъде чист като снега! Ето, на върха има вече слънце. Трябва да се качим горе още един път, да видим Слънцето.“ („Петимата братя“, стр. 227)

„Като се качвахме на върха, някои се уплашиха да не изстинат и се върнаха назад. Други пък искаха да слязат в Чамкория, страхуваха се да останат още малко с нас. Питат ме: Да се върнем ли назад, или да останем тук? Понеже съм за свободата, казвам: Щом се страхувате да не изстинете, по-добре си идете. Аз можех да им кажа: Останете всички тук, утре ще има беседа. Понеже не им казах това, те си отидоха. Аз постъпих според Закона на свободата. В Бога няма обратни решения. Каквото Той обещае, става. Бог е единственото същество, на което гумите нямат обратни решения. Той никога не изменя на своите обещания. Той не знае какво е „Не може“. Ако Бог не проявява своята милост, то е, защото чака момента, когато всички могат да Го разберат... Казвате: „Колко би било добре да сме всякога с Вас!“ – Не е било време да съм бил извън вас. Както виждате времето започна да се оправя. Времето се засмя и вие се зарадвахте. Щом вие сте радостни, и времето е радостно. Щом вие плачете, и времето е мрачно и плаче... Някои се оплак-

ват, че краката им са мокри. Какво означават мокрите крака? Докато не се намокрят краката на хората, не може да се пригोбие Божественото. Мокрите крака са неблагоприятните условия на живота. Желаяш да постигнеш нещо, но се появяват редица препятствия – това са все мокри крака.“ „И тъй онези от вас, които се качиха на Мусала, добре направиха. И които не се качиха, и те направиха добре. В края на краищата, всички ще слезем долу. – Колко е хубаво да останем тук! „Тук“, значи при Бога, а при Бога ще бъдем всякога.“ („Петимата братя“, стр. 229) При многобройните екскурзии в планината ние често изстиваме и не можем да издържим на студа. Той ни въздейства тотално, защото ни е страх от него. Учителя ни дава метод как да се справим с това природно явление, особено когато той е с нас.

„Човек трябва да се научи на мъчнотиите. Да следи силата? Ако ви бях пратил сами, щяхте ли да се качите на Мусала? Нямахте. Искам да изведа закона, това нещо е Божествената любов. Днес ви изкачих, гъжд, сняг, отивате, вървите. Като дойде Божествената Любов, мъчнотиите, страданията, всичко това върви нагоре, нищо не може да ви спре, няма нещо в света, което може да ви спъне. Който се е качил на Мусала в гъжд, качва се и когато е ясно, да няма гъжд. Но опасен е гъждът, идват малки пътечки (ручеи), хлъзгаво става, може да падне някой в езерото, може да се намокри някой. (- Защо не можем да издържаме студа?) – От страх. Ще концентрираш ума си в тялото, в краката, ще кажеш: „Мога! Щом човек започне да концентрира ума си, той обръща своето тяло, тогава има повече топлина. Някои хора издържат, носят товар.“ („Тихият глас“, стр. 44)

На Мусала има специфични условия, които в първите години са били доста голяма спънка за нейното масово посещение. Няма хижа и подслон и човек трябва да разчита само на Бога – на хубаво време, което много рядко се случва.

„Казват, че тук, на Мусала, мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша. Тук, на планината, само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо място, та мечките и вълците не се качват, разбойниците не идват – те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи, че понякога не може да се върви. Навън не може да се излезе.“ („Младият, възрастният, старият“, стр. 248)

„Сега сме се качили на Мусала. Тук всинца имате много хубаво разположение, но долу, в София, не сте такива. Там имате лоши, неприязнени чувства един към друг.“ („За слава Божия“, стр. 8)

Мусала в хубаво време, което рядко се случва, е една батерия, която трансформира нашите неразположения, очиства съзнанието ни от материалните наслоявания и ни омайва със своята чистота, красотата и сила. Учителя ни учи, че всички агенти и светии са посещавали Мусала и са я обхождали нощем в тъмнината, за да развият своето духовно зрение, което там се пробужда много лесно. „Тази местност (на Мусала) е една от най-хубавите тук – за мистици Има известни течения, явления, които стават само на 3000 метра. (Един от туристите казва, че според последните изчисления, Мусала е 3058 метра.) Да, Мусала е наг 3000 метра. Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя. За лекуване. Тази местност е добра, всеки да вземе мястото, което трябва да вземе и което му се падне.“ („Младият, възрастният, старият“, стр. 253)

„Като наблюдавате местностите около езерата (Бистришките), виждате, че има особен строеж, особена архитектура, която никой обикновен човек на може да изработи. Тук са работили свършени, възвишени същества, пред които и най-

учените хора на Земята са деца от забавачницата или от първо отделение. Тези местности са едни от най-красивите места на Рила. Като се движите около езерата, изучавайте флората и фауната на Рила, както и разположението, строежа и състава на скалите и на земните пластове. Да се движи човек по планините съзнателно, това значи да изпитва истинска Божествена радост.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 149)

Северната подкова към Мусала и южните Маричини езера с Маричин чал, връх Манчо и Близнаците представляват една голяма божествена книга, в която е записано знанието на бъдещето. Всяка отделна област, езеро и връх имат специфични влияния и неземна красота. В този велик университет на природата човек може да научи много неща, ако съзнанието му е пробудено.

„Пък като отидете в другия свят, и там ще отидете на Мусала, само че там ще видите Мусала в друга форма. Главното е, че ние правим тази екскурзия, понеже имаме известни задачи на Земята, които трябва да разрешим. Ние сме на такава височина, дето черната ложа е безсилна, тя не може нищо да направи, навсякъде ще си пробием път.“ („За слава божия“, стр. 13)

Брат Боян Боев бил на легло, много болен – кракът му имал възпаление и не можел да се движи, но постоянно мислел за планините и Мусала. При един разговор той казал: „Знаеш какво, щом си замина от този свят, първата ми работа е да отида и посетя Мусала. Сега, с това магаре – с това болно тяло, не мога да отида физически, но с духовното веднага ще я посетя и ще се поклоня на Бога, който обитава там.“

„Като сте дошли на планината, изучавайте линиите на огъванията, да видите тяхната красота. Някои линии са от миналото, други – от настоящето, а трети – сега се чертаят; те

са линии на бъдещето.“ („Царският път на душата“, стр. 61)

Хубаво е човек да мине през западния венец на Мусаленската подкова: Маркуджиците, Незнайния връх, Алековия връх, Безименния и Мусала. Пътят е най-труден при Алековия връх, но проходим. Много красив е Източният венец на подковата: Малка Мусала през Трионите, Иречек, Дено със Сфинкса и Средния чукар. Най-забележителният от всички тези върхове в духовно отношение е Незнайният връх (АБ-БА). В първите години много наши приятели са го посещавали и са спали на него. Палили са огньовете и са устройвали бивак. Учителя гържи и една беседа там. Той казва: „Това място, на което сме сега (Незнайния връх), е хубаво, теченията вървят правилно, наголу. Тук едната страна е магнетична, другата – електрична. Като дойдем тук светските хора, по някой път те имат по-добро разположение, отколкото онези, които тръгват в духовния път.“ („Тихият глас“, стр. 18) Поради незнание аз съм го посетил само няколко пъти. Отгоре той е като полянка с хубаво източно разположение.

Всяка екскурзия до Мусала в първите години е велика школа за изпотпяване и пречистване телата на приятелите, събуждане тяхното съзнание и съзнателно или несъзнателно възприемане на големите енергии, които текат по всичките части на Рила. Понеже в планината няма хижа или някакъв подслон, обикновените хора са смятали, че братята и сестрите отиват на явна смърт. Към 1928 г. се построява гървената малка хижа, а на връх Мусала – една стая, започнала да функционира през октомври 1932 г. Учителя препоръчва на високите места метеоролозите да бъдат идейни хора с пробудено съзнание, които от това високо място да отправят своите светли мисли и чувства към цялото човечество и постоянно да се молят за оправяне живота на хората. Първият доброволен и неплатен метеоролог на връх Мусала през 1932-1933 г. за шест месеца е брат Борис Николов. Той сам се грижи за храната си, за отоплението

на малката стаичка, и то главно от топлите слънчеви лъчи. Постепенно се подобряват условията на метеорологичната станция на връх Мусала, разширява се постройката и се стига до настоящото положение, когато на върха за пролетта на 22 март 1998 г. преспахме над 50 приятели. Учителя казва, че в бъдеще на всички хижи и заслони управителите ще бъдат хора на Братството и ще поддържат гостоприемството и преспиването на туристите. Първите екскурзии на Братството с Учителя на Рила са много добре организирани, но нашите приятели не са добре екипирани – със стари, често скъсани обувки и вехти тънки грехи. След няколко посещения на връх Мусала всички разбират, че в планината човек трябва да се облича добре. На върха човек трябва да отива с най-хубавите си нови грехи и обувки, разбира се, подходящи за сезона в планината, защото той там се явява пред лицето на Бога. През чистите и нови грехи лесно се възприемат вибрациите и силите, които излъчват невидимите същества, присъстващи така осезателно, особено на връх Мусала. При посрещане на пролетта на 22 март 1998 г. понеже точният час беше около 22.00 ч. ние излязохме навън, където непрекъснатата мъгла до този момент се разпръсна и над нас блесна чудното небе с грамадни, приказни звезди. Един брат от Шумен ни направи със светкавица снимка в тъмнината. След проявяването на филма ние видяхме на снимката, че сме заобиколени с десетки бели кълбета – идеалната форма на възвишените същества, които чувствителната фотографска плака е отразила, а ние не можем да ги видим с нашите очи, а само ги чувствахме.

При първите екскурзии обикновено се е ходило пеш до Самоков, до Боровец и след това до Мусала. Не са съществували почти никакви превозни средства. В една от екскурзиите, например през 1927 г., братята и сестрите, подредени в голяма група от около 300 души, минават през Чамкория, пеейки песни-

те „Братство, единство“, „Напред да ходим“ и др., не обръщайки никакво внимание на проливния гъжд, който се излива в този момент върху тях. Почиващите там фабриканти и милионери казват: „Къде отиват тези луди гъновисти? В планината няма хижа, вали гъжд, а горе може да се превърне и на сняг. Те ще изстинат, ще се разболеят и ще измрат.“ Колко хубаво е било, докато само ние сме били „лудите“ по планините и никои не ни е пречил в нашите духовни прояви!... Ами сега, като „полудяха“ всички, и ние не можем да си намерим даже и място за пренощуване по хижите и заслоните... И зиме, и лете, при всички метеорологични условия хората посещават планините и приемат своя дял от благословието, което се крие в тях. При тази екскурзия в 1927 г. Учителя заявява на приятелите, че ако някой се разболе, спазвайки правилата, които той е дал за пребиваването по високите места, той ще плати за лечението му. Разбира се, никои не се разболява, напротив – всички придобиват голяма енергия и подем на духа. Приятелите стигат при езерото, където е сега хижа „Мусала“, запалват голям огън и всички го заобикалят. Цяла нощ проливният гъжд не спира и те се сушат на огъня. Даже брат Борис Николов, който постоянно носи гърва, като застава до огъня прав, за един момент заспива от умора и пада в огъня. Приятелите веднага го издърпват. Учителя със сестра София Попова и Анастасия Янакиева – най-възрастните сестри, са подслонени под едно опънато на два кола войнишко платнище. В 3 часа сутринта Учителя нарежда да се тръгне към върха. Дъждът се превръща в сняг. Най-отпред на веригата вървят няколко здрави, млади братя, които пробиват път в снега. А отзад – друга младежка група, която подпомага изоставащите и закъсващи приятели. Учителя е в средата на групата, откъдето с един голям фенер осветява пътя. С големи, непосилни усилия, цялата група се качва на Мусала. Там посрещат Слънцето, облаците се разпръскват и снегът се стопява. Приятелите, мокри от гъжда, започват да

треперят от студ и Учителя нарежда да слязат при езерото Окото, където запалват огън, заваряват гореща вода. Изсушават грехите си и се стоплят с пиене на гореща вода. В помощ им е и топлото юлско слънце. Това е един голям подвиг и сериозен изпит за Братството. Всички екскурзии, направени до връх Мусала, са придружени винаги със сериозна духовна работа – молитви и упражнения. В беседата „За слава Божия“, държана от Учителя на 11 юли 1926 г., той дава следното упражнение: „Сега ще направим едно упражнение. Ще се разпределите нагалец, на разстояние най-малко 1 метър един от друг. Ще се обърнете на юг и ще произнесете формулата: **„Да се възцари Добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света!“** Ще се обърнете на изток и ще произнесете формулата: **„Да се възцари Божията Правда в света и да изчезне всяка неправда в живота ни!“** Ще се обърнете на север и ще произнесете формулата: **„Да се възцари Божията Истина в живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни!“** Ще се обърнете на запад и ще произнесете формулата: **„Да се възцари Божията Мъдрост във всичките прояви на живота ни и да изчезне злото от нашия път!“** Ще се обърнете пак на изток и ще произнесете формулата: **„Да царува Господ и да се слави господ във всичката Своя Любов, Мъдрост и Истина!“** **„Да се възцари Господ в Своята Любов, в Своята Мъдрост, в Своята Истина!“** **„И да свършим всичко за славата Божия на Земята!“** **„Амин!“** („За слава Божия“, стр. 19)

На 28 юли 1928 г. на връх Мусала Учителя дава няколко упражнения и формулите: „Уповавай на Господа с всичкото си сърце. Уповавай на Господа с всичкия си ум. Във всичките си пътища познавай само Него и Той ще оправя стъпките ти.“ След това, седнали на земята с левия крак, подгънат под десния, и дясната ръка на коляното, се прочита „Добрата молитва“ и „91-и псалом“. Под връх Мусала, на север, има седем езера, наречени

Бистришки (понеже водите им са много чисти и прозрачни за гледане). Те са свързани с континентите по нашата земя и оказват съответно влияние върху страните, които се намират по тези континенти. Всичко около Мусала е символи и влияния на сили в различните области на живота. Учителя казва: „Както виждате ,докато стигнете до върха Мусала, вие минавате край езера. Всяко езеро може да се уподоби на един от материците в света. Крайното езеро, в гръното на хижата (Каракашевото езеро, намиращо се южно от хижа Мусала) представлява Австралия. Някога тя е била по-голям континент, отколкото го виждаме днес. Голяма част от нея е потънала. Двете езера при хижата (Северното, което лятно време пресъхва, и Южното – под хижата) са двете потънали земи от Австралия. При изкачването по-нагоре двете езера над хижата представляват Азия (Алековото и Безименното езеро). Езерото (Окото) под самия връх Мусала представлява Европа. Двете езера, които се виждат от върха в посока на югоизток, Маричените езера, представляват Америка и Африка.“ („Добри лоши условия“, стр. 238)

Горното езеро под връх Мусала – Леденото, или Окото, както го наричаме ние, е свързано и с България. Обикновено около Петровден в езерото под Мусала остава нестопено неголямо парче лед в средата и много прилича на око със зеница и оттам носи името си „Окото“. Учителя обръща много сериозно внимание на това езеро и на чистотата, която трябва да се поддържа около него. „Аз бих желал българите да чистят тия извори (в планината). Ако всяка година българите биха ходили да чистят горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа какво биха придобили те. Вие ще кажете: „Малко ли работа имаме да чистим, че ще трябва да се занимаваме с тия неща.“ Аз, доколкото виждам, работите на българите са оправени само наполовина. Доколкото е очистено онова езеро на Мусала, доколко са очистени и техните работи. Това може

да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така сеги работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ.“ („Дава плог“, Осма серия, 21-а беседа, стр. 16)

Учителя отбелязва, че на Петровден на Мусала има специфични духовни течения и влияния, които само в този ден – 12 юли, се проявяват и всеки чувствителен човек може да ги възприеме и да се зареди с енергия за цялата година. Когато на Петровден в езерото Окоето няма никакъв лед, работите в България са напълно оправени. При досегашните ми многобройни отивания за Петровден почти 2/3 от повърхността на езерото е покрита с лед. По време на строежа на заслона „Хималаи“ аз и сестра Елена Симеонова отидохме за Петровден на връх Мусала и следобед, като слязохме при езерото, решихме да очистим боклуците около него. В помощ ни дойде Кънчо – отговорникът на строежа, който ни даде 10 найлонови чувала. Обикаляйки цялото езеро с дълга арматурна кука в ръка, ние по брега и вътре в езерото събрахме 8 чувала боклуци. Кънчо ни предложи да ги сложим в една дупка в скалите, северно от заслона, което ние направихме. Вярвам, че сега може да се съберат много повече боклуци.

Водата, която изтича от езерото под заслона Хималаи, е много чиста и може да лекува очите. При една екскурзия до Мусала, когато Учителя минава покрай този отток на езерото Окоето, взима една чиста бяла носна кърпа, натопява я във водата и напръсква всички приятели, които минават един по един покрай него. След това Учителя дава следното упражнение: умиваме ръцете, лицето и главата си, като казваме, когато се мием, три пъти следната формула: **„Умивам ръцете си, умивам лицето си, умивам главата си. Господи, изпълни ме с чистота, нежност, вяра и другите добродетели.“**

Най-хубавата вода, която може да лекува всяка болест, е тази при изворите на река Марица, намиращи се в местността Маричен чал. Учителя препоръчва да се възварява водата, да се пият най-малко 6 чаши за излекуване на гадена болест. Разбира се, в лекуването трябва активно да участва и правата мисъл на болния. Под самия извор има едно малко езерце, с форма, подобна на тази на картата на България. Учителя нарече това езеро Олтаря. Там има голямо присъствие на същества, като най-често идват тези от Сириус. През есента, при маловодие, езерото пресъхва. При Олтаря съм ходил много пъти, преспивал съм в една малка пещера, която зная. Няколко пъти съм бил там за 24 май – Деня на св. Кирил и Методий. Легнал в пещерата, чувах как цяла нощ козите минават край мене и бързо отиват към връх Манчо. Времето бе облачно, мъгливо и топло, което ми помогна много да понеса студения полъх на преспите. Пребивавал съм и на палатка по 2 седмици с брат Петър Филипов, Мария Тодорова и Надежда Тихолова, когато брат Борис Николов бе в затвора. Преди тази екскурзия сестра Мария Тодорова и Борис Николов са посещавали няколко пъти това свещено място с палатка. През 1957 година, след свършване на лагеруването си, те събират багажа и го пренасят към първото южно Маричено езеро. Най-големият денк, направен от тях, се търкулва надолу с голяма скорост към езерото. Двамата изтърпват от ужас и казват молитва. Денкът стига до брега на езерото и сам спира за голяма радост и на двамата. Това е знак за съдбата на Борис Николов, който същата година попада в затвора. На 6 декември 1957 г. (петък), милицията иззе братската литература, натоварена на 22 камиона от Изгрева, и от цяла България. На 1 януари 1963 г. Борис Николов и Жечо Панайотов бяха освободени от затвора. Много случаи има в живота на Братството, свързани с посещението на връх Мусала. При една такава екскурзия хлябът свършва и Учителя изпраща Крум Въжаров с още един брат до Боровец да донесат 2 раници с

хляб. Двамата отиват там, купуват хляба, но вместо да минат по редовния път – покрай река Царска Бистрица, те минават през Ситняково и за по-направо, пресичат през Средния чукар, където срещат две мечки. Уплашени, те хвърлят раниците с хляба и побягват към лагера. Тогава Учителя праща други двама, които донасят хляба. На следващия ден една група от десетина братя отива на злополучното място, но от хляба и раниците помен няма – мечките ги отнесли някъде.

Братска група с Учителя отива на Олтара и всички лягат на полянката пред езерото да си починат. Слънцето е много силно, а майка ми, като ляга, заспива и лицето ѝ, обърнато към слънцето, почервява силно и започва да я боли. Веднага тя отива при Учителя и иска помощ. Той нарежда на сестра Мария Златева да я намаже със зехтин. Болката преминава и скоро кожата се обелва и постепенно раната заздравява.

Учителя винаги зорко следи хода на приятелите по Мусаленските масиви, като ги предупреждава да му се обаждат, когато тръгват за някъде. Няма случай в многобройните екскурзии, направени до връх Мусала от Братството, някой да е пострадал сериозно. Всички са спазвали съзнателно правилата, дадени от Учителя за ходенето, пиенето на гореща вода, преобличането при изпотяване и дълбокото дишане. Няма случаи на разболели се приятели, макар че много пъти летните екскурзии са ставали в зимна обстановка – в сняг, лед и бури. Най-важното качество, което са придобили приятелите, е смелостта, безстрашието, с което са посрещали различните промени на времето и постоянните изненади в планината.

Учителя, който е критикуван и атакуван постоянно от духовенството, ги поканва на връх Мусала – близо до Бога, където да разрешат въпроса за православно духовенство. И сегашните разногласия и разпръви, които стават в българс-

ката църква, най-правилно може да се разрешат на връх Мусала. Учителя казва: „Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да обменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка, от всичките ще има – дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица през Рилската пустиня. Ще вземем южния край. (Учителя тук говори за отиване на Мусала по Каїзеровия път, който е вляво от обикновения и минава по долината на Марица – долината на безмълвието. От нея става изкачването на Мусала от южната ѝ страна, която е заоблена, магнетична. Учителя предпочиташе този път на изкачване пред северния, откъм езерото Окото, където Мусала е много стръмна, скалиста и опасна. И като се качим горе, на Мусала, там на 3000 метра височина ще обмислим и решим въпроса какво да бъде православно духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук, долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще им кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще можем да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога.“ („Обяснения и упътвания, 1922 г.“, стр. 35)

Учителя редовно води братята и сестрите на Мусала по случай 12 юли – Петровден, от 1921 г. нататък Мусала е посрещала приятелите със студена и дори зимна обстановка. През 1922 г. времето е хубаво и Учителя извежда 104 души на екскурзия на Мусала. На върха прекарват много добре, посрещат изгрева на слънцето, слушат беседата на Учителя, преспиват при долното езеро и слизат в Боровец. На 14 юли 1922 г., в 11 часа, в Чамкория в Учителя Петър Дънов се вселява Господният Дух на Силите и Той става космичен Учител на цялата Вселена. Така

той обединява и хармонизира космоса с мировата любов и космичната обич. Космичният Учител е носител на силите на Троицата: Отец, Син и Дух, които дадоха словото за новия живот на Земята.

При едно посещение на Мусала времето е слънчево и топло и Учителя предлага на приятелите да полегнат на върха, като си постелят палтата, и да преспят там, ако могат, половин час. „Тогава вие ще научите 10 пъти повече неща, отколкото, ако ви държа една беседа от 1 час.“

Учителя работи усилено върху създаването и пренасянето на Паневритмията от духовния в нашия, физически свят. При честите посещения на Рила някои наши приятели с отворени духовни очи виждат, че възвишените същества изграят някакви особени упражнения в ранните зори преди изгрев слънце. Учителя прави специална екскурзия с голяма група приятели, които достигат до новопостроената малка хижа „Мусала“ и преспиват там. На сутринта всички стават рано и тръгват към върха, за да го изкачат и да посрещнат изгрева на слънцето. Учителя нарежда на брат Методи Шивачев да остане в хижата да пази багажа и поддържа огъня, за да има гореща вода и чай, когато групата се върне. Братята и сестрите се качват на Мусала и посрещат един хубав изгрев. Учителя изнася кратка беседа, закусват, почиват си известно време и тръгват наголу. Следобед те стигат до хижата, където Методи ги посреща с приготвен чай и гореща вода. Учителя предлага на Методи да си легне веднага, за да си почине, защото на другата сутрин трябва сам да отиде на Мусала и да посрещне изгрева на слънцето. Обяснява му, че трябва да тръгне много рано, за да стигне горе преди изгрева на слънцето. На Методи му се вижда трудна задачата, но щом Учителя му я дава, той е готов да я изпълни. Лега и бързо заспива, а през нощта някой го събужда. Той става, оглежда се наоколо и вижда, че всички спят и няма друг станал

като него. Идва му на ум да потърси фенер, с който да си свети по пътя, но решава да не вдига шум и излиза навън. Очите му постепенно свикват с тъмнината и той намира пътеката. Вървейки бавно нагоре над него се появява една светлина, която му осветява пътя. Той се оглежда нагоре, надолу – няма никой, и не разбира кой му свети. Понеже в живота си има много вътрешни опитности с Учителя, по интуиция разбира, че това е неговата работа, за да му помогне да върви по-бързо и леко. Когато се уморява, светлината спира да се движи и той си отпочива. Така за няколко часа той успява да се качи на върха в тъмно. Светлината го довежда до южната страна на върха и угасва. Методи остава известно време в тъмнината и тишината, възгъбен в себе си. По едно време абсолютната тишина се нарушава и той чува над себе си песни и особена музика. Повдига главата си и вижда една голяма светла елипса, в която различава човешки фигури да танцуват по двама в кръг един особен танц. Движат ръцете и краката си, обикаляйки в кръг, съпроводжани от небесна музика и песни.

Повече от час Методи е захласнат от това чудно видение. Танцът свършва и цялото видение се превръща в едно светло блестящо кълбо, което бързо се отдалечава на изток в пространството. Зазорява се, методи посреща хубавия изгрев, но музиката продължава да звучи ясно в ушите му. Той започва да вижда във всеки лъч от изгряващото слънце по едно същество, което продължава да играе видения от него особен танц. След изгрева и наряда, който изпълнява, той отива към наблюдателницата и влиза в нея. Вътре няма никой, но на масата има чайник с гореща вода и храна. По интуиция Методи разбира, че тази закуска е за него. Сяда, нахранва се и тръгва надолу, към хижата. Следобед той пристига до хижата, поздравява Учителя и му целува ръка. Учителя го пита: „Е, Методи, какво видя горе?“ Шивачев подробно и вдъхновено разказва пред събралите се братя

и сестри за особения танц, който е видял на върха. След разказа му настъпва пълно мълчание. Учителя повдига дясната си ръка нагоре и казва: „Всичко това, което ти си видял в небето на Мусала, ние ще го свалим тук, долу, на Земята. Ще го свалим, за да бъде както горе на небето, така и долу, на Земята.“

Група ученици от младежкия клас решават да направят едно геройство – през февруари да отидат на Мусала. Те нямат представа за условията горе на планината и са слабо и неподходящо екипирани. Решават и отиват при Учителя да споделят своето желание. Той им казва: „Вие тази екскурзия не бива да правите сами. И аз ще дойда: „На 25 февруари 1925 г. групата с камион пристига в Чамкория. Една шейна ги превозва до двореца Царска Бистрица и в колона по един тръгват нагоре. Войниците, които пазят двореца, ги гледат уплашено. Нагоре снегът е дълбок до колене, като постепенно стига до кръста и гърдите. Времето е студено. Сестрите са облечени с рокли и снегът полепва по чораните и роклите. Братята правят пъртина напред, като утъпкват добре пътеката, за да могат да минат след тях сестрите. Групата достига до Михайлов камък. Учителя, недоволен и сърдит от неразумното младежко увлечение, спира и казва: „До тук.“ Братята изчистват снега около големия няколко метра висок камък и опъват покрай него единственото платнище, което са взели със себе си, и така се образува нещо като палатка. Запалват огън, стоплят вода и всички пият по няколко чаши. Наредени един до друг покрай огъня, те изкарват нощта. Сутринта стават, раздвижват се, закусват. Подемат разговор с Учителя. Към 10 часа те виждат, че по пътеката от Чамкория идват 10 коня, водени от двама войници. Най-отпред върви цар Борис. Войниците му докладвали, че вечерта група хора тръгнали нагоре в дълбокия сняг. Той веднага нарежда на другия ден да отидат с десет коня и да намерят и спасят закъсалите в планината. Царят вижда хубавия лагер на братята и сестрите и се усмихва: „Вие сте

били много опитни екскурзианти, имате ли нужда от нещо да ви помогнем?" Братята и сестрите отговарят, че са добре и нямат нужда от нищо. Те заобикалят царя и започват да му задават най-различни въпроси. Учителя остава сам от другата страна на огъня и мълчаливо присъства на дългия разговор. След приключване на разговора Борис и неговият агентът изваждат от раниците си по един чифт снегоходки, обуват ги и тръгват към хижа „Ястребец“. Брат Борис Николов и брат Г. Радев, като виждат това, след завръщането на групата в София отиват в града и си купуват снегоходки. Следващата неделя двамата отиват със снегоходките до връх Мусала и се връщат.

Всяка екскурзия на Мусала е особена и никога не се повтаря – нито условията, нито времето и картините, които виждаме, изгрева на слънцето и промените на времето през деня. Божественото никога не повтаря нещата. Това е красивото и великото, което обуславя Божествения свят. Всяка екскурзия крие в себе си своя специфична черта. Щом тръгна от Боровец за Мусала, върхът ме привлича със своята сила като силен магнит и аз не усещам нито тежестта на раницата, нито умората, нито капризите на времето. Вървя с пълен устрем и разположение. В един период от живота си аз посещавах Мусала всяка седмица, зиме и лете. Имаше един автобус, който тръгваше в 17.00 часа от автогарата при Орлов мост за Боровец. В събота ние работехме до 13.00 часа, след което се приготвих, качвах се на рейса и в 19.30 часа бях в Боровец. Минавах покрай двореца Царска Бистрица, потеглях по тясната пътека към върха и потъвах в гъстата гора. Много пъти небето бе сиво, някога имаше мъгла и в гората нищо не можеше да се види. Тогава разбрах, че краката имат очи и те сами намират пътя безпогрешно. Когато минавах под хижа „Ястребец“, много пъти чувах ръмженето на мечките, които обитаваха там. Веднъж, след като преминах Велчовото мостче и тръгнах по Голготата, през нощта, в 22.00

часа, чух силно охкане вляво от мен по посока на Средния чукар. То се повтори няколко пъти. Студени тръпки полазиха по гърба ми. Спрях, помолих се и като се концентрирах, ми обясниха, че това е духът на един убит преди време на това място човек, и неговият дух постоянно витае тук. Помолих се и му пожелах да се освободи от това робство. След това при преминаването ми покрай това място никога повече не чух подобни стенания. Духът беше освободен. Често, особено през зимата, моят ръководител ме пращаше да отида на Мусала, където трябва да свърша някаква работа. Аз винаги изпълнявах това, което ми се нареждаше. Майка ми ми казваше: „Къде ще ходиш, синко, в този сняг, в това студено и бурно време на Мусала? Ще паднеш някъде, ще загинеш и няма да те открият под дебелия сняг.“ Аз ѝ отговорях: „Майко, ако е рекъл Бог, ще отида и ще се върна благополучно.“ И това ставаше точно така. Много пъти на хижата не намирах хижаря, но печката беше заредена, кибритът – върху нея, шише газ – долу, и гърва – да може човек да се затопли и обслужи. Няколко пъти и на върха нямаше метеоролог, и станцията беше заключена. Аз знаех къде е скрит ключът на заслона при езерото Окото, който много пъти ме е спасявал при такива трудни ситуации. При една екскурзия метеорологът беше на хижата и заместваше слезлия в Боровец хижар. Той ме предупреди, че станцията горе е заключена и спях на заслона. Рила и Мусала са ми като рожден дом и най-любимото място за отдих и духовна работа. Там постоянните трудности са ме накарали да науча отлично почти всички молитви и явно съм виждал любящата ръка Божия, която е превръщала всичките ми несгоди и мъчнотии в добро. Рила и Мусала живеят в сърцето и ума ми и аз постоянно пребъдвам в този велик неземен свят на хармония и чистота.

Ще разкажа за първата ми екскурзия до връх Мусала и последната обща екскурзия с Учителя, станала на 22, 23 и 24 юли

1940 г. по време на моя рожден ден. При големите политически напрежения в Европа, дали силно отражение и в нашата малка страна, опасността от война, която тежеше над всички, създаде една нестабилност и уплаха за хората. Учителя решава да отиде с една малка група братя и сестри на Мусала – да свърши една малка работа за благо на човечеството. За пръв път Учителя възлага организирането и ръководството на екскурзията на младите братя – Гаврил Величков и Неделчо Попов. Дотогава всички екскурзии, правени до езерата и върха, са били организирани от други приятели и винаги са завършвали все с дефицит до 5-6000 лева, които Учителя е плащал. Брат Гаврил, по професия финансист, и с Неделчо Попов поемат присърце задачата. Веднага се свързват с братя Начеви от Самоков, които имаха 2 автобуса и често обслужваха Братството. До обед един автобус идва и групата се настанява в него. Вестта, че Учителя отива на Мусала, се разнася с мълниеносна бързина из целия „Изгрев“ и всички приятели се събират при салона със силно желание да участват в екскурзията. Събират се желаещи за още един автобус, който Начеви обещават да докарат. Учителя с първата група тръгва и автобусът благополучно пристига в Боровец – Чамкория. Братята веднага намират няколко коня, на които слагат багажа – раници, торби, мрежи, и поемат нагоре след 15.00 часа. Те пристигат по светло на хижа „Мусала“ и се настаняват. Вторият автобус пристига в 17.00 часа, качва останалите желаещи за екскурзията, в това число и нашето семейство, и се отправя към Боровец.

По целия път в автобуса се носеха мелодиите на песните на Учителя – „Братство, единство“, „Напред да ходим смело“, „Време е да вървим“, „Светъл лъч“, „Славейчета горски“, „Мусала“ и мн. др. Пътят до Самоков е много тесен и големият автобус мъчно вземаше някои остри завои. Неусетно, с песни на уста, в 20.00 ч. пристигнахме в Чамкория. Братята намериха

10-ина коня, на които натовариха багажа ни и веднага потеглихме нагоре. Конярите бяха взели 2 ветроупорни фенера, които скоро засвяткаха отпред и отзад на колоната. Пътят беше много труден, с дупки, лепкава кал, образувана от валелия предния ден дъжд, и като се прибави тъмнината, едва ли други туристи биха тръгнали нагоре при тези условия. На нас, малчуганите, ни беше най-трудно. Често ни водиха за ръка, било родителите или други братя и сестри. Ние добре знаехме, че отиваме на Мусала, за която бяхме слушали толкова хубави неща и пели песента ѝ „Мусала“ – дадена от Учителя на 3 декември 1922 г. Ние не издадохме нито един стон и не проявихме недоволство. Вървахме и си тананикахме нашите песни, най-вече „Сладко, медено“, като често залитахме по неравния път. Настигна ни малка група туристи, които строго се скараха на майка ми и баща ми – къде са повели тези малки деца по този труден път, и то през нощта. Те стигат хижата значително преди нас и съобщават на хижаря, че идва голяма група хора с коне и малки деца. Веднага се организира една група, която с няколко фенера идва да ни посрещне.

И наистина, след като преминахме половината път, Велчовото мостче и поехме по Голготата, групата от хижата ни посрещна. Светлината се увеличи и при шума на реката Царска Бистрица и нейните многобройни водопади бодро и неусетно стигнахме така желаната от нас хижа. Беше 24.00 часа. Учителя ни посрещна с бащинска любов и благост. Тихо нареди нещо и скоро се настаняхме на таванското помещение, на наровете. Учителя беше отседнал заедно с брат Неделчо Попов, Галилей и няколко сестри в малката северна стая, на която имаше надпис: „Петър Мусала“. Докато ние се приближаваме към хижата, Учителя лежи в леглото и провежда един дълъг разговор с духа на болния от туберкулоза по това време Георги Радев, който беше в с. Куртово и си заминаваше от този свят. Скоро хижа-

та утихна и всички се унесоха в блажена почивка. Само Учителя не спи и често пита сестра Савка, която е срещу него – колко е часът. Тя е донесла един будилник от София. Брат Галилей се настанява близо до леглото на Учителя, зорко пазено от сестра Теофана Савова, сестра ѝ Марето и Савка Керемедчиева, и решава да не спи, а да следи сънния живот на Учителя. В 2.00 часа сутринта Учителя сяда в леглото и започва да говори на непознат език с някакви същества, които брат Галилей не може да види. Всички наоколо спят. Сеансът продължава повече от 10 минути. Преди 3.00 часа Учителя става, облича се, намята гълъбовата си пелерина, излиза пред хижата, където са се събрали всички приятели, готови за тръгване към върха.

Изведоха ме и мен с брат ми Костадин. Беше студена, тъмна, ветровита нощ. Вятърът беше много силен и на импулси минаваше покрай нас, като раздвигваше косите ни и напълно ни събуди от дрямката, която все още ни държеше поради краткия сън. Ние бяхме готови за тръгване нагоре. Майка ни се двоумеше – да ни вземе ли нагоре, или да ни остави в хижата. Съдбата ни се реши от двамата излезли навън туристи, събудени от нашето ранно ставане, макар че ние пазехме голяма тишина – да видят какво става. Те се обърнаха към родителите ни с думите: „Къде ще водите тези деца в тази тъмнина и този силен вятър? Те едва ли са спали няколко часа, времето е студено и ще се разболеят. Оставете ги в хижата, а вие ходете, където искате.“ Тези техни думи ни подействаха като студен душ и веднага се събудихме напълно. Учителя рече нещо тихо и голямата група тръгна и изчезна в непрогледната тъмнина. В нея беше и нашата съседка Лиляна – дъщеря на Веса Колева. Майка ни ни върна по стълбите в таванското помещение, зави ни с няколко одеяла и тръгна, като ни обеща сутринта да дойде да ни вземе и заведе на върха. Дватамата с брат ми започнахме да си говорим – защо може Лиляна да отиде нагоре, а ние да

останем, каква е тази голяма несправедливост? Изобщо съм не ни хваща. Станахме, излязохме навън пред хижата.

Посрещнаха ни студеният източен вятър, непрогледната тъмнина, допълнени с рядка мъгла, а от групата няма и помен. Върнахме се пак в хижата и понеже сме били големи философи в миналото (Учителя ни го каза това при един случай), започнахме да умуваме – как да отидем на Мусала, на която никога не сме ходили и не знаем пътя, дори и посоката, в която тя се намира. Аз предложих да изчакаме да се съмне и щом някои туристи излязат от хижата и тръгнат нагоре, да ги проследим и видим накъде отиват и ние веднага да тръгнем след тях.

Приготвихме всичкия багаж, напълнихме торбите и зачакахме. Не идва лесно геняят. Започна да просветва на тавана от зората, но никої от спящите не се сещаше, че 2 деца чакат някой турист да стане и тръгне към върха, така мечтан от тях. Най-после абсолютната тишина се наруши от скърцането на врата на долния етаж. Разбрахме, че спасението ни е дошло. Някои станаха и ние веднага слязохме долу, като се пазехме да не ни забележат. Видяхме трима младежи с раници на гърба, които се готвеха за изкачване на върха. Потеглиха надясно, покрай езерото, и заизкачваха баира на запад от хижата. Застанали до ъгъла на сградата, ние ги проследихме с поглед и видяхме накъде отиват, веднага влязохме в хижата, смъкнахме багажа, натоварихме се и потеглихме полека нагоре. По пътеката отляво и дясно на завоите бяха забити малки разноцветни книжни знаменца – червени, зелени, сини, поставени вероятно да показват пътя към върха. На нас ни харесаха много и макар че бяхме натоварени здраво, събрахме доста от тях, за да ги носим на Мусала. Скоро се сетихме, че те показват пътя и като ни настигнат хора, тръгнали след нас, ще ни се скарат. Веднага ги скрихме под един камък с желание да ги вземем, когато се връщаме от върха. Вървахме бавно и мъчно. Изкачихме баира над

езерото и хижата. Първото малко езеро, което видяхме отгясно, настрани от пътя, го помислихме, че е езерото Окоето и напълнихме дамаджаните с вода, за да я занесем на мама и татко на върха. Някаква невидима сила ни теглеше нагоре и ни изпълваше с енергия. Горе са Учителя с много приятели и родителите ни. Тази мисъл ни вдъхновяваше и ние стъпвахме по-уверено и бързо. Настигна ни една група от 10-ина туристи, които, като видяха положението ни, се скараха „Къде сте тръгнали сами в планината с този багаж, който не е по силите ви да го носите?“ Отговорих: „При мама и татко, които отидоха сутринта на Мусала.“ Веднага се връщайте назад, в хижата!“

Ние тръгнахме неохотно назад, в това време туристите се скриха зад завоя и пак потеглихме нагоре. От тази среща ние разбрахме, че сме в правия път, който води към Мусала. Вятърът духаше и разхлаждаше и ни даваше импулс да ходим. По околните върхове се стелеше мъгла, която от време на време се вдигаше и откриваше омайни картини, ту падаше ниско и забулваше всичко. На изток – изпод връх Дено, слънцето се провря между мъглите и огря пътя ни. То бързо повиши температурата и неутрализира хладния полъх на вятъра. Стана горещо. Брат ми Косьо се умори и отказа да носи повече багажа. Наложих се аз сам да го нося. Взех 2 парчета, занесох ги на 100 метра, оставях ги и се връщях на няколко пъти, докато пренеса всичко. След това пак наново. Веднага изпразних дамаджаните и бавно се придвижвах напред. На всичко отгоре брат ми огладня и седна да яде при първите изнесени напред торби. Ядосах се – не иска да носи багажа, я яде! Всяко зло за добро. Той по този начин намаляваше тежестта на багажа и ми облекчаваше работата. Нямах време и излишни сили да му се карам. Във въздуха около нас се носеше омайната песен на бистришката река и езерата. Настигнаха ни и други групи туристи, но ние не им обръщаме вече внимание, макар че пак ни се караха. Минахме покрай Алеко-

Вото езеро, изкачихме Палеца и стана много горещо. След Палеца брат ми се нахрани, отпочина и започна пак да ми помага в носенето на багажа. Вървахме бавно към езерото Окоето. От време на време вятърът хубаво ни разхлаждаше и ни напомняше, че тук е около 3000 метра.

Първите екскурзианти, които ни настигнаха и ни се караха, се изкачват на Мусала, намират майка ми и баща ми и им казват, че двете им палави момчета са помъкнали целия багаж и идват на Мусала. Майка ми се отделя от групата и тръгва наголу да ни посрещне. Сутринта Учителя с братята и сестрите отиват на Мусала за изгрев слънце в госта студено време и мъгла. Слънцето се показва за малко и се скрива. Правят обща молитва и приятелите седат покрай скалите на завет и слушат кратката беседа на Учителя „Божествен и човешки свят“. В нея той говори за великия Божествен свят, в който законът е – живот за цялото, за всички, и за малкия човешки свят, в който всеки живее за себе си и страданията неизбежно го следват.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 3) „Днешният ден е начало на нещо ново, предисловие на нова епоха. Да се качва човек по високите върхове, това значи да се обменя със силите на природата.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 10)

На върха е госта студено, ветровито и слънцето се опитва да се покаже през облаци и мъгли. След беседата Учителя тихо нарежда да се слезе долу, на полянката до езерото Окоето. Братята запалват огън от оскъдния клек и се стоплят. В 10 часа Учителя гържи втора беседа – „Правила на Любовта“. На върха остават няколко братя със Славчо Печеников. Майка ми напуска беседата и тръгва наголу да ни посрещне. На полянката при Окоето е по-топло и тихо, а и беседата дозатопля сърцата и телата на братята и сестрите. „Който обича безкористно, никога не се съмнява. Той е доволен от факта, че обича. Щом обича, той е богат, доволен от всичко. Чистата безкористна

любов погрязва любов към всички. Като обичаш едного, в неговото лице ти обичаш всички... Любовта е единствената сила, която никога не губи.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 12)

Ние с брат ми бавно и уморено пъпяхме по стръмната пътека към заслона. Пренасяхме по няколко пъти багажа нагоре и изведнъж майка ни изникна пред нас. Като видя, че носим всичкия багаж, се хвана за главата и взе да мисли какво да прави с него. Аз погледнах наоколо и видях една малка пещера на 100-ина метра вляво от пътеката, и ѝ предложих там да скрием багажа. Предложението ми се прие веднага и бързо наместихме багажа в пещерата. Лесно изкачихме последната малка височинка до заслона и се озовахме на полянката при Учителя, между братята и сестрите. Беседата не беше свършила и всички слушаха с голямо внимание словото на Учителя. „Не разливайте любовта си по кални, нечисти места“, беше последната мисъл от беседата. Изпя се песен и се каза молитва. Приятелите започнаха да разговарят. От върха слезе брат Славчо Печеников и съобщи нещо на учителя. Той остана известно време замислен и след това нареди Братството да слезе веднага надолу. По телефона бяха съобщили от Куртово, че брат Георги Радев си е заминал. Приятелите започнаха на групи да слизат надолу. Тръгна и Учителя. Понеже багажът ни беше наблизил, майка ни и баща ни решиха да останем и преспим на заслона. Бързо пренесохме багажа и се настанихме. В заслона дойдоха да преспят брат Пеньо Ганев и сестра Елена Григорова, които на другия ден се готвеха да тръгнат за Седемте езера. Ние се намирахме в рая. Веднага се качихме с родителите ни на върха и слязохме. След това се качихме още два пъти с баща ни. Бяхме много радостни и възбудени. Привечер стана студено и падна гъста, непрогледна мъгла. Взехме да се обличаме, но се оказа, че ни няма вълнените шалове и шапки. Аз се сетих, че сме ги забравили на таванската стая в хижата, където бяхме спали вечерта. Без

много да му мисля и без да се обадя на родителите си, аз се затичах надолу в мъглата. От тичането се затоплих и не усещях вече студения вятър, който се докосваше до тялото ми. Стигнах хижата, качих се на таванския етаж и под възглавниците, на които бяхме спали, намерих шаловете, шапките, лъжичите и гр. гребни неща, които наслагах в пазвата си.

Огледах цялата хижа и не видях никого от Братството – нямаше ги. Без да се обадя на някого, аз тръгнах обратно за заслона. Не виждах нищо пред себе си и плувах в мъглата, но краката ми напипваха пътеката. Бях радостен и чувствах, че Учителя беше с мен – малкото глупаво непослушно дете. Това ми даде криле и смелост да извървя бързо целия труден път. Не зная за колко време тичешком съм отишъл до хижата и съм се върнал до заслона, но родителите ми не бяха забелязали моето отсъствие. Влязох в заслона и те се учудиха, като им казах, че съм ходил до хижата и съм донесъл оттам забравените неща. Отначало те не вярваха, но като извадих от пазвата си вещите, взеха да се ядосват и да ме питат: „Как не си се загубил в тази гъста мъгла?“ Да, това беше първото ми кръщение на послушание и смелост. Онзи, който ме водеше и пазеше, обича смелите и послушни хора. През нощта в заслона спяхме като къпани. Сутринта станахме рано и се приготвихме за слизане. Брат Пеньо Ганев и сестра Елена Григорова, сложили тежките си раници на гърба, запълниха нагоре към връх Мусала. Ние стегнахме багажа и поехме надолу към хижата. Покрай хижата ми нахмех транзит и продължихме надолу, понеже от вечерта аз знаех, че Учителя и приятелите не са в нея. Учителя слязъл с Братството до началото на Голготата и спрял на височината над Велчовото мостче, където на една малка полянка му построяват палатка, а приятелите преспиват около два огъня.

Сутринта на 24 юли всички стават, правят наряд и Учителя държи трета беседа – „Закон за частите и за цялото“. „Да

възлюбиш Бога, това е задачата, дадена на цялото човечество. Ако хората страдат днес, причината за това се крие в тяхното непослушание.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 22) Беседата завършва с мисълта: „Нека остане в ума ви основната мисъл: Обичайте цялото и живеете заради Него. Щом обичате Цялото, ще обичате и частите, които влизат в него.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 28) След беседата всички закусват и се приготвят за слизане към Чамкория. Осведомяват Учителя, че са готови, но той им казва, че ще почака да дойдат последните отгоре. Към обяд ние пристигнахме в лагера. Вляво на пътя, в скромна палатка, бе Учителя и ни чакаше. Братята и сестрите се бяха разположили, седнали около клековете. Горяха 2 огъня и чайниците вряха. Някои приятели пиеха чай. Стана чудо. Братята и сестрите ни заобиколиха, като ни предложиха чай и закуска. „Защо се забавихте толкова време?“ – беше първият им въпрос. „Учителя каза ,че няма да тръгне надолу, докато не дойдете и вие.“ Да, нашият благ баща чакаше советите най-малки деца. Закусихме, починахме и Учителя нареди да тръгнем надолу. Този, който има грижа за целия свят, за Космоса, спря вниманието си и на най-малките, обикновени същества в Братството, и даде един добър пример на благост и любов. Слизането надолу беше по-леко. Пътят беше сух и през деня всичко се виждаше добре. Ние с брат ми тичахме на свобода надолу и пеехме някои от нашите песни. Така, радостни, ние неусетно се отклонихме наляво от главния път, по някаква тясна пътека, водеща към Иконостаса.

Учителя беше предвидил всичко. Най-отзад вървеше група от няколко братя, които подпомагаха изоставащите. Те ни забелязаха, извикаха ни, дойдоха до нас и ни върнаха в правия път. Скоро стигнахме Чамкория, където автобусите ни чакаха. Насядахме по удобните скамейки и с песента „Братство, единство“ потеглихме за Изгрева. По целия път се пееше и коментираше преживяното в хубавата екскурзия. Учителя беше много се-

риозен и мълчалив. На Изгрева с песни ни посрещнаха братята и сестрите, които не бяха дошли на екскурзията. Очакваха ни два казана с гореща картофена супа. Вечеряхме на масите под лешниците. Учителя се прибра в приемната си стая, след като тихо и без шум бе уредил всичко за тази светла екскурзия в планината. Той направи нещо важно за цялото човечество и промени в добро някои кармични възли от съдбата на България. Вечерта брат Гавраил Величков и брат Неделчо Попов приключват сметките и дават точен отчет на Учителя. Той поглежда изчисленията и казва: „За пръв път сметката излезе точна и няма никаква загуба, която аз трябва да плащам. Благодаря ви.“

Почти всички екскурзии до Мусала са били съпроводени със сериозни уроци, които е добре да се знаят. Ще изнеса няколко случки, свързани с отиването на Мусала. На 4 май 1956 г. (петък) след беседата в младежкия клас аз и сестра ми Величка тръгнахме за Мусала. Раниците ги бяхме заредили от вечерта. Пристигнахме в Боровец и вместо по редовния път, минахме покрай горското училище и отидохме при Саръгьол. Пожелахме да преспим в хижата, но пазачите грубо ни отказаха, понеже била почивна станция на Пенчо Кубадински и ни насочиха да минем покрай Чагър тепе, връх Дено и да отидем на хижа „Мусала“. Късно следобед ние тръгнахме нагоре. Аз носех моята раница и тази на сестра ми, за да може да върви по-лесно. Тя беше госта слаба и мъчно понасяше дългия път. За подкрепа ѝ дадох да изпие всичката вода от термоса. По пътя за Дено видяхме на една пряспа пепелянка, останала върху нея. Към края на деня ние стъпихме на пътеката, която води от Ситняково за Мусала, и от горния ѝ край видяхме хижата. Оставаше ни да минем през 7-8 продълговати преспи, които пресичаха пътеката, широки около 5-6 метра и дълги над 100 метра.

Накрая те завършваха с камъни от морената. Понеже пътеката върви надолу, свалих раницата на сестра ми ѝ я дадох да

си я носи. Строго я предупредих да внимава, като върви по преспите. Аз минавах напред и правех стъпки по пряспата, а тя минаваше след мен. Минахме първата и втората пряспа. На третата пряспа към средата, сестра ми се подхлъзна и полетя надолу. Можех само да извикам: „Учителю, помогни ѝ!“ Както се хлъзгаше стремително надолу, по средата на пряспата презрамката на раницата се закачи на едни клек и тя увисна във въздуха, като лист на дърво. Благодарих на Учителя, свалих си раницата, отидох до нея и я изтеглих от пряспата, като взех раницата ѝ. Излязохме на пътеката и продължихме внимателно да преминаваме по другите пет преспи. Влязохме в хижата по тъмно и там преспяхме. Сутринта станахме рано и тръгнахме за Мусала, на която святкаше, гърмеше и валеше гъжг. В момента по Рила минаваше силен смърч, който изкорени много дървета на Витоша и Рила и направи много пакости.

Отивайки към върха, гъжгът се измести на изток, зави наляво и когато стигнахме върха, валеше при хижата, от която бяхме излезли. Посрещнахме слънцето, което се показва между облаците, закусихме и тръгнахме от Мусала за хижа „Грънчар“. Там зад Близнаците, святкаше, гърмеше и валеше силен гъжг. С нашето придвижване към „Грънчар“, бурята и гъжгът се преместиха на изток. По земята около Песъклива Вапа имаше едър град. В хижата имаше няколко души с пукнати глави от едрия град. Обядвахме и тръгнахме обратно от хижа „Грънчар“ за Мусала. Слънцето силно печеше. На пътя, по който вървахме, видях една голяма пепелянка, върху която сестра ми (тя вървеше пред мен) щеше да стъпи. Мигновено направих връзка и ѝ казах: „Прескочи я!“ Тя я прескочи и понеже слънцето блестеше от зенита право в очите ѝ, змията не я забеляза и не я ухапа. Това беше предсказание за мъчнотиите, които душата на сестра ми имаше да мине в бъдещия си живот.

През 1956 г. аз и брат ми Любомир тръгнахме за Мусала. На 11 юли по обяд стигнахме до заслона при езерото Окоето.

Времето беше много горещо и слънцето пареше. Докато се хранехме, от север задуха студен вятър. Времето внезапно се промени и след 10-ина минути започна да вали обилен мокър сняг, какъвто не ме е валил никога, даже и през зимата. Образува се силно електрично поле. Тръгнахме нагоре, от косите ни излизаша искри, а от въжето и колците хвърчаха светкавици. Започнаха да гърмят кълбовидни мълнии. Под нас или над нас се чува пукот, появява се бяло кълбо и от това място ни облива силна горещина. Мълнията започва да се движи из въздуха и щом се удари в някоя скала, се пуква и изчезва. Нямаше време да се страхуваме от този природен феномен, защото бързахме за върха. Пред самия връх видяхме изоставен чувал с картофи. Ние го взехме и занесохме до вратата на наблюдателницата. Почукахме, но Мария – жената на Захари, и Станка на Ильо (метеоролози на Мусала) не ни познаваха и не ни отвориха. Наложи се да слезем обратно до заслона. Аз добре знаех, че ако го удари такава кълбовидна мълния, човек може да изгори. Без много преमेждия между мълниците слязохме на заслона.

Знаех къде е скрит ключът, отворих и влязохме вътре. Заслонът беше отлично оборудван с печка, дърва, шейна, ски, чайник и др. принадлежности на Планинската спасителна служба. Подадох чайника на Любомир да донесе вода от езерото, да я стоплим на печката, която запалихме. Като излезе пред заслона, пред него гръмнаха две кълбовидни мълнии, той се уплаши и не пожела да излезе повече навън. Това бяха последните мълнии, които гръмнаха. Снегът спря. Налях вода и я стоплихме на печката. Изсушихме грехите си и спяхме като къпани. Сутринта станахме рано, взехме си раниците, качихме се на върха и посрещнахме хубавия изгрев на слънцето. Закусихме и се срещнахме с Мария и Станка, които се извиниха, че не ни приеха в бурята, защото не ни познали, а били сами. Решихме да отидем до Маричините езера.

Слязохме надолу, отклонихме се наляво от пътеката за „Грънчар“ и по стръмнината отидохме при долното Маричино езеро. Наляхме вода във войнишкото алуминиево канче, което носехме, и го сложихме на импровизирано огнище. Но от големия снеговалеж в предния ден всички дърва бяха напоени с вода и не горяха. След половинчасови усилия водата завря и ние наляхме в канчетата да пием. В това време на отсрещния бряг на езерото се появи една голяма мечка и започна силно да реве. Брат ми предложи да бягаме нагоре, по Близнаците. Аз му възразих, че мечката бяга по-бързо от кон и човек не може да избяга от нея, особено по наназорнище. Мечката се скри в близките клекове. Ние изпихме набързо водата, стегнахме раниците и тръгнахме по тясната пътека надолу по Маричината долина. Започна да вали проливен дъжд. Разбрахме защо е ревала така мечката – викала е мечето си, защото идва буря. Дъждът се усили и започна да не се вижда и на 1 метър пред нас. Скоро изгубихме пътеката и попаднахме в едни високи клекове. Вървахме под него и над него повече от два часа. Спомних си, че в същото време братята и сестрите, събрани в салона, честват Петровден. Най-после излязохме от тази джунгла на една поляна, намираща се някъде източно от връх Манчо. На поляната имаше купчина кости, а аг тях, в скалите, пещера – леговището на мечката. Трябваше веднага да се махнем оттам. Определих посоката север и тръгнахме направо през локвите. Стигнахме до р. Марица, която беше придошла много и водата достигна до кръста ни, когато я прегазихме. Излязохме в края на Маричината долина и стъпихме на Кайзеровия път. Както внезапно започна, така внезапно и спря дъждът. Огря слънце, а от дрехите ни течаха ручейчета вода. Бяхме целите мокри. Спасиха ни непромокаемите раници, които не бяха пропуснали никаква вода. Преоблякохме се и тръгнахме по пътя, водещ от Заврачица за Боровец. Стигнахме до един навес, под който се бяха приютили десетина дървари и бяха наклали буен огън. Останахме при тях

и поизсушихме дрехите си. На другия ден преди обяд Любомир трябваше да си вземе свидетелството за завършен клас от гимназията. Затова трябваше да слезем в Боровец и да вземем в 5 часа първия автобус за София. След полунощ ние напуснахме гостоприемните гървари и се отправихме към Боровец, където сварихме автобуса и се прибрахме в София. В съзнанието ни остана дълго време това интересно преживяване.

Много пъти съм преспивал в югозападната стая – сега метеорологична, по време на гръмотевични бури. През цялата нощ по жиците минаваха гръмотевици и гърмяха в стаята. Най-после махнаха жиците и метеоролозите се освободиха от тази гръмотевична бомбардировка.

При една екскурзия на връх Мусала следобед на изток от върха имаше мъгла, на запад огря слънцето. Ние видяхме нашите образи, отразени в мъглата, с ореола на дъгата наоколо. Това бе така наречено Броклерово явление.

През 1970 г. отидохме в х. „Мусала“, където заварихме Стефан Дойнов – Тената, и две млади сестри от Ст. Загора, по професия шивачки, които искаха да отидат на другия ден на връх Мусала. Докато вечеряхме, те дойдоха на нашата маса и ни помолеха да пътуват заедно с нас към върха. Съгласихме се и сутринта в 3 часа тръгнахме по летния път, вдясно от езерото. Момичетата носеха фенер, с който си осветяваха пътя, но той светеше слабо. Като излязохме на билото на височината на Алековото езеро, фенерът им угасна и те започнаха много мъчно да се движат по пътеката. Пуснахме ги да вървят пред нас, но те постоянно падаха и понеже не се виждаше, ние на няколко пъти ги настъпвахме. Чудех се как ще отидем на връх Мусала за изгрева, като се движим така бавно. Продължихме да пълим нагоре и аз взех да се моля да излезем от това трудно положение. След известно време видях, че по средата на

Врх Иречек светна една силна светлина, като прожектор. Скоро тази светлина дойде над нас и започна да ни осветява пътя. Виждаше се добре и ние петимата мълчаливо вървахме бързо. На изток взе да побелява. При заслона на езерото Окоото фенерът изгасна и ние навреме се изкачихме на върха и посрещнахме слънцето. Оттогава тези гуши не съм ги срещал в средите на Братството.

Десетина години наред брат ми Любомир води майка ми Стефка на Мусала, стигат до езерото и тя не смее да се изкачи на върха. Най-после ми казаха да я заведа аз. Заедно с Елена Симеонова стигнахме при езерото Окоото. Аз хванах за ръка майка си и я водих до върха. Тя беше над 70-годишна. Страхуваше се от стръмните пътеки към върха. Аз ѝ казах да не гледа надолу, към стръмниците, а да гледа в краката си и да върви напред. Всички на върха ѝ се радваха, че на такава възраст се е качила горе. След това я хванах пак за ръка и слязохме надолу. Така тя успя да се качи на върха. Това беше нейната последна екскурзия, през 1974 г.

През същата година през пролетта отидохме със сестра Елена Симеонова на хижа „Мусала“, където заварихме сестра Мария Шопова, Ваня Иванова и още една сестра, които на другия ден пожелаха да отидат на върха. Ние се съгласихме да тръгнем заедно. Преспахме в дървените бараки, през нощта падна сняг и на сутринта всичко беше побеляло. Сестра Мария и приятелките ѝ се отказаха да се качат. Аз хванах Мария Шопова за ръка и я заведох на върха. Там прекарахме хубаво и на връщане, пак за ръка, слязохме до хижата. Това беше от сестра Мария Шопова последна екскурзия направена до Мусала.

Една друга сестра я беше страх да се качи на върха и пожела да тръгне с мене нагоре. В подножието на върха аз я хванах за ръка и се изкачихме до горе. Следобед ние се върнахме до хижата,

където спяхме. На другия ден тя не дойде с мен, а тръгнала по-късно и като стигнала до подножието на върха, не посмяла да се качи по-нагоре. Разказа ми за неуспеха си и на следващия ден, пак заедно за ръка, се качихме до върха. Много важно е човек с когото отиваш в планината и каква хармония има между вас.

За един 7-и ноември отидох вечерта на хижа „Мусала“, за да се кача на другия ден на върха и до вечерта да се върна в София. В хижата заварих Димитър Костов, Илия Узунов и Крум Въжаров, които бяха дошли преди мене с колата на Димитър. Те имаха също желание да се качат на другия ден на върха. Решихме заедно да пътуваме нагоре – да станем в 3 часа сутринта и да тръгнем. Преди да си легнем, в хижата дойдоха трима спасители, за да свалят Ильо метеоролога от върха, който имал силна бъбречна криза. Те останаха да преспят в хижата. Станах в 3 часа и събудих приятелите. Навън имаше силна буря със северо-западен вятър и обилен снеговалеж. Беше наваляло повече от половин метър навсякъде. Брат Илия Узунов се отказа да тръгне с нас. Крум Въжаров каза, че не е екипиран за такова време. Тогава аз им казах, че тръгвам. Митко Костов заяви: „Къде ще ходиш сам? И аз ще дойда с тебе!“ Излязохме от хижата и се потопихме в снежната хала. Поехме по зимния маршрут, по телефонните стълбове, които не се виждаха в гъстата мъгла. Като минавахме през рекичката, изтичаща от езерото, Митко хлътна във водата и намокри десния си крак, но пак продължи да ходи. Предложи той да води. Скоро аз му заявих, че не върви по права път, а завива наляво. (Понеже сърцето на човека е в лявата страна на тялото, когато се движи – той винаги завива все наляво.) Дълбочината на снега, който беше до колене, започна да се увеличава и стигна до кръста и накрая да гърдите. Ние спяхме. Не се чувяхме от шума на бурята.

Обърнах се назад и видях, че в халата нещо светва и угасва. Помислих, че това са планинските огньовете, които се образу-

ват от излизането на газ пропан-бутан от недрата на планината и в съприкосновение с въздуха се запалват. Решихме да видим каква е тази светлина. Тръгнахме към нея и след известно време се намерихме на нашите стъпки, по които бяхме тръгнали, а светлината била от запалената лампа пред хижата, която от виелицата ту се виждаше, ту изчезваше. Митко веднага предложи да се приберем. Аз му казах, че отивам нагоре. Той започна да ме убеждава, че когато човек не успее в нещо, трябва да се откаже. Аз му казах, че и три пъти да се опитам и да не успея, пак ще продължа. Тръгнах нагоре сам и се концентрирах. Започнах да намирам стълбовете един след друг. Минах улея, Алековото езеро, Палеца. Времето беше доста студено. Ходех бавно и с най-големи подробности си припомнях всеки участък от пътя, който знаех почти наизуст. Много мъчително и бавно напредвах нагоре. При езерото Окото се зазори и успях за изгрева да се кача на върха. Слънцето изгря във Виолетова светлина. По това време се строеше космичната станция от група трудови войници, ръководени от един капитан.

(Същата година с брат Петър Филипов бях на връх Мусала за Петровден и помолихме да ни позволят да се подслоним в новата сграда. Те ни разрешиха, но на сутринта по нареждане на капитана стреляха над главите ни няколко пъти. Ние не се уплашихме, станахме и отидохме на Маричените езера.)

Като се качвах на върха, същият капитан с Ильо метеоролога и жена му Станка са в кухнята и говорят, че в таква време никой не може да гоиде на Мусала, дори и спасителите, тръгнали в помощ на Ильо, са останали в хижата. Аз бях замръзнал отвън от студа и грехите ми скърцаха, а отвътре бях целият мокър и точно по време на разговора им влязох в кухнята. Ильо каза: „В това време само Светозар може да гоиде. Той казва, че Учителя е с него и от нищо не го е страх.“ Преоблякох се, напих се с гореща вода и закусих. На Ильо му беше минала

кризата и нямаше болки. След като си поотпочинах, се сбогувах с домакините и заслizaх наголу, към хижата. Срегнах тримата спасители и им казах: „Защо не се качихте веднага да помогнете на Ильо, човекът можеше да умре, но сега е добре и няма да има нужда да го свалите наголу.“ При Палеца срегнах тримата братя, които отиваха към Мусала, и им пожелах приятно прекраване на гения. Слязох в Боровец и се прибрах в София.

Дълги години ходихме на Мусала, като използвахме стария заслон, в който имаше печка, и до него много дърва. В зимните условия, които се случваха, ние бяхме на топло и сутрин отивахме на върха и посрещаме изгрева. Срещаме се с групата от Казанлък на Крил Господинов, Гергана и двете им деца и мн. др. Някой път се събирахме до 40 души и изкарвахме нощта прави един до друг. Дори и след построяването на заслона „Еверест“ ние пак използвахме стария заслон за преспиване. Обикновено спяхме в хижата и сутрин рано тръгнахме за върха. При зимните условия, които често се случваха през пролетта, този път беше дълъг и много мъчен. Заслонът се явяваше като едно отлично помагало. Там бяхме свободни да четем беседи, да пеем нашите песни, докато в хижата това беше почти невъзможно. Много пъти се налагаше да водя групи приятели от хижата до върха.

На 5 май 1972 г. Елена Симеонова, сестра ми Величка и аз тръгнахме за Мусала. По пътя от Боровец нагоре снегът по пътеката беше 30-40 см и вървахме леко. Скоро ни настигна една голяма група ентузиазирани курсанти, млади хора по къси гащета и гуменки, водени от екскурзовод на име Светла. Това бяха курсанти от Техникума по обществено хранене – Бургас, и идваха от морето, където е много топло, без да подозират какво е времето на Мусала. Отиваха на върха, за да подпечатат туристическите си книжки. Те вървяха бързо и ни задминаха, но скоро снегът увеличи дълбочината си и като минахме Петрово-

то мостче и тръгнахме по Голготата, снегът беше над 2 метра и покрил стълбовете и клека. Най-малкото отклонение от пътеката, по която са минавали преди – сега засипана със сняг, сбъркалия веднага пропада до врата в снега. Доста време ни отнемаше, докато го извадим. Много трудни бяха няколко попълни ученици, които постоянно пропадаха в снега. Аз минах отпред и им предложих да очертавам пътеката, като им нареших точно да вървят по моите стъпки. Така по-лесно и безболезнено стигнахме хижа „Мусала“.

Там починахме и ръководителката Светла дойде при мен и ме помоли да ги заведа до върха на другия ден. Аз ѝ отговорих: Ако времето позволи. Сутринта валеше сняг и гъста мъгла покриваше планината. Пред хижата снегът беше изчистен и за да влезеш в нея, трябваше да слезеш по отвесния сняг от 2 метра, който я обикаляше отвсякъде. Нагоре снегът беше над 3 метра. Няколко пъти бургазлиците идваха при мене да тръгнем нагоре. Към 10 часа им казаха, че можем да тръгнем и аз, Елена и Величка, без да се обадим на учениците тръгнахме. Когато стигнахме до Палеца, чухме силен вик от хижата – младежите бяха забелязали стъпките ни и веднага бяха тръгнали по тях. Настигнаха ни и заедно продължихме нагоре. Вървахме мълчаливо, защото снегът на няколко места се разпука и имаше опасност от лавини. Пробивахме път в сняг до гърдите, като постоянно първите се сменяха. Това мълчаливо изкачване продължи цели 8 часа. Когато стигнахме до въжето, извадих от раницата всички чорапи и ръкавици и ги раздадох на учениците, за да се качат по въжето. В 18 часа влязохме в хола на космичната станция, който беше затоплен, пихме чай, подпечатаха книжките си, отпочинахме малко и тръгнахме наголу. Младежите на бегом, за половин час, бяха на хижата. Бяха много доволни, че заедно се качихме на върха и подпечатаха книжките си. Те научиха един добър урок, че и през пролетта понякога Рила е по-зимна, откол-

кото и през самата зима. Друга година със сестра Елена отидохме на хижата, за да посрещнем на Мусала празника 22 юни. Сутринта в 3 часа времето беше бурно, със силна виелица и видимост 2 метра. Тръгнахме по зимната пътека, но не можехме да видим стълбовете. Скоро разбрахме, че сме се отклонили наляво по пътеката за Дено и Ситняково. Върнахме се обратно и тръгнахме вдясно по лятната пътека. Стигнахме на Мусала, където мъглата се разпръсна и видяхме слънцето. Времето стана топло и снегът започна да се топи.

През 1977 г. заведох Павел Светозаров на връх Мусала. Тогава той беше на 2 години. Не искаше да ходи и ние постоянно му давахме фъстъци. Уморени, стигнахме до подножието на Мусала, при въжето. Тогава той се затича нагоре, по лятната пътека, и ние едва го стигнахме и заедно се качихме на върха. Времето беше хубаво, тихо и топло. Друг път на заслона ни хвана силна буря и сутринта със съпругата ми Елена тръгнахме за върха, като оставихме сина ни Павел, Кирил Господинов, Гергана и децата им да спят в заслона. По едно време Павел се събужда, вижда, че ни няма, нахлузва на бос крак обувките и пристигна на наблюдателницата с изстинали крака. Свалихме от нашите чорапи, обухме го и го затоплихме.

Една година посетих Мусала за Нова година. Хижата беше пълна с хора и до късно пяха и се веселиха. Аз не издържах, станах и тръгнах за върха. Успях да стигна навреме, преди изгрева. Зората беше чудно оцветена с виолетов цвят. Прехвърчаха снежинки и слънцето изгря виолетово. Това е вторият случай, при който видях слънцето да изгрява виолетово. През 1974 г. със сестра Елена посетихме връх Мусала. Преспахме на хижата и сутринта посрещнахме изгрева. Закусихме, починахме и се върнахме на хижата, за да слизаме надолу. Там заварихме двама овчари, донесли мляко на хижарката, които се оплакаха, че мечка стървница изяла няколко от агнетата им. Следобед с Елена

тръгнахме по пътеката за Ситняково, понеже там работеше лифтът. Минахме по пътеката край Дено, завихме покрай Ча-дър тепе и някъде по средата от северната страна на върха срещнахме една голяма мечка на 30-40 метра от нас. Елена беше бременна с Павел и аз, за да не се уплаши, и казах: „Еленке, един кон се е заблудил в планината.“ А тя ми отговори: „Това не е никакъв кон, а една голяма мечка.“ Мечката ни забеляза и ведна-га зави надясно по баира, като чупеше клека. Пътят беше сво-боден и ние продължихме надолу, към Боровец. Понеже Елена не се уплаши от мечката, Павел, като порасна, стана много безст-рашен. Бяхме отишли на село при едни познати, които имали много лошо куче и само чорбаджията смее да ходи при него. Ние не знаехме това нещо, а Павел се изплъзна от нас и отишъл до кучето и започнал да го гали. Господарят му се ужаси, като видя детето при кучето, но не се случи нищо лошо.

Една година се качвахме на Мусала с приятели от Димит-ровград. Когато стигнахме края на въжето, спряхме да почи-нем и отправяхме погледите си към Скакавците. На небето се очертаваше една голямо бяло знаме, около което имаше същес-тва.

При почти всички пролетни изкачвания на Мусала сме има-ли дълбок сняг, в който сме потъвали. Човек трябва много точно да намира пътеката, по която преди него са минавали хора, за да не пропада. На 1 април 1992 г. отидохме на Мусала с Павел. Аз го предупредих, че ще има силна буря в планината, но той има-ше ваканция и искаше сам да отиде. Аз му казах, че може да загине в планината и затова тръгнах с него. Астрологически слънцето приближаваше квадрат с Уран. Това означава поява на силни ветрове и буря. Стигнахме до заслона, оставихме си ра-ниците и се качихме на върха, който беше затрупан със сняг, и влязохме през покрива. Починахме си и се върнахме пак на засло-на. Моето предупреждение се сбъдна и през нощта започна да

духа силен южен вятър. Сутринта тръгнахме отново за върха по въжето, което на няколко места беше затрупано със сняг. Стигнахме до края на въжето, но беше невъзможно да се пуснем от него. Вятърът беше толкова силен, че като лист можеше да ни отнесе. Помолихме се и тръгнахме обратно, като се държахме здраво за въжето. Взехме раниците от заслона и продължихме надолу. Стълбовете бяха затрупани от снега, който беше замръзнал. Ние се движехме с „котки“. Когато стигнахме фунията между Иречек и Палеца, вятърът се усили много и започна да духа на вълни. Легнахме на земята и започнахме да пълзим. Духна много силен вятър, повдигна ме и ме хвърли на 5-6 метра върху някакъв камък, от което се получи разтягане на сухожилието и рана с болки.

Павел предложи да отиде до хижата и да доведе спасителите. Аз му казах, че трябва да вървим заедно надолу. Той ме хвана под ръка и в това време падна гъста мъгла и без видимост успяхме бавно да стигнем до хижата. Хиждарят ни беше приятел и ми даде една стая, за да легна. Дежурният спасител ме намаза с „Виетнамско чудо“ и ми сложи една вълнена наколенка. Съобщиха на спасителната служба. Чак на другия ден около обяд вятърът поутихна и можа да дойде снегоходът. Един едър спасител ме взе на ръце и ме занесе в кабината, а Павел ни последва с двете раници. Снегоходът ни закара при началника на Планинска спасителна служба Петър Терзийски, който ме познаваше добре, и веднага предложи да ме изпрати в болницата в Самоков. Аз благодарих и го помолих само да слеза до Боровец с лифта и от лифта да ме свали кола до автобусната спирка. Той се съгласи и снегоходът ни закара в задната част на лифтовата станция. Спасителят ме качи в една кабинка, гарирана в страничната линия, влезе и Павел и потеглихме надолу. Когато сляхоме от лифта, ни чакаше колата на Планинската спасителна служба, която веднага ни закара на спирката. Качихме се на автобуса и се прибрахме в

София. След 2 месеца бях здрав, можех да ходя и отидох на езерата.

Няколко години играхме Паневритмия за 22 март, най-напред при заслона и после 3 пъти на връха Мусала.

Почти всяка година за Петровден отивахме на Мусала за един ден. Обикновено минавахме по западния гребен, където най-мъчното място за преминаване е Алековият връх. На Мусала отивахме на обяд, прекарвахме там до 15 часа и тръгнахме бързо обратно към лифта. Друг път с Павел минахме през източния венец: Ситняково, Дено, Сфинкса, Иречек – от който има много красив изглед към Мусала, Малка Мусала и връх Мусала. Този път е доста дълъг и труден и по него не може за един ден да отидеш и да се върнеш. И двата венета от подковата на Мусала са изпълнени с неземна красота. Те са най-доброто убежище на дивите кози, които постоянно срещаме на стага. Чувства се и присъствието на много възвишени същества, които обитават там.

При едно есенно равноденствие – 22 септември, аз тръгнах сам за Мусала. Учителя обяснява, че падението на човечеството – на Адам и Ева, е станало в есенното равноденствие, а човекът е създаден в пролетното равноденствие – 22 март, или 9 март по стар стил. Затова Учителя препоръчва на учениците на всяко 9 число от месеца да се ядат само плодове, за да може съзнанието ни да се върне към първичния живот, който сме водили някога в рая. Билата на планината бяха покрити със сняг. След като минах Палеца, срещнах сестра Кичка от Хасково, която слизаше от върха. Беше облечена лятно, с шифер и гуменки. Тя, като ме видя, каза: „Аз искам да гойда и с теб да се кача на върха.“

Аз ѝ възразих, че не е добре екипирана и е по-добре да слезе на хижата, но тя упорито тръгна с мене. По-нагоре срещнахме

Кирчо Господинов и жена му Маргарита от Казанлък. Те ми казаха, че отиват на хижата да вземат двете си деца и да преспят на заслона. Кичка ми разправи, че се скарала със сина си и всичките си близки и не знае къде да отиде и е дошла на Мусала, за да разреши въпросите си. Каза ми, че има силно желание да си замине на Рила, на Мусала. Стигнахме заслона, където оставих багажа си, и се качихме на върха. Тя започна да слага на няколко места по върха жито, като помен за заминали. В наблюдателницата ми показа свои стенографски записки, за които говорихме. Видях, че написаното беше много изкривено и неясно за разчитане. След това тя започна да говори с двама германци, които бяха там, и им даде част от храната си, която носеше. Беше неспокойна и напрегната. Слязохме на заслона, където бяха дошли Кирил, жена му с децата и Емилия Марева. Решихме сутринта рано да се качим на върха. Станах в 4 часа и събудих групата. Предложих на Кичка да не тръгва нагоре, а да остане в заслона да наглежда децата, които спяха. Тя навлече всичките си грехи, които имаше, и първа тръгна за Мусала. Навсякъде беше наваляло няколко сантиметра пресен сняг и пътеката беше хлъзгава. През нощта Кичка сънувала един сън, който разказала на Маргарита, а тя после го разказа и на мен. Кичка сънувала, че ѝ се падат 1 милион лева от Държавната лотария и с билета отива да ги вземе при една жена, която била облечена цялата в черно. Тя ѝ подала билета, последната го разгледала, написала на него числото 13 и ѝ казала, че нищо не ѝ се пада. Кичка се събудила. Ако знаех това нещо, непременно щях да я оставя в заслона.

Понеже пътят беше хлъзгав, аз и Кирчо останахме най-отзад, че ако някой се подхлъзне, да можем да го хванем и да му помогнем. Вървахме по лятната пътека и благополучно стигнахме върха. Посрещнахме изгрева на слънцето. След това влязохме в наблюдателницата, където пихме гореща вода. Кирчо и

Гергана пожелаха да слезем веднага, за да видят децата си, които бяха останали сами. Аз им предложих да изчакаме още малко, за да се стопи снегът, и тогава да тръгнем. Те не приеха моето предложение и тръгнахме наголу в обратен ред. Отпред вървах аз с Кирчо Господинов, зад нас – Емилия Марева и Гергана с Кичка. Като минахме Дяволския улей и завихме наляво, където сега има една надгробна плочка, Кичка, вместо да завие по пътеката, наляво пред очите на Гергана продължава направо, хлъзва се и пада на стотина метра, наголу към езерото. Слязохме наголу по хоризонтала и отидохме до нея. Обувките ѝ бяха пагнали, раницата ѝ – на една страна, а тя си беше заминала. Емилия отиде на върха и съобщи за случая на спасителите от хижата. Те дойдоха бързо при заслона, взехме няколко одеяла и отидохме при Кичка. Обвихме я в одеялата, сложихме я на носилката и я изнесохме на върха, като се сменяхме в носенето. Поставиха я на платформата на възената линия и я пуснаха в с. Бели Искър, а оттам с линейка я закарват в Самоков в болницата. Викаха ни в милицията и дадохме показания. Така се изпълни желанието на сестра Кичка да си замине на Мусала. Това е единственият случай в живота ми да си замине някой от групата.

Една година малка група от няколко души се качихме на Мусала на 22 юни да посрещнем изгрева на слънцето. Беше доста студено. Вратата на наблюдателницата беше заключена и ние отидохме на мястото за посрещане на изгрева. На приятелите им стана много студено и започнаха да треперят. Аз се преоблякох и ги накарах да започнем да клякаме. Скоро всички се затоплихме и даже някои се изпотиха. Една от сестрите, участвала в екскурзията, ми каза, че сме клекнали повече от 100 пъти. Понеже въздухът е много чист, когато правим тотални движения с тялото, то поема нечистотиите и усилва кръвообращението ни и ние се затопляме. Под нас се появиха две стада от кози, които тичаха по снега.

При друго посещение на връх Мусала през зимата бях сам и един голям козел застана до мен и стоя доста време, докато се молих, без да се плаши. На връщане от върха, под заслона, едно голямо стаго от кози застана над мен до пътеката, и ме гледаше учудено, без да бяга. По това време малко хора посещаваха Мусала. Аз продължих пътя си надолу, а те се качиха към Иречек, където имат най-хубави и естествени условия за своето развитие. За 20 декември 1987 г. тръгнахме за Мусала с Елена, Павел и Соня Иванова. В Боровец се качихме на лифта и бързо стигнахме до хижа „Ястребец“. Имаше гъста мъгла и валеше слаб сняг. Освен нас с лифта дойде и хижарката със своя малък син и ние се събрахме и заедно потеглихме по зимния път към хижата. Бурята се усили и след третия влек видимостта стана до един метър. Водеше ни хижарката, но скоро обърка пътя и аз предложих да водя групата. По интуиция намерих стълбовете и бавно във виелицата, късно следобед се озовахме на дървената хижа. Тя беше пълна с туристи, които стояха прави в приемната. Нямаше места за спане. Хижарката от благодарност към нас, че благополучно стигнахме хижата, ни даде най-топлата стая до печката. Соня взе Павел и стопли премръзналите му ръце, като ги сложи в пазвата си. Преспахме добре, но на сутринта продължаваше да вали едър мокър сняг, който се беше натрупал повече от 1 метър. Отказахме да се качваме на Мусала и се върнахме в Боровец и София. Имам само два случая да не мога да се кача на върха поради лошо време.

За 22 юни 1987 г. Павел, Елена и аз отидохме на заслона при Окото. Там заварихме брат Паньо Балдъров от Димитровград. Беше паднал пресен сняг и беше много хлъзгаво. Брат Паньо беше дошъл с половинки обувки и преспал на заслона, но на сутринта не можал да се качи на върха и мислеше как ще слезе надолу. Аз му казах: „Ти си дошъл да се качиш на Мусала, а не си се качил. Ще се качиш на върха и тогава ще слезеш надолу, за да

си отидеш в Димитровград.“ Той ми отговори, че това е невъзможно, защото пътят е много хлъзгав, времето – ветровито и облачно, и затова изобщо не мисли за върха, а само за слизането си надолу. Казах му, че непременно ще се качи на върха. Ние тримата отидохме на върха и посрещнахме изгрева. Направихме молитва и времето се разведри. Слънцето се усили и започна да топи снега. Казах на брат Паньо да тръгва веднага за върха заедно с Павел. Павел го хвана за ръка и го заведе на върха. Там прекарват известно време, радват се на хубавата гледка, която се открива пред очите им, и слизат на заслона. Заедно слязохме надолу към Боровец. Това беше последната екскурзия, направена от брат Паньо на Мусала. На 15 януари 1988 г. той си замина от този свят.

Една година за 22 юни в заслона „Еверест“ се събрахме голяма група желаещи да посрещнем изгрева. Сутринта всички станахме рано, но бяхме неприятно изненадани от проливния дъжд, който се изливаше по планината. Всички чакаха и ме питаха кога ще ръгнем нагоре. Аз чаках да ми се каже отвътре. Отговорих им, че след малко ще тръгнем. В 5 без 10 излязохме навън с Елена и тръгнахме нагоре. Все още валеше слаб дъжд. Всички – около 60 братя и сестри, ни последваха, покрити с найлони. Скоро дъждът напълно спря. Качихме се на върха, проведохме наряда за празника. Слънцето не се показа от облаци-те. Направихме първите упражнения и аз предложих веднага да слезем на заслона. Едва се прибрахме в „Еверест“ и дъждът започна с още по-голяма сила. Някои, които не побързаха, се намокриха хубаво. Останахме в заслона, изсушихме се и на другия ден се прибрахме.

На 20 март 1998 г. (петък), се събрахме една група от 12 души. В Боровец се качихме на лифта и от Ястребец се опитахме да минем по лятната пътека. Оказа се, че снегът е дълбок до гърдите. Веднага се върнахме и тръгнахме по зимния път. Казаха

ми, че имаме зелена улица за изкачване нагоре. Когато минахме третия влек и трябваше да се отбием вляво, по пътеката за хижата, ни настигна хижарят с един малък снегоход, натоварен с продукти, и мина пред нас. Той ни направи отлична пътека до хижата. По време на пътуването на мъгливото небе се появи един особен феномен. Появиха се две еднакво силно светещи слънца, като две големи очи. Тези две слънца ни съпътстваха повече от един час. Всички наблюдавахме това явление и се любувахме на красивата картина, която то представляваше. Като стигнахме до телефонните стълбове, които идваха от левия път по „Голготата“ на Илияна Пламенова ѝ става лошо и припаднала. Аз вървях по-напред от шуменската група с Николай и Албена, разбрах че е станало нещо, свалих раницата си и се върнах назад. Илияна беше просната на снега в безсъзнание. Там беше и нейната приятелка Палмена, която завършваше медицина. Веднага разтрих малкия ѝ мозък на тила, за да предизвикам оросяване на тялото. Тя въздъхна, отвори си очите и стана. Хванах я за лявата ръка да и предам енергия. Приятелите ѝ от Шумен и взеха раницата. Аз си сложих раницата по-горе и я водих до хижата, повече от километър. Пуснах я и ѝ казах, че вече е добре. Влязохме в хижа Мусала, пихме чай и тръгнахме нагоре по зимния път през улея. Снегът беше дълбок, направихме си пътека, изкачихме се и минахме покрай Палеца. Вървях с Албена и Николай. Духаше силен източен вятър, а Албена си изтърва ръкавицата и вятърът я грабна надолу по дълбокия 1 метър сняг. Аз свалих раницата си и тръгнах надолу, за да я взема. На 14.03.1998 г. си замина от този свят сестра Мария Маркова, моя много близка приятелка, и точно по това време я погребваха в с. Бояна. Когато стигнах до ръкавицата, вятърът я бухна още по-надолу. Разбрах, че това беше работа на Мария – да ми се обади и казах: „Марио, стига си си играла с мен и задръж ръкавицата!“ В това време вятърът се усили още повече, но ръкавицата остана на мястото си като закована. Взех ръкавицата, благодарих на Мария и бавно се върнах на пътеката и я

гадох на Албена, защото много скоро щеше да ѝ потрябва по въжето. Стигнахме началото на въжето и сложихме котките – температурата беше 27°C, духаше северен вятър, фирновият сняг по върха се беше превърнал на лед. По средата на въжето ми се скъса кашквата на гясната ми котка. Свалих котките и започнах да се катеря без тях. Когато стигнах най-стръмната част от въжето, преди върха, последните 3 кола, се хлъзнах назад, макар че се държах за замръзналото въже и спрях при по-долния кол, като си ударих бедрото. Това беше наказанието, което тъмните сили ми дадоха, защото бях спасил Илияна да не е я заигнат. Като по-млад никога не съм ползвал котки, но сега въжето беше замръзнало и се плъзгаше – спрях се, огледах се и реших да мина по най-рискования път, по камъните, които се показваха от снега, отляво на въжето. Ако човек се плъзне там, ще хвърчи чак до езерото. Въпреки силната болка, бавно и много внимателно минах по камъните и стъпих на равното. Предупредих следващите ми приятели да внимават. Влязох в метеорологичната станция след 15 часа. Кракът ми беше син от удара. Нямаше оцет и веднага Албена събра от приятелите, които бяха към 50 души, лимони. На филия хляб изстискваше лимони и налагаше синините. До вечерта ги смених няколко пъти и синьото от крака изчезна и намаля и болката. Бурята навън продължаваше, като се яви и гъста мъгла, а температурата с вятъра беше още по-ниска и хапеше лицето. Наближи времето да излезем и посрещнем пролетта – влизането на слънцето в Началото на зодиакалния знак Овен в 21 часа и 55 минути. Приятелите предложиха да посрещнем пролетта вътре в станцията. Аз им казах, че ще изляза вън. Вятърът не шумеше, беше утихнал. Излязох навън, вятърът беше слаб, от мъглата нямаше и помен, а на небето блестяха едри като жълтици големи звезди. Веднага ги викнах и всички излязоха навън. Посрещнахме пролетта с подходящи песни и наряд. Чувстваше се силното присъствие на невидимите същества около нас. Покрай нас, между станцията и изгорялата космична вятърът беше

натрупал големи купчини сняг, по 2-3 метра високи. Младежите взеха да се борят и въргялят по снега. Брайън Галин предложи да си направим снимка и даде апарата си на един приятел, който снима петимата, от ляво на дясно: Галин, Гергана, Илияна, Светозар и Палмена. Прибрахме се вътре и се стоплихме с по един чай. Когато проявихме филма, се оказа, че чувствителната плака на фотоапарата е заснела много невидими за нашите очи същества в идеалната форма на духовните същества – кълбото. Половината от лицето на Галин бе закрито от голямо кълбо. По грехите ни и над главите има много по-малки бели кълбета. Нямахме никакъв валеж на сняг. Тази снимка я поискаха от в. „Психо“ и я публикуваха с надпис: „Светозар и приятелите му със светлите същества около тях“. Албена продължи да лекува крака ми и за 22 март, неделя, денят на слизането ни, кракът ми беше напълно здрав. Сутринта започнахме да слизаме надолу. Отпред вървяха десетина младежи, които проправяха път в дълбокия 2 метра сняг. Пътеката беше дълбока до гърдите. При нас дойде една сестра Парашкева от Пазарджик, на която майка ѝ си заминала преди 10-ина дни, а дъщеря ѝ употребявала опиати и била в кома в болницата, в която скоро си заминала. Беше силно разстроена и с гугумен кецево. Взехме я да върви с нас: Албена, Николай, Емилия и аз.

Често се плъзгаше и излизаше извън пътеката и пропадеше цялата в снега. Доста трудно я изкарвахме, понеже беше тежка. Минахме покрай хижа „Мусала“, преоблякохме се и продължихме надолу. Имаше вятър и лифтът не вървеше. Като стигнахме до първия влек, където се отделяме надясно, по лятната пътека за Боровец, Парашкева искаше да отива към лифта, а всичко беше затрупано със сняг и я накарахме за слезем заедно по пътеката за Боровец. Тя ме послуша и продължи с нас и към 16 часа и 30 минути бяхме в Боровец. На спирката при пощата гойде рейс за Пазарджик и Пловдив, Парашкева и Емилия се качиха, а ние се прибрахме с пикапи до София.

На 19.03.1999 г., петък, пътувахме пак в група за Мусала. Времето беше слънчево и студено. Зимният път беше добре отъпкан от траката. Бях си взел руски големи котки, с които добре преминах въжето, макар че снегът беше станал на лед. След 15 часа се настанихме в метеорологичната станция. На вън вятърът се усили и температурата беше -30°C. По тъмно на върха гойде със ските си моя баджанак Димитър Кутев от Казанлък, замръзнал от бурята. Влезе в кухнята и седна на стол до печката, на която имаше голяма тенджерка с гореща вода и цяла нощ пи от нея и гойде в нормално състояние. На 21.03.1999 г. посрещнахме пролетта в 3 часа и 46 минути и като се съмна си тръгнахме надолу. Нямаше лифт, понеже духаше силен вятър и имаше мъгла. Стигнахме хижата, където се преоблякохме. Казах на сестрите да се обърнат с лице към стената и така се преоблякоха. Продължихме надолу и вървахме по пътеката, направена от траката и затъвахме до колена в снега до първия лифт, където преминахме надясно по лятната пътека. – „Голготата“. Видимостта беше няколко метра, поради гъстата мъгла. Накарах Валентина да върви напред по права посока в просеката, която започва оттам, снегът беше до гърдите. С нас беше и сестра, на която предната година ѝ замръзнаха ръцете

на Мусала. Преминахме направо през клековете, като затъвахме целите в снега. Най-мъчно измъквахме сестра Емилия. Най-после излязохме от клековете и им казах, че сме над Петрвото мостче и като слезем надолу ще стъпим на него. Сестрата попита: „Къде го виждаш ти този мост, като нищо не се вижда в мъглата?“ Казах им да слезем надолу, на запад и попаднахме точно на моста, който беше малко неизправен и липсваха греди, имаше голяма дупка и малко мъчно се минаваше. Казах на сестрата, че аз оттук съм минавал много пъти и познавам добре местността и зная кое зад кое следва. Преминахме моста и слязохме в Боровец. Мина рејса за Пловдив и Емилия се качи на него и си отиде. Нямаше пикапи, а последният рејс за София тръгва от 18 часа от Самоков. Взех такси, което ни откара до рејса и се прибрахме в София.

В края на лятото на 1999 г. в нас дојде да живее Валентина Кюпријска от Плевен. Останала без работа като учителка, мъжът не ѝ дава никакви пари и тя се принуждава да отиде при баща си и взела от него половин чувал жито и само това јаа половин година. Учителя ми каза да извикам да живее в нас. В началото на септември дојде и веднага си намери работа в Механотехникума, в каквото е преподавала в Плевен. На 23-09.1999 г. с нея и Емилия отидохме да посрещнем идването на есента на Мусала. Отидохме с пикап до Боровец, с лифта до Јстребец. Решихме да минем по западниј венец: по Маркуджичите, Незнајниј врџ, Алековия, Безименниј и Мусала. На Алековия врџ Емилия мина наляво по подножието, от изток на Алековия врџ, ние с Валентина минахме през стрџмниј врџ и в подножието от Јужната страна чакахме да дојде Емилия, която беше скоро излезла от болницата и вървеше по-бавно. Аз определих точно от кое място ще дојде Емилия и тръгнах да ја посрещна, но с мен дојде и Валентина, понеже ја беше страх да остане сама в тази голяма безлюдна планина. Точно от това баурче, откъдето очаквах, се появи Еми-

лия и продължихме пътя си към Безименния връх. Слънцето влиза-ше в нулевия градус на зодиакалния знак Везни в 14 часа и 31 минути. Изкачихме се с Валентина на Мусала, където имаше десетина наши приятели. Дойде и Емилия и заедно с нея и приятелите посрещнахме есенното равноденствие. Преспяхме на станцията и на другия ден (24.09.) посетихме Малка Мусала и на 25, събота се прибрахме в София. Емилия напълно се възстанови от психическото си разстройство.

На 18 март 2000 година отидохме в Боровец, качихме се с лифта до Ястребец и минахме по зимния път до хижата, където пихме чай, преоблякохме се и тръгнахме нагоре. Валентина правела житен режим и още ядеше жито, започнат при новолуние. Не беше пила достатъчно вода и при Палеца ѝ прилоша и припадна. Разтрих ѝ малкия мозък и постепенно се върна – отвори си очите, въздъхна и стана. Хванах я за ръка, за да ѝ предам енергия и я водих до заслона „Хималай“. Поръчах чай и тя изпи 16 чая един след друг и дойде на себе си напълно. Преспяхме в заслона и сутринта се качихме с раниците на Мусала, където посрещнахме изгрева на слънцето. Преспяхме в станцията и на 20 март посрещнахме началото на пролетта – влизането на слънцето в нулевия градус на зодиакалния знак Овен в 10 часа и 35 минути. Нямахме лифт и слязохме пеш до Боровец и се прибрахме успешно в София. На Валентина ѝ направих строга бележка – когато е в пост или режим, да не посещава Мусала.

На 15, 16, 17 декември 2000 година посетихме Мусала: Истиян Хлебаров, Елена, Валентина, Емилия и аз. До Боровец отидохме с пикап, а с лифта се отзовахме при хижа Ястребец. Тръгнахме по зимния път и стигнахме до хижата следобед, където се преоблякохме и пихме чай. Продължихме нагоре и след Палеца излезе силен северозападен вятър, падна мъгла и бързо затъмня. След 17 часа беше тъмно, имаше преспи и дълбок сняг и бавно, мъчно стигнахме до заслона „Хималай“. Слаба Богу, че вра-

тата беше отворена. Влязохме вътре, но беше студено – нямаше я хижарката Величка, която отишла при нейния приятел на атомната станция. Елена и Емилия бяха изостанали в бурята и излязох и им светех с фенера и се събрахме в заслона. Намерих контакт в една тъмна стая и от сняг с бързовар си направихме и пихме топла вода, след което легнахме да спим. Вятърът бухаше силно цяла нощ. Сутринта нямахме друг избор, освен да се качим на върха и да влезем в метеорологичната станция на топло. Вятърът беше силен, но се обърна от запад и не ни пречеше при изкачването по въжето. В горната част на въжето Валентина се плъзна и падна на гръб с главата към пропастта под нея. Свалихме раниците с Илиян и веднага я издърпахме от опасното място. Изправи се, сложи раницата си на гръба и взе да се гържи здраво за въжето. Стигнахме края на въжето и Илиян ме попита: „Как ще минем по-нататък?“ Вятърът беше силен и на талази около 140 километра в час. Казах му: Ей така и тръгнах в по-слабия талаз, направих 20-30 крачки и легнах. Той тръгна от гясната страна на станцията, а аз от лявата и след мен Валентина и Емилия. Падна гъста мъгла и аз с големи усилия стигнах до източната стена на станцията, където беше сравнително заветно. Спрях за малко, но двете след мен не идваха. Излязох от ъгъла и плъзешком се добрах до вратата и влязох при метеоролога Чавгар. Той ме попита: „Как така идваш в това бурно време?“ Отговорих, че нямах друг избор. Излязох до вратата и посрещнах Елена и Илиян. Вятърът беше грабнал на Елена шала, ръкавиците и шапката, и беше капнала от умора. Стаята беше топла и тя легна на леглото, където лежа половин час, докато се съвземе напълно. С Илиян отидохме в гъстата мъгла да изтеглим другите две. Приведени, стигнахме до Валентина, която беше легнала в дупка на снега и не искаше да я напусне. Илиян я хвана за ръка, плъзешком я издърпа до източната стена на завет, а аз плъзях с раницата ѝ. Въздухът беше рядък и мъчно се дишаше. Постояхме малко да

си починем и след това с големи усилия, пълзешком се добрахме до вратата и влязохме в стаята, където Валентина се стопли. Отидохме да доведем и Емилия, която я намерихме по-наголу, легнала в дупка и не искаше да мръдне оттам. Вятърът ѝ беше грабнал ръкавиците и шала. Хванах я за ръката, а Илиян взе раницата ѝ и пълзешком, на почивки се добрахме до източната стена на завет – до станцията. Починахме малко, поехме си въздух, от сняга, който се сипеше по лицата ни. Преминахме лазешком отсечката от ъгъла до вратата. Влязохме в стаята на метеоролога. Веднага Чавдар пусна две печки в голямата стая и тя бързо се затопли. Пихме по няколко чая и се стоплихме. Легнахме в топлата стая и преспахме. През нощта вятърът поутихна. Сутринта на 17 декември, неделя, тръгнахме обратно, понеже в понеделник лифтът не работеше. Слязохме полека до заслона, в по-слаб вятър. Там беше хижарката Величка, но отказа да ни вземе пари за преспиването, понеже не е била в заслона. Слязохме наголу до хижата, където починахме малко и продължихме по зимния път. Нагоре се изкачвахме бавно, но навреме стигнахме до лифта и слязохме в Боровец. Веднага хванахме пикап, който ни откара до София.

На 19.03.2002 г. отидохме с пикап до Боровец. Качихме се на лифта и стигнахме х. „Ястребец“. Минахме по зимния път. Валеше сняг и трудно се ходеше. На хижата спряхме да се прероблечем и пихме чай. Продължихме нагоре и към 17 часа бяхме на върха. Метеоролог беше Огнян, който на другия ден си отивал и го сменя Димитър Каипаков, синът на Величка. Преспахме и на другия ден дойде Димитър и ни каза веднага да напуснем станцията. Помолихме го да останем до 21 часа и 16 минути вечерта, да посрещнем пролетта. Мъчно се съгласи и след 21 часа ни изгони, в силна буря с мъгла, да отидем на заслона Еверест. Десет души тръгнахме наголу но от мъглата нищо не се виждаше. Добре че имах фенерче и с него намерихме въжето и тръг-

нахме по него. С едната ръка светех с фенерчето, а с другата се гържах за въжето. Беше трудно и опасно слизане по въжето в бурята, като се изчаквахме. Стигнахме края на въжето и завихме надясно към заслона. Отпред вървеше младо момче и зави надясно. И да викам, нищо не се чува от бурята. Накарах да го спрат, защото бяхме при езерото. Обърнах ги право на себер и и тръгнахме напред и се спряхме пред югозападния ръб на заслона. Минахме покрай него и на входа на заслона вятърът събори няколко души. Станахме и си помогнахме да влезем пълзешком в заслона, в столовата, където гореше калорифер и беше топло. Пихме чай и отидохме да спим горе, в спалнята, където Величка беше сложила печка за гърва, но не гореше и беше студено. Аз я разпалих и забумтя. Легнахме и преспахме. Сутринта станахме, закусихме и се приготвихме за слизането надуло. Едно момиче ме помоли да заведа групата им до Мусала. Казах ѝ, че сега мисля как ще слезем надолу в бурята, понеже няма и лифт. Тръгнахме надуло двайсетина души, като отпред правеха пъртина няколко млади момчета. Имаше слаба видимост в мъглата. При улея между Иречек и Палеца изпуснаха стълбовете и завиха надясно към пропастта. Спрях ги и им показах телефонните стълбове наляво – по тях да вървят. Те едва се виждаха. Под Палеца излязохме на пътеката, направена от траката и газехме до колене сняг. Стигнахме хижата, пихме чай и си починахме. Продължихме слизането надуло по пътеката от траката и при първия влек завихме надясно и тръгнахме по лятната пътека. Слязохме до Боровец и се прибрахме в София с пикап.

На 21 юни 2003 г. тръгнахме за Мусала. Косъо ни закара до Боровец, качихме се на лифта и стигнахме при хижа Ястребец. Тръгнахме по зимния път и стигнахме до хижата, където се нахранихме и починахме. Тръгнахме нагоре към върха. Красимира и Павел ходеха бавно и по тъмно стигнахме на Мусала, влязохме в метеорологичната станция. Вечерта в 22 часа и 10 минути пос-

рещнахме лятото в зимна бурна обстановка. Останахме на върха поради силния вятър и на 22 юни. На другия ден тръгнахме надолу по дълбокия пресен сняг, в който Павел и Красимира често затъваха. Наложи се да мина отпред и да им правя пътека до хижата, където пристигнахме на обяд. Обядвахме, починахме и тръгнахме към лифта по направена пътека. Аз се бях изморил от пътя до хижата и едва вървах. Павел ми взе раницата, Красимира се хвана за него, а аз за нея, и така се движихме бързо към лифта, където стигнахме в 15 часа и 30 минути. Оказа се, че лифтът не работи. Отидохме на хижа Ястребец, където ни настаниха в голяма стая с легла, тоалетна и баня. През цялата нощ духаше силен вятър, а на сутринта утихна и лифтът тръгна. Слязохме до Боровец и оттам с колата в София.

На 9 август 2003 г., събота, след големи гъждове в София и по планините, тръгнахме за Мусала голяма група: сестра ми Величка, мъжът ѝ Истиян, Костагин, Любомир, Павел, Еленка, Росица Янчева, Христина Точева, Красимира, Емилия и аз. Стигнахме Боровец с пикап и колата на Косъо. Небето беше облачно, качихме се на лифта до хижа Ястребец и тръгнахме по лятната пътека за хижа Мусала. Срецнахме група от хора, които се намъкрили предишния ден и бързаха да слязат и се изсушат. Казаха ни: „Вчера тук беше аг. Изливаше се гъжд сякаш с кофи се изсипваше.“ Наистина по пътя имаше дълбоко изровени корита на текла вода. Времето се разясни и стана слънчево. На запад, север и изток светнаха гръмотевици и валеше гъжд. Вървахме бавно, огрени от топлото слънце. На хижата пихме чай и Христина Точева остана на ная. Ние продължихме нагоре и следобед бяхме в метеорологичната станция, посрещнати от метеоролога Георги. На хижата дъщерите на Христина ѝ се обадиха няколко пъти и я питат: „Какво правиш мамо, в този гъжд на Рила?“ Тя им отговорила, че не вали никакъв гъжд, а времето е само слънчево. Докато бяхме на Мусала не вали никакъв гъжд и имахме хубави изгреви на

слънцето. Росица Янчева ми каза, че обича много вятъра и е хубаво, ако ни подуха. Отговорих ѝ, че това е много лесно и ще имаме вятър. На другия ден, 12 август, задуха силен западен вятър до 40 метра в секунда. Излизахме пред източната стена, където беше сравнително завет да посрещаме изгрева. Излизахме и на слънце и на малки разходки. Кръвното на сестра ми и зет ми станаха нормални – 80/130 и 70/120. Излизахме вечер и гледахме красиво-то звездно небе. Навсякъде святакаха светкавици – на запад, юг, изток и север, където по ниско от нас валеше дъжд. Решихме да си слезем на 16 август, събота. Казах им, че вятърът ще утихне, докато слизаме. Утихна докато минахме до завоя към улея и пак прогължи да духа силно. Минахме покрай заслона и прогължихме към хижата, където се нахранихме, починахме и прогължихме по лятната пътека към лифта. Слязохме до Боровец и благополучно се прибрахме в София. На хижата към нас се присъедини Христина Точева.

На 19 март 2004 г. отидохме до Боровец групата: Павел, Красимира, Емилия и аз. Качихме се на лифта, стихнахме х. Ястребец и тръгнахме нагоре по зимния път. Спряхме на хижата, обявахме и прогължихме нагоре. Павел и Красимира вървяха бавно и трудно стигнахме до върха. По въжето снегът беше залеген, а и въжето замръзнало. По тъмно влязохме в метеорологичната станция. Метеоролог беше нашият приятел Георги, който ни настана в голямата стая. Пихме чай и преспахме. На другия ден посрещнахме пролетта в 8 часа и 49 минути в силен вятър. Като се върнахме, взехме с Емилия и Павел лопати и оформихме стъпала до вратата, за да не се минава през прозореца и пълзешком. Работихме до обяд и свършихме добре работата. Дойдоха и други приятели: от Созопол Жени с приятелката си, Пенка от Русе, скитреньорът Христо, който е от Сливен, а живее в Белгия и други. Вечерта те се събраха в кухнята и дълго говориха срещу мен – критикуваха ме. Нямахме тоалетна в станцията и ходехме навън по върха. Сутринта, след 5

часа решихме да излезем и видим звездите, с Емилия и Красимира. Когато отворихме вратата да излезем навън, отгоре на стъпалата бяха дошли Жени от Созопол и Пенка от Русе. Ние се спряхме да слязат, но на Жени ѝ стана лошо, припадна и се изтърколи по стълбите и падна в краката ми. Казах на Емилия да я сложат на дървената стълба срещу вратата и главата ѝ кълмна – беше в безсъзнание. Разтрих ѝ малкия мозък, който регулира кръвообращението. Отвори си очите, въздъхна и дойде на себе си. Разбрах, че не е пила вода, обезводнила се и кръвта не стига до мозъка ѝ. Накарах Емилия да ѝ свари вода да пие и тя изпи 3 литра и натълно се нормализира. Дой ѝ ми благодарни, че съм ѝ помогнал. Нейната приятелка Пенка от Русе ме попита: „Как ги правиш тези работи, че и аз, ако закъса пак, да я разтрия и да ѝ помогна?“ Отговорих ѝ, че трябва да е много магнетична, с добри мисли и чувства, да има вътрешно знание, къде да я разтрие, иначе на припадналата ще ѝ стане още по-зле и ще си замине. На 21 март, неделя, си тръгнахме наголу и се прибрахме с колата на Костагин, който ни чакаше в Боровец.

На 3 август 2004 година пристигна със самолет от Франция сестра ми Величка и зет ми Истиян. Имаха желание да посетим Мусала. Свързах се с метеоролога Георги и се оказа, че той е дежурен след 5 август. На 8 август, неделя, тръгнахме с двете коли на Косьо за Боровец. Бяхме сестра ми Величка, Истиян, Костагин, Дарина, Снежина, Любомир, Емилия, Павел, Еленка и аз. Като стигнахме Боровец видяхме, че около лифта има много хора. Оказа се, че на този ден е празникът на Рила и Мусала. Взехме веднага билети и бързо се качихме на лифта. Слязохме при х. Ястребец и по лятната пътека се отправихме към х. Мусала. Там имаше много хора. Пееше голям хор планински песни. Беше и Симеон Сакскобурггодски. Чая го раздаваха безплатно. Сестра ми и зет ми имаха високо кръвно и ходеха по-бавно, особено сестра ми, с която вървах аз. Павел носеше тежка раница с храна до 40 килограма. Занесе я на заслона Хималай, откъдето се качихме нагоре с мал-

кия багаж, който можехме да носим. Към 17 часа бяхме на върха и се настанихме в двете големи стаи. Направихме още един курс до заслона да вземем храната. Прекарахме отлично горе, с хубаво време, чудни изгреви и неповторимо красиви нощи, с небе осеяно с големи звезди. Ходихме до Малка Мусала и Маричените езера. Готвехме си общо и се хранехме общо. Събрахме се цялото семейство: трите братя и сестра ми. С нашия интензивен духовен живот, небето се изчистваше от облаците и постоянно имахме слънчево време. На 15 август, неделя, си тръгнахме на долу, покрай заслона. Спряхме на хижата за почивка и малка закуска. Към 13 часа се качихме на лифта, след което с колите благополучно се прибрахме в София.

На 5 август 2005 г. сестра ми и зет ми дойдоха от Франция със самолет. От летището ги закарахме у нас, където ги разтрих и ги накарах да се изкъпят, за да им олекне от пътуването. Обявихме и Павел ги закара в дома на Косьо, където те отсядаха. На другия ден отиват на преглед при лекар за високото им кръвно. Той им казал: „С това кръвно вие трябва да сте си заминали пред 10 години: 240/180. Няма да ходите никъде на високо, защото може да получите инфаркт.“ Аз им казах, че на 8 август, понеделник, ще се качим на Мусала. С Павел купихме продукти за цялата група, които наслагахме в раница около 40 килограма. С двете коли отидохме до Боровец, качихме се на лифта и отидохме на х. Ястребец. По лятната пътека стигнахме бавно до х. Мусала. Там пихме чай, починахме и продължихме надясно от езерото. Аз вървях със сестра ми Величка, понеже имаше високо кръвно и често почивахме, щом тя пожелаеше. Другите: Елена, Павел, Дарина, Снежана, Любомир, Костадин, Емилия и Истиян вървяха напред. С Величка качихме Палеца и при почивката забелязах, че е забравила някъде шапката си. Връща се назад и я вижда долу, до пътеката. Слиза, взима я и идва пак при мене. Тръгваме и бавно стигаме до „Хималай“. Оставих раницата си и слязохме няколко души да помогнем на Павел, който трябваше да се връща и вечерта да отиде на работа. Емилия, освен раницата

си, беше взела и кофа с 12 килограма домати. Разпределихме багажа на Павел на четири и той си тръгна надолу. Аз взех кофата от Емилия и занесохме багажа в заслона. Взехме необходимия личен багаж и се качихме на Мусала, настанихме се в двете големи стаи на станцията. Снежина, която учи медицина, носеше апарат за кръвно и измери на Величка и Истиян кръвното им. Оказа се, че е 120/80 на сестра ми, колкото е и моето, а на Истиян – 123/85. На другия ден взехме и останалата храна и изкарахме много добре на гостоприемната Мусала. Всяка сутрин работехме да имаме хубаво време. Ходихме до малка Мусала и Маричените езера, Олтара. През деня се печехме на слънце и макар че се мажехме с кремове, пак изгоряхме. Вечер се виждаше на запад, където бяха сегемте езера, че валеше и светкавици святкаха – същото беше и на юг, в Гърция. Изкарахме добре и на 19 август, петък, си тръгнахме надолу. Падна мъгла и бавно си слязохме. От време на време ръмеше слаб дъжд. В Боровец ни чакаха Павел и Костагин, които си слезе по-рано. Незабравими са тези хармонични екскурзии до Мусала, които оправят кръвното на хората и дават правилно ороряване на организма.

Учителя при петото езеро

Учителя на езерата, 21.07.1932 г.

Тази година решихме да отидем на Мусала и да посрещнем пролетта, която идва на 20 март в 20 часа и 26 минути. От София тръгнахме сутринта с кола на 19 март и в Боровец бяхме към 9 часа. Качихме се с Емилия Марева на лифта и в 9.30 часа бяхме на х. Ястребец. Там духаше слаб вятър и околните върхове бяха скрити от мъгла. Слънцето се показва за малко и пак се скри в облаци. Ние тръгнахме наголу покрай влековете. След третия влек падна мъгла и ние се отклонихме надясно по утълканата от траката пътека. Започнахме да се изкачваме нагоре по стръмнината и попитахме един скиор, който се спускаше отгоре – откъде идва, от хижата ли? „Не“ - отговори той - от въжената линия..“ В това време се разясни мъглата над нас и видяхме, че сме стигнали госта нагоре, под лятната пътека за хижата. Спряхме, обърнахме се наляво и се опитахме да минем направо за хижата, но бързо загазихме в дълбокия сняг. В това време друг скиор се спусна наголу на десетина метра зад нас. И аз предложих на Емилия да се върнем назад и да минем по следите на скиите, които отиваха направо наголу. По следите на скиите ние малко затъвахме в снега и скоро стигнахме на пътя, утълкан от траката за хижата. Двама души бяха направили стъпки по заснежения път на траката. Понеже нямаше утълкана хубава пътека, ние решихме да останем на хижата и там за преспим. В 13 часа бяхме на хижата. В приемната беше запалена печката, а и нямаше хора. Ние се преоблякохме, простряхме грехите на въжетата над печката да изсъхнат. След това се наобягвахме добре. Говорих с хижаря Марио, дали ще е удобно да спим в хижата. Той ми отговори, че за нас винаги има място в хижата, но-скоро очаква да дойдат две групи по 40 души, едната от Стара Загора, а другата от Варна. Скоро групата от Стара Загора дойде и запълни приемната. Разговорях с тях и те ми казаха, че веднага ще тръгнат за заслона Хималай. Ние променихме плана си и решихме да вървим по пътя след тях. Обаче те тръгнаха през езерото на запад по лятната пътека нагоре и

затънаха в дълбокия сняг. Аз ги извиках да се върнат обратно и да тръгнат по стълбовете, за да не се изгубим в гъстата мъгла, която падна. Групата доста бързо пресече езерото и тръгна по зимния път. Ние поехме след тях и към 18 часа пристигнахме на заслона Хималай. Говорих с отговорника на заслона, Димитър, да преспиме там, предплатих му и той ми каза да се качим горе и да легнем където намерим място. Ние се настанихме добре, изсушихме чорапите си на гвете електрически печки и си легнахме. Лошото беше, че тези бърборковци от Стара Загора говориха до един часа през нощта и аз не можах да спя. Сутринта по време на изгрева на слънцето имаше мъгла със снеговалеж и студен северен вятър. Ние изчакахме повече от един час да се развидели добре и след 7 часа тръгнахме нагоре. Пред нас вървяха две групи от по няколко души, които скоро се изгубиха в мъглата. Ние вървахме бавно и стигнахме последните три кола на въжето, където снегът беше замръзнал. Аз си сложих малките котки, но те почти не държах. Емилия се плъзна и спря на един кол. Отгоре се появи един турист, доктор, който носеше въже за спускане и го закачи за последния кол. По него се спусна неговата приятелка, която помогна на Емилия да се изправи на крака до кола и тя започна отново да се качва нагоре. Докторът слезе с котките надолу към Емилия, като откачи отгоре въжето и го закачи при мене. Взе раницата на Емилия, завърза я за въжето и ме накара да я изтегля нагоре. Раницата беше много тежка и аз не можах да я изтегля. Тогава той каза: „За това нещо се иска сила.“ Взе раницата ѝ, подхвърли я нагоре и вървеше с котките след нея, като я постави на равното при най-горния кол. Емилия се помъчи да тръгне нагоре, но отново се хлъзна надолу. Аз направих големи усилия, като занатвах обувките и успях да се изкача горе и седнах на раницата на Емилия. Много ми се отрази това, че не бях спал цяла нощ. Докторът слезе надолу с приятелката си. В това време отдолу дойдоха двама младежи с четири момичета с хубави твърди обувки. Минаха край Емилия, направиха стъпки,

след тях тя се качи горе. Изгря хубаво, силно слънце, пръснаха се мъглите и се виждаше цялата Рила в бяло. Отидохме в метеорологичната станция при Жоро, който веднага ни настави в голямата долна стая. Понеже не бяхме спали, легнахме, завихме се с по няколко одеяла, спяхме повече от 4 часа и си наваксахме силите от неспането през нощта. Излязохме навън. Имаше чудна гледка към Пирин, Скакавците, Мальовица, Близнаците, Манчо, Маричен чал, Малка Мусала, Дено. На върха имаше три метра сняг. При нас дойдоха да спят още трима наши приятели от София. Слънцето изгря вяло от Белмекен в 6 часа и 20 минути червено на цвят. Духаше слаб северен вятър. Ние се бяхме намазали с крем против изгаряне. Направихме снимки на околните красиви върхове. По-късно на върха пристигнаха още наши приятели, като десетина сестри от тяхната група се върнали от стръмното място и отишли в заслона Хималай. Целият ден беше слънчево и сравнително топло. Много групи от хора посетиха върха и се върнаха обратно назад. Слънцето залезе в 18 часа и 40 минути в сив облак. Небето над нас беше ясно и звездно. Виждат се Овен, Алдебаран съвпадна с Марс, Орион, Сириус с Голямото куче, Капелан от Колар, заедно със съзвездието Колар, Кастор и Полукс от Близнаци, съвпадна със Сатурн и Прощон. По-нататък от тях е съзвездието Лъв с Регул и манго групи звезди.

В 20 часа и 26 минути посрещнахме пролетта навън. Ситуацията се беше променила – бе паднала гъста мъгла и духаше северен вятър. С нас заедно посрещнаха пролетта и други наши приятели, които бяха заели всички празни стаи.

След полунощ сънувах, че съм в нашата стара къщичка на Изгрева и излизам от антрето навън. В това време падна гъста непрогледна мъгла и ме обхвана отвсякъде.

Сутринта станахме, излезнахме за изгрев навън, но навсякъде беше мъгливо, облачно, духаше северен вятър и прехвърча-

ше сняг. Влезнахме в метеорологичната станция и закусихме. Скоро след това групата от Южния парк – Благой Митрев, Пена и др. тръгнаха надолу. Ние изчакахме малко да поутихне вятърът и след едни час тръгнахме с Емилия надолу. Предният ден Жоро беше направил стъпки с права лопата, но сега нямаше помен от тях. Вятърът и снегът ги бяха напълно заличили. Бях си сложил малките котки да слизам, но те не държах никак, а и въжето беше цялото в скреж и лег и не можеше да се държим за него с ръцете си. От втория до третия кол се плъзнах и левият ми крак отиде над долното въже, като го ударих малко в кола. Свалих крака си от въжето и като се държах за въжето, продължих да слизам. Хлъзнах се, изпуснах въжето и полетях с голяма скорост на гръб с главата надолу към езерото, а снегът свиреше покрай ушите ми. Тялото ми беше потънало цялото в снега. Казах си „Господи, помогни ми! Господи, спаси ме! Господи, спри ме от това силно хвърчене към езерото!“ Скоростта започна да намалява и скоро спрях на едно място. Раницата беше на гърба ми и противодействаше на пухкавия сняг и ми помогна да се спра. Нагоре в мъглата се губеха колците на въжето. Огледах се наоколо. На няколко метра от мен стърчаха камъни над снега, до който слава Богу, не стигнах. Езерото беше на около 30 метра под мене. Бях попаднал някъде зад водната помпа. Опилах ръцете и краката си и се оказа, че десният крак не ме слуша. Взех да се плъзгам с лявата ръка и левия крак по снега, за да стигна до долу, до езерото. Помолех се да ми изпратят хора. Таман стигнах до езерото, чух стъпки и един младеж от атомната станция на име Димитър, застана до мене с щеки в ръце. Попитам ме: „Можеш ли да ходиш?“ Отговорих му, че много ме боли десният крак. Той ме вдигна с двете си ръце, но кракът ме заболя и той ме сложи пак на снега. Тръгна към заслона да докара шейна. Помолех го да ми вземе раницата. Той я взе и я занесе в заслона. Емилия като видяла какво стана с мене и съм се изгубил в мъглата към езерото, си направила сметка, че и тя може

да хвъркне по същия начин, върнала се обратно в метеорологичната станция и съобщила на Жоро за случая. Той ѝ казал да извика Митко от атомната станция, да слезе при мене. Жоро събщи веднага на планинската спасителна служба да дойдат с траката да ме вземат и закарат в Боровец. След това дава своите котки на Емилия да слезе безпрепятствено надолу.

При мен от заслона Хималай дойдоха четирима души, сложиха ме на шейна и ме издърпаха до вратата на заслона. Вдигнаха ме, вкараха ме вътре в заслона и ме сложиха да легна на канале срещу включения калорифер. Аз бях прекарал повече от 2 часа в снега и грехите ми бяха напълно мокри. Преоблякоха ми мокрите грехи и чорапи. Групата от Георги, Благой Митрев, Пепи веднага тръгнаха надолу, за да могат да ме вземат от ПСС и да ме закарат в София. При мен останаха Емилия, Ангелина и Митко. Скоро от върха се обади Жоро, че ще дойдат с моторна шейна да ме вземат, понеже е по-евтино от траката. Тогава Ангелина и Емилия тръгнаха по пътеката, понеже нямаше и лифт. Скоро за мен дойде моторна шейна, карана от началника на ПСС Петър Терзийски. Заведоха ме до шейната и ме качиха на нея. Началникът караше бавно и внимателно шейната, защото имаше много стръмни места и големи наклони вляво и дясно. Настигнахме Емилия и Ангелина и аз им казах да тръгнат веднага по пътя на траката, който е по-равен и утъпкан, и по-лесно се слиза. При втория влек долу, където се минава вдясно по лятната пътека, чакаше едни спасител. Пепи слезе от шейната, тури си ските и се спусна надолу, като накара спасителя да управлява шейната. Настигнахме нашите приятели при третия мост, накарах момчето да спре и се разбрахме, че те ще дойдат да ме вземат с колата от сградата на ПСС. Стигнахме шосето при Царска Бистрица и момчето прекара шейната от дясната страна на пътя, зави надясно по един снежен път и стигнахме ски влек, покрай който стигнахме до сградата на ПСС. Настаниха

ме да седна на едно хубаво канапе. Всички спасители ме познават и ме поздравиха. Пепо ми каза, че трябва да платя за консумативите на машината, за нафта, която е изгоряла по пътя от Месала до Боровец. Каза ми, че ще ми вземе най-малката такса 82 лв. и да ги събера от приятелите си. Аз имах толкова пари и платих сумата, за която ми издадоха фактура. В това време дойде колата на Пепа, в която ме качиха и ме закараха в София, в Пирогов. В болницата останахме заедно с Благой Митрев. Дадох му картата за мобифон и той се обади на жена ми и сина ми да дойдат и да ме видят. Ортопедът прегледа крака ми и ме изпрати да ми направят три рентгенови снимки. След като прегледа снимките, лекарят нареди да ми направят гипс и да ме оставят на 11-ти етаж, четвърта хирургия, в тая номер 4. Когато излизаме от вратата на ортопедията, дойдоха Павел и Еленка. Донесоха ми ягене и взеха раницата ми. Направиха ми електрокардиограма. Попитаха ме дали съм алергичен. Казах им, че съм алергичен към упойки и антибиотици и съм вегетарианец.

През нощта почти не спях. След седем часа Еленка и Павел ми донесоха картофена супа, от която хапнах, понеже не бях ял предния ден. След 8 часа лекарят мина на визитация. Каза, че ме освобождава, да се обадя на своите близки да ми донесат грехи, да ме облекат и да ме закарат вкъщи. До мен през едно легло имаше един болен с мобифон, който се обади на Елена, а тя на Павел да дойдат да ме вземат. След Паневритмията към 10 часа дойде моят приятел Емил, специалист по операции, който говори с лекуващия ме лекар. Последният му обясни, че няма никаква фрактура и затова ме изписва. Дойдоха Елена, Павел и Емилия, свалиха ме долу. Павел плати за едnodневния ми престой в болницата и ме закараха вкъщи. Така завърши това мое опасно летенe от Мусала до леденото езеро без фрактури и рани.

Скакавците и Руните

Местността Скакавците е водогайна зона за язовир Бели Искър, от който водата по тръби отива в София. Тя е забранена зона и там обитават множество разумни същества в етерни тела, необезпокоявани от човешкото присъствие. Скатовете на Големия и Малък Скакавец са стръмни и стремително слизат надолу, към река Бели Искър. Обрасли са с клек, в който се въдят много мечки. По протежение на билата, над Кобилино Бранище те са свързани с Попова шапка и Купена, който е най-високият връх в Мальовишкия дял. Той е 2730 метра, а Мальовица – 2729 метра. Купенът е най-важният център на Бялото братство в тази част на Рила.

Тук при разгрома на Септемврийското въстание през 1923 г. се криела група комунисти, които си изкопали окопи, от които има видимост по цялата планина. Купенът – това е челото на великана, който се вижда добре от езерата. За Руните от 7-те езера се тръзва рано – в два часа, по пътя за Чистотата, минава се южно покрай Харамията и по лифта се отива на билото и връх Дамга. След това се минава Додов връх, Голям и Малък Мермер и при изгрев слънце се стига на връх Мальовица. Завива се надясно през Еленините върхове, Излите и се стига до връх Орловец. Той може да се заобиколи отлясно и да се излезе на превала между Орловец и Злия зъб; може и отляво по морената, а и през самия връх, където има поставено въже. Под Орловец и Злия зъб е заслонът Български алпийски клуб. Оттук има два пътя за Страшното езеро. Надясно се минава по полетата и южни поляни, които ни завеждат на Купена, Носа, Брадата и Шията на Великана. По Шията се спускаме и оти-

ваме при Страшното езеро, където има малък заслон. То е наречено така, понеже когато има буря с гръмотевици, ехото се повтаря десетки пъти и се получава грохот, подобен на артилерийска канонада. Всъщност то е прекрасно езеро с красива околност. Другият път минава през Камилата, отляво на Купена, и върви по Морените, образувани на северните склонове на Великана. Морените са хубави и равни и представляват школи, в които работят много невидими за нас същества в етерни тела. Тук е най-мистичното място на Рупите. Човек може да спре, да съзерцава концентрирано, да добие вътрешно знание по много въпроси, които го вълнуват и от които живо се интересува. Съществата са много строги и изискват ред, порядък и чистота от посетителите и тяхното присъствие тук не се чувства така осезателно, както на Мусала и Скакавците, където почти не минават хора.

Рупите са слънчево място за развиване на ума и пробуждане на висшето съзнание. На Мусала ние правим връзка с Бога и най-висшата ангелска йерархия, която направлява и урежда живота на хората – серафимите. Те са „Братята на Любовта“ или „Духовете на Божия Венец“. На Рупите и Скакавците, които имат отношение към гърдите и дишането ни, ние сме свързани с Херувимите, които са „Братя на Хармонията“ и носят мъдростта. На 7-те езера, които са сърцето на Рила, ние сме свързани с трета йерархия ангели – Престолите, които са „Братя на Волята“ и същества на Божествения разум. На Рупите се работи най-трудно, понеже не сме хармонични и не сме се научили да дишаме дълбоко – да задържаме въздуха поне 1-2 минути и така с усилия да придобием мъдростта. На Мусала, ако ние не разбираме съществата от най-висшата ангелска йерар-

хия – Серафимите, те, без много да се церемонят, ни изгонват, като променят рязко времето в буря, мъгла и гръмотевици. Не са по-далече от тях и съществата от 7-те езера Престолите, които, щом не сме изправни в чистота, ред и порядък, бързо ни отправят, като често събарят и палатките ни.

На Рупите съществата са много строги и там може да се отива само с молитва и чистота. Едно отиване с баща ми до Рупите, когато слизахме по улея между Орловец и Злия зъб, зад нас се откърти една голяма скала, по-висока от 2 човешки боя, тежаща няколко тона, и се търкулна надолу. Аз извиках на баща ми да мине веднага вляво към скалите, а аз се отклоних надясно. Скалата профуча край нас, без да ни засегне, и се спря в подножието на върховете на морената. Там черната ложа е много силна и будността трябва да бъде изключително голяма. Най-мъчният връх, който се използва от алпинистите за зимни и летни траверси, е Злия зъб. На него човек може да се качи не много мъчно, но най-опасно е слизането, защото тогава човек вижда под себе си зейнала пропаст от около 600 метра до Кирилова поляна и неизбежно чувствах страх. На този връх преди повече от 20 години имаше тетрадка с молив, поставени в кутия и затиснати с голям камък, в която всеки, качил се, написваше името си. Това се смяташе за геройство. Най-голямото геройство е човек да се свърже с ангелската йерархия на Херувимите и да придобие частица от тяхната велика мъдрост.

Учителя пред палатката си, 1939 г.

Седемте езера

Това е най-красивият циркус в Рила от седем езера, намиращи се в северозападната ѝ част, над курорта Паничище, над Сапарева баян, и местността Горна вода, над с. Говедарци. Езерата са разположени амфитеатрално едно над друго и дават начало на р. Джерман – приток на р. Струма. Денивелацията от най-горното езеро, намиращо се на 2535 метра надморска височина, и най-долното – на 2095 метра, е 440 метра. В тази местност са събрани най-красивите картини, които могат да се видят по цялата Рила планина. Тук се намират много хубави цветни градини от различни планински цветя. До средата на циркуса има горички от клек и смрика (хвойна). Текат рекички, отвеждащи водите от горните езера в по-долните. Езерата са красивите сини очи на планината. Същевременно те са и пулсът на времето и метеорологичните условия в планината. Щом те са спокойни – нямат вълни – и планината е спокойна и в бистрите им води се оглеждат околните височини и синьото небе. И най-слабият вятър нарушава спокойствието на езерата. Тук духат често пъти ветрове, главно западни, а през пролетта – и силни южни. На тази височина много често се сменят посоките на ветровете и когато човек забележи това нещо, трябва да се подготви за някаква депресия: гъждовна, гръмотевична или снежна. Всичко в планината говори и ние сме длъжни да знаем и разбираме езика ѝ – езика на природата. Местността Седемте езера, както е красива през лятото, така е неповторима и зимно време. Зимата тук гостува повече от 6 месеца. Тогава всичко е покрито с дебел сняг и езерата мъчно се различават от общия ландшафт. Планинарят може да познае дали е върху езеро, като застане със ските си там, където предполага, че е то, и ските не тръгват в никоя посока. Там снегът е хоризонтален. Зимата сковава езерата с лед, който

при първото езеро достига 1 метър дебелина, а на най-горното – над 3 метра. През пролетта при топенето на снеговете навсякъде текат буйни води и е много мъчно проходимо, даже и с гумени ботуши. Снегът и преспите остават до средата на май, а някои заварват и новия сняг. Тогава през деня може лесно да се ходи по твърдия замръзнал сняг на големи разстояния. Следобед обаче той се разтопява, става мокър и започва да се затъва.

Когато Ганка Бончева беше хижарка на х. „Седемте езера“, няколко души – Гита Стратева, Ярмила Менцелова, аз и др., я посетихме през май. Сутринта рано по твърдия сняг минахме покрай Седемте езера и от връх Дамга отидохме на Мальовица и следобед се върнахме пак на хижата. По време на късото лято човек може най-добре да се наслади на красотите на този феномен на природата. Тяхната омайна гледка, чистота и красота оставят в душата на всеки посетител дълбоки следи. Всеки, който веднъж е минал през този земен рай, желае и втори път да го посети. Ние цяла година носим спомените си от хубавите си преживявания там и с нетърпение чакаме времето, за да направим ново посещение на съществата. Всичко на Седемте езера е специфично, своеобразно, неповторимо и говори със своя разбираем език за величието на нашия Творец и милионите светли същества, които са участвали в изграждането на този неръкомворен дом за учене и възпитание на хората. Учителя, който не е посещавал с физическото си тяло тези места, отлично ги познава. След многобройните излети до връх Мусала през 1928 г. той изпраща една малка група, ръководена от брат Симеон Симеонов, да разгледа и проучи условията за отиване и лагеруване на братята и сестрите по тези места. Групата отива нагоре през Сапарева баня, едновременно с нея отива и друга, по-малка, с братята Митко Костов, Крум Въжаров и Славчо Печеников. След 10-ина дена и двете групи се завръщат на Изг-

рева и с възторг и вдъхновение разказват за невижданите красоти и хубавите условия, които има около първото и второто езеро за лагеруване. По това време почти никой не посещава езерата, а овчарите са пасели стадата си по ниските поляни. Пътят нагоре е мъчно проходим и доста трудно се достига до Егизьол от Сапарева баня по стръмната Валявица.

През 1929 г. Учителя организира и провежда първото посещение на езерата от неголяма група братя и сестри. Там той открива лятната планинска школа на Бялото братство. В Сапарева баня наемат коне, които изкарват багажа до горе. Братята и сестрите си построяват палатков лагер, доста примитивен, предимно от войнишки платнища, опънати на два кола, по билото на баира между второто и третото езеро. Всяка сутрин всички стават рано и отиват да посрещат изгрева при скалите над второто езеро, което е служело за молитвен връх. Там Учителя е изнасял своите беседи, седнал на един естествен каменен стол. Той отбелязва, че този стол е приготвен от съществата преди 4 милиона години, когато те са знаели, че по тези места ще идват духовни същества и Учителя ще им изнася беседи. Нашите приятели са били зле екипирани с тънки дрехи и скъсани обувки и през примитивните им палатки вятърът свободно преминава. Нощите били студени, а дните – много топли. Само чистият въздух, неповторимата красота и присъствието на Учителя стоплят душите на приятелите и те търпеливо понасят несгодите. Лагеруването продължава повече от 10 дена. Една сутрин след молитвата и беседата Учителя нарежда на братята и сестрите бързо да съберат багажа си и да тръгнат надолу. Никой не иска да напусне това чудно място. Отрицателните сили подготвят изненада за братята и сестрите – силна гръмотевична буря с градушка. Учителя отървава приятелите от тази неприятна изненада и те се прибират благополучно на Изгрева. Случаят е описан по-напред.

Започва всяка година посещение на езерата все по-организирано, с малки палатки и подходящи дрехи. Школата се превръща във всекидневна и обхваща всички области на живота. Приятелите посещават всички езера и красиви местности, запознават се със заобикалящата ги растителност и организират кухня за гореща вода и храна. **Планинският живот протича по традициите на Бялото братство, които са:**

1. Живеем като братя и сестри;
2. Живеем общ живот в общежития, каквото е било напр. Изгрева;
3. Храним се общо сутрин, на обяд и вечер;
4. Излизаме общо в планините на екскурзии;
5. Организираме палатков лагер за общ живот;
6. Празнуваме общо годишните събори;
7. Посрещаме заедно изгрева на слънцето;
8. Играем заедно Паневритмия;
9. Празнуваме заедно празниците на природата: 1 януари – Нова година – физическа; 22 март – пролетното равноденствие – новата духовна година; 19 август – посрещане на Новата Божествена година; 22 юни – посрещане на лятото; 22 септември – есенното равноденствие, ден на труда и започване на Новата учебна година; 22 декември – началото на зимата и възпяване на ученика в себе си с цел влизане във вътрешната школа;
10. Празнуване празника на Учителя – 12 юли по нов стил Петровден, имен и рожден ден на Учителя;

11. 27 декември – деня на заминаването на Учителя от този свят;

12. Общо отпразнуване на именни и рождени дни на приятели;

13. Общо изпращане на заминали братя или сестри, „за да не ги изпращат хората от света“;

14. Даване на общи обеди и вечери по дежурство – в Айтоското братство от различни братя и сестри.

До 1935 г. вкл. Всички посещения на Седемте езера ставаха по пътя от Сапарева баня. Няколко млади братя по идея на Учителя проучват пътя през Самоков и Говедарци и правят просека по стръмнините над Горна Вада. От 1936 г. досега главният път за езерата минава през Самоков, Говедарци и х. „Вада“. Пътуването на братята и сестрите от края на гората до езерата е продължавало почти цял ден. Когато са стигали на първото езеро, те са правили продължителна почивка, пиели са чай и са се хранили. Учителя дава името **Махарзи** на първото езеро, което означава „**Голямата почивка**“. Първото езеро представлява физическият живот, стомахът, от което Учителя ни изтегли и ни качи на бивак при второто езеро. Първото езеро е разположено на 2095 метра надморска височина, то е обрасло с тревна растителност, хвойна и клек. Около него има хубави полянки, на една от тях – източната, често играем Паневритмия и се снабдяваме с дърва за кухнята. Най-голямата дълбочина в него е 11 метра.

На второто езеро Учителя дава името **Елбур**, което означава „**Бог е силният**“, или „**Езерото на изпитанията**“. То е свързано с низшата област на астралния свят и всички изживявания на чувствата. Представлява важният орган на тялото, свързан пряко с българите – черният гроб. Елбур е разположен

на 2184 метра (Учителя казва, че е 2230 метра), нагморска височина. Има площ 35 дка, но е най-плиткото, почти кръгло езеро, с дълбочина 2,5 метра. Отвсякъде заобиколено с пътеки и по повърхността му цъфтят много бели лилии. Туристите го наричат Рибното езеро.

Третото езеро се нарича **Балгер Дару**, което преведено, означава „**Онзи, който дава благата**“. Свързано е с висшата област на астралния свят и представлява старото седалище на душата „plexus solaris“ – слънчевият възел. Разположено е западно от Второто езеро на 2216 метра нагморска височина. То има 3 разклона и се нарича от туристите Трилистника. Дълбочината му е 6,5 метра. За разлика от другите 6 езера то изтича от две места: на изток – с голям отток към Второто езеро, и на северозапад – с малък към р. Джерман. На места бреговата линия се губи поради разлети поточета, които създават мочури. Много пъти с Учителя сме играли Паневритмия на южната му страна, но сега югозападната му страна представлява мочурище и там не може да се играе. За да се запазва водата при сушави години, от северната страна е изградена бетонна стена и оттичането става само от изток.

Четвъртото езеро го наричаме **Близнаците** и е свързано с умствения свят и дробовете в човешкото тяло. То е разположено югозападно от третото езеро на 2243 метра нагморска височина и е съставено от две части (две езера), съвсем различни по характер и вид, съединени с тесен процеп. Вътрешният Близнак е едно от най-мистичните места на езерата. Той има пряка връзка с местността Рупите. Оградено е отвсякъде със стръмни, някъде почти отвесни скали, и на североизток от вр. Харамията, докато външната северна част на Близнака е с полегати брегове, обрасли с трева и хвойна. То е най-дългото езеро – 790 метра, и е с най-голяма площ – 91 дка. Във вътрешния Близнак е измерена дълбочина 27,5 метра. В него втичане-

то на водата става от 3 езера: от 5-ото, 6-ото и 7-ото езеро. Северната половина обикновено е покрита с цъфтящи бели лютичета, докато южната част е чиста. При безводие, получено от малко сняг през пролетта в някои години, връзката между двете езера се прекъсва.

Учителя нарече петото езеро **Махабур**, което означава „**Големият и силният**“, „**Мястото на Духа**“. Свързано е с причинния свят и бъбреците от човешкото тяло. То уравновесява нещата в живота, прилича на голямо бобено зърно или бъбрек. Разположено е на запад от 4-то езеро, на 2282 метра надморска височина. То е най-голямо по обем, със средна дълбочина 14 метра, а най-голяма – 28 метра. Площта му е 85 дка. Западните му брегове са скалисти и стръмни с неголеми сипеи, а източните брегове са полегати, с голяма поляна, на която се събираме до 1000 души, за да играем Паневритмия на 19 август. Учителя казва за тази поляна, че в бъдеще на нея ще кацат самолети, от които ще слизат хора да лагеруват по езерата. На югоизток езерото се оттича в четвъртото езеро.

На шестото езеро Учителя даде името **Сърцето**. То е свързано с Нирвана, или Будическия свят, и представлява от тялото на човека сърцето му. То има формата на човешко сърце и е разположено на юг от 5-ото езеро, на височина 2440 метра. Той е най-дълбокото ледниково езеро в България – 37,5 метра. Има площ 68 дка, дълго е 380 метра и широко 240 метра. Почти през цялото лято в южния му край има голяма прясна, от която често се откъсват парчета и плават като айсберги по повърхността му. На североизток изтичат водите на това езеро и се вливат в четвъртото.

Седмото езеро Учителя нарече **Шемхаа**, което означава „**Мястото на мъдростта**“. То е свързано със света на светлината, а в човешкото тяло представлява главата. То е най-мал-

кото езеро по площ и обем, разположено на 2535 метра надморска височина, със средна дълбочина 4,5 метра и най-голяма 9 метра. Подхранва се от снеговете и гъжговете и от един малък извор, разположен на южната му страна. Изтича на север по голямата отвесна стена, висока 292 метра, във Вътрешния Близък на четвъртото езеро. Бреговете на северозапад и запад са скалисти, а останалите са затревени.

Около тези седем очи, и специално при Второто езеро, се организира, разви и продължава да съществува лятната школа на Братството.

„И планината дава, но полето дава по-изобилно. Що е планина и що е поле? Планината е сиромашкия, полето е богат човек. В планината има чист въздух, чиста вода, но тя носи и големи опасности.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 49)

„Сега вие сте дошли на планината, но мнозина не знаят защо са дошли. **Ние сме дошли тук да разберем волята Божия и да я изпълним.**“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 50)

„Сега вие сте дошли на Рила на разходка, за почивка, но колко от вас са дошли да видят Господа, не зная.“ („Нашето място“, стр. 23)

„Казвам, ние сме дошли тук да изучаваме Божите дела, да видим какво Бог е направил; После ще се срещнем с Него и ще си попоказваме малко.“ („Любов към Бога“, стр. 119)

„Като сте дошли тук, вие постоянно черпите от въздуха, от водата, от енергиите и от силите, които се крият в самите върхове. Има върхове, които излъчват магнетична енергия; има върхове, които излъчват електричество. Като се качвате

по върховете, вие се възхищавате от красотата на природата и започвате да мислите за Онзи, който е създал цялата Вселена.“ („Отворени форми“, стр. 189)

„Някои ще кажат: Защо дойдохме на тази планина да дивеем? Не, вие дойдохте тук, да разгледате имененията на Баща си. Толкова години вече как живеете, и не знаете какви богатства има Баща ви. Тъй щото ний сме дошли в света да видим какво Бог е направил, да влезем във връзка с Него, да вземем участие в Неговата работа. Това значи: да мислим, да чувстваме и да работим като Бога.“ („Любов към Бога“, стр. 151)

„Мнозина от вас са дошли тук неразположени, отпаднали духом, понеже мислите, че Бог не ви обича, не мисли и не се интересува от вас. Това е голямо заблуждение, голяма самоизмама. В любовта на Бога няма никакво изключение.“ („Любов към Бога“, стр. 239)

„Ние сме дошли на това високо планинско място (езерата), на този чист въздух, за да възприемем свещените мисли от Него. Всеки може да възприеме тези мисли, но той трябва да бъде отворена душа със силна вяра, без съмнение и подозрение.“ („Благословена между жените“, стр. 58)

„Сега вие сте дошли на планината, но и говедарят извел говедата си нависоко. Това може да ви послужи като предметно учение, да се замислите малко върху физическия си живот, да го издигнете по-високо, отколкото е сега.“ („Отворени форми“, стр. 175)

Ние сме дошли тук, на височина 2230 метра (второто езеро), за да се освободим малко от своите обикновени мисли, както и тия на останалите хора. В ниските места, дето живеят много хора и животни, въздухът е пълен с обикновени, с низши мисли, от които трябва да се освободим... От няколко

дена насам работниците от невидимия свят туриха в хоз своите чистачки: бури, ветрове, дъжд, сняг, депресии. По този начин те пречистиха въздуха на далечно разстояние. Те запушиха всички канали, от гето биха могли да дойдат нечисти мисли. Благодарение на техните грижи днес вие се радвате на ясен, слънчев ден, на чист и здрав въздух. („Благословена между жените“, стр. 60)

Казвам, който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг или от някакъв лош навик... Щом те дошли тук, никаква гърбица, никаква болка, някакъв недъг не трябва да имате. Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух и ще се молите по няколко пъти на ден.“ („Любов към Бога“, стр. 134)

„Някой казва: Колко евтино прекарваме на Рила! Досега сме изхарчили много малко пари. Не е въпросът в парите дали малко или много сте изхарчили, но важно е да използвате времето, както трябва. Ако седите тук и не изпълнявате волята Божия, дохождането ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздух, но трябва да изразите любовта си към Бога.“ („Любов към Бога“, стр. 134)

„И тъй, като дохождате на езерата, ние имаме предвид да изпълним волята Божия. Щом изпълним волята Божия, и природата ще бъде по-разположена към нас. Щом вършим волята Божия, и Бог се интересува от нас и ни благославя.“ („Нашето място“, стр. 49)

„Сега вие не сте дошли на планината за удоволствие, но да научите нещо. Тук вие сте на училище. Ще изучавате растенията, както ботаникът ги изучава... От друга страна, вие

трябва да изучавате минералите, както минерологът ги изучава. Ако не можете да изучавате външния свят, как ще изучавате вътрешния?“ („Лъчи на Живота“, стр. 131)

„Сега вие сте дошли на планината да се учите. Това, което научите на планината, другде не можете да го научите.“ („Двигател в живота“, стр. 28)

„Сега вие сте дошли на планината да изучавате нейната история. Всички планински върхове, всички скали са свидетели на епохи, когато слънцето е изгрявало не само от изток, както днес, но и от запад, от север и от юг. Те са свидетели на епохи, когато оста на земята е била перпендикулярна.“ („Езикът на Любовта“, стр. 122)

„Вие сте дошли на планината да придобиете известни опитности. Ако от опитностите, които имате, запазите в съзнанието си поне няколко образа, които можете да поставите в хармония и във вътрешна връзка помежду им, вие ще бъдете доволни и радостни.“ („Закопи на доброто“, стр. 369)

„Вие сте дошли на планината да разрешите някоя задача. Както търкаляте камъните (които ви пречат на пътя), така трябва да търкаляте мъчнотията, която седи на пътя ви, и да се освободите от нея. Искате да знаете как ще търкаляте мъчнотиите си, нека всеки от вас търколи по десет камъка, да видите какво ще стане. Не е лесно да търколите десет големи камъка които седят на пътя ви.“ („Двигатели в живота“, стр. 69)

„Сега, като сте дошли на планината, хранете се с плодовете на Любовта, за да се обновите.“ („Езикът на Любовта“, стр. 208) На езерата Учителя дава много правила и методи, чрез които ние трябва да се подвизаваме в лятната школа и които трябва точно да изпълняваме, за да станем истински ученици на Бялото братство.

„Сега всички планини на Балканския полуостров претърпяват едно снишаване и след няколко хиляди години ще се превърнат в долини, в полета... Това погрязва: високите места у нас, на които нищо досега не е расло, ще се снишат, ще станат долини и полета, на които растат жито, царевица и разни плодове. Тогава животът на хората ще се подобри.“ („Любов към Бога“, стр. 127)

„Казвам: на много места из Рила, дето човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен, жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, дето е този елемент, за да се подмлади моментално.“ („Любов към Бога“, стр. 120)

„Всичко в природата е на място. Цветята, изворите, камъните представляват писмо, от което всеки може да чете. Ако разбирате написаното на тях, вие ще създадете цяла поема.“ („Двигател в живота“, стр. 70)

„Сега ние се намираме при една благоприятна обстановка, при чист въздух, на голяма височина, от дето слизат идеите, които само тук можем да възприемем... Колкото по-високо е издигнат човек, толкова по-фина материя може да възприема. От материята, която човек възприема, зависи неговото състояние и разположение.“ („Езикът на любовта“, стр. 58)

„Ние сме дошли на планината по Божие благоволение и се ползваме от въздуха, от водата, от светлината заради доброто в нас. Тогава дайте ход на доброто в себе си, изявете го навън. Без това велико благословение ние не бихме могли един ден да останем на планината. Щом се обхождате добре, щом цените нещата, грехът и злото ще изчезнат от вас.“ („Царският път на душата“, стр. 124)

„Като сте дошли на планината, задачата ви е да се опознаете отблизо, да сте готови едни на други да си помагате. Кои какво казал, каква погрешка направил, не го съдете. Ако не можете да се помолите за него и не можете да му дадете един добър съвет, поне не го критикувайте. По този начин само се създават здрави приятелски отношения.“ („Закон на доброто“, стр. 357)

„Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създавате помежду си красиви отношения. Всяка, правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на Земята, пише се на небето. Живейте добре, за да бъде животът ви написан със светли букви на небето.“ („Двигател в живота“, стр. 141)

„Обхождайте се добре към ближните си, към всички растения и животни, към цялата природа. Ценете всичко, което ви обикаля. Придобийте ли тези неща, вие ще бъдете човек на новото, на Любовта.“ („Царският път на душата“, стр. 125)

„Любящият е съвършен човек. Той постоянно дава от себе си, както планината.“ („Отворени форми“, стр. 189)

„Когато са свободни, хората живеят в пълна хармония и любов. Дето и да отидат, в планината или в градовете, навсякъде виждат работата на Великия Божий Дух. В нареждането на камъните, във водите, които извира, във ветровете – навсякъде те виждат Божия пръст. Не са ли свободни, те не виждат великата хармония в живота и казват: и тука, и там, навсякъде оставаме неразбрани.“ („Законали на доброто“, стр. 357)

„Някой иска да покаже, че много знае. Защо се показваш пред хората? – Искам да покажа, че зная много неща, че съм обиколил всички върхове. Ако си се качил на Харамията (наречен от Учителя „Харно ми е“), какво си придобил? Този връх е забележителен по това, че в старо време харамите се качвали на

него и оттам наблюдавали пътниците, за да ги обират. Има смисъл да се качиш на един връх, но ако можеш да се помолиш там, да оставиш нещо добро от себе си.“ („Отворени форми“, стр. 177)

„Сега за пример сте дошли на планината да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията си. Искате да ви се даде нещо – право е това. Но давате ли и вие?... Едно трябва да знаете: само онзи получава от природата онова, за което е дошъл, който изпълнява закона на даването.“ („Царският път на гушата“, стр. 149)

„Ако ние излизаме сутрин да се помолим на Бога и мислим само да вземем нещо, а не и да дадем, при слизането от височината кафеджията ще ни хване и ще каже: „Платете сега!“ Студът, който имате днес, не е нищо друго освен този кафеджия, който казва: платете сега!“ („Нашето място, стр. 11)

„Както и да е ,дали още сега ще платите, или не, за всички е важно да освободите съзнанието си от ненужния товар.“ („Нашето място“, стр. 16)

„Сега, като ви излагам на вятъра и говоря, вие ще кажете: „Учителя ни изпитва доколко можем да издържим на вятъра.“ Казвам: ако аз изпитвам вас, и мене изпитвам... **И тъй, първото нещо, за което излизаме сутрин рано, е да се освободим от ненужния багаж.**“ („Нашето място“, стр. 14)

„Като сме дошли на планината, ние ставаме рано да се помолим, да благодарим на Бога за всички блага. На някои не им се става рано, искат да си полежат и намират ред оправдания (смятат се свободни)... Вие мислите, че на планината няма господари, и тук има господари и какви при това! Знаете ли какво могат да направят тези господари, като се разгневят? Те веднага ще изпратят гръмотевици, светкавици, гъжд,

град, ще се чудите какво да правите, де да се скриете. Дъждът ще ви намокри хубаво, а градът може да изпокъса палатките ви. Тези господари ще ви кажат: „Хайде, дигайте се от тук! Такива слуги (като вас) не искаме.“ Братята, които бяха дошли първи тук, опитаха какво могат да направят господарите на планината... Тези господари казваха: Като дойдат вашите братя и сестри тук, вие ще ги предупредите да бъдат внимателни към задълженията си, защото и тях ще измокрим.“ („Любов към Бога“, стр. 98) Учителя дава едно златно правило за справяне с извънредните ситуации, които често настават по високите планини, като дъжд, буря, град, сняг. Той дава метода на светиите, които са пребивавали дълго време в планините сами.

„Като сте дошли на планината, вие трябва да бъдете готови за всякакви изненади. Вятърът и бурята не закъсняха да ви поздравят, дъждът – също. Атмосферното налягане е силно понижено, което показва, че далече някъде е станало голямо земетресение. Вие платихте малко – палатките ви се събориха от вятъра, няколко колци се счупиха и прекарахте безсънна нощ. **Не е лесно да се хармонира човек с течението на силите в природата. При такъв случай светиите са прекарвали в молитва и в дълбоко съзерцание. Така те се нагласявали със силите на природата и са минали благополучно през големи изпитания.** Сега и на вас казвам: не се страхувайте, но изучавайте природата. На каквито изненади да се изложите, работете с мисълта си, да се хармонирате с планината и със силите, които действат в нея... Като трансформирате енергиите, които сте приели от планината, всичко ще мине. Планината иска герои, които я разбират и изучават.“ („Закони на доброто“, стр. 375)

„Сега, които са недоволни от вятъра (студа), нека направят опит да го спрат. Ако състоянието ви се измени, стане

идеално и ако любовта ви към Бога стане безупречна, вятърът моментално би спрял.“ („Нашето място“, стр. 4)

„Следователно, природата отговаря на човека. Какъвто е човекът, такава ще бъде и тя по отношение към него. Външният живот на човека отговаря на неговите вътрешни състояния.“ („Нашето място“, стр. 5)

До 5 август 1931 г. Братството е посещавало като молитвен връх този между Второто и третото езеро. Приятелите изсичат гъстия клек, който обгръща сегашния молитвен връх, и прокарват малка стръмна пътека. От 6 август 1931 г. започва да функционира сегашният молитвен връх, който продължава и досега. „Утре сутринта ще се качим на новия молитвен връх, дето изчистихме пътя. Там да се помолим и благодарим на Бога. След това ще отидем на Бъбрека (V езеро), за да измием ръцете и краката си от дългия път.“ („Нашето място“, стр. 155)

Новият молитвен връх се намира на водогела между Бяло и Черно море: водите от езерата по река Джерман и Струма отиват в Бяло море, а тези на Чанаците – Чистотата и Съзерцанието, по река Черни Искър – в Черно море. Молитвеният връх е важен център в тази местност, на който присъстват светли разумни същества, които работят за доброто не само на България, но и за целия свят. Там има дежурни същества, които работят постоянно и се сменят през два часа и като по радиопредавател изпращат светли мисли, чувства и висши идеи за изправяне живота на човечеството. Над него винаги има едно светло сияние. Друг важен център е Вътрешният Близнак, където човек може да направи връзка с възвишените същества и да види множество картини от миналите си инкарнации (прераждания). Друг духовен център е върхът Острец – Върхът на светиците. Там силно се чувства тяхното присъствие. Поч-

ти всички, които са го посетили, са усетили това присъствие, а някои са видели и съществата, които работят там. От Молитвения връх отлично се виждат Рупите и Мусала и лесно може да се прави връзка със съществата там.

„Сега всички трябва да знаят, че този час (5 часа сутринта), в който сме се събрали (на Молитвения връх), е часът, в който всички същества отправят ума си към Бога. Щом всеки приеме това, което му е необходимо, небето се покрива с леки облаци. Облаците са необходими за предпазване от разпиляване на това, което е придобито... Този хубав ген, единствен в живота ви, трябва да носите навсякъде... този ген включва всичко в себе си. Каквото придобием този ген, всичко трябва да занесем със себе си, да го пръснем между хората.“ („Нашето място“, стр. 157)

При едно посещение на Езерото на Чистотата Учителя дава следното упражнение: „Сега ще измием ръцете, лицето и краката си в езерото в името на великия закон, който управлява и регулира всички работи на Земята.“ („Нашето място“, стр. 200) Събуваме се боси, нагазваме във водите на **Езерото на чистотата** и правим следното: измиваме ръцете, главата и нозете си, като произнасяме 3 формули по 3 пъти.

1. „В името на Божията любов мия ръцете, главата и нозете си.“ – 3 пъти;

2. „В името на Божията мъдрост мия ръцете, главата и нозете си“ – 3 пъти;

3. „В името на Божията Истина мия ръцете, главата и нозете си“ – 3 пъти.

След това се навеждаме и плискаме с двете си ръце водата навътре в езерото 6 пъти. Числото 6 е на Венера – на Лю-

бовта. Мислено си казваме: „В името на Любовта аз изхвърлям всичките си неправди и болести във водите на Чистотата и така очиствам тялото си. Очиствам ума и сърцето си от всички ненужен багаж, който ми тежи.“

Учителя дава подобни упражнения за измиване и на петото езеро **Махабур**. Събуваме се боси, нагазваме във водите на езерото и започваме да се мием, като казваме:

„Господи, измий ръцете ми, измий лицето ми, измий нозете им, очисти сърцето ми, избели душата ми, за да съм чист и свят пред Тебе. Благословен си ти, Господи, Боже мой“ – 3 пъти

След това се навеждаме и плискаме с двете си ръце 6 пъти водата навътре в езерото:

Учителя дава и второ упражнение:

1. Измиваме нозете си и казваме: „Чистотата носи живот“ – 3 пъти;

2. Измиваме главата си и казваме: „Божията светлина да озари лицата ни“ – 3 пъти.

След това се навеждаме и плискаме водата 6 пъти навътре в езерото. След направяне на упражнението Учителя казва: „Струва си трудът човек да дойде тук, за да се измие поне веднъж в годината по този начин.“

„И на вас казвам: искате ли да ви говоря за Истината, първо трябва да отидете на езерото да се измиете, после да се нахраните добре и тогава само мога да ви говоря. Иначе, седи някой, слуша да му се говори, а мисълта му тежи, спъва го.“ („Ценното от книгата на Великия живот“, стр. 259)

„Сега и на вас ще дам един метод за изправяне на работите ви, който можете да приложите още сега, докато сте на планината. Вземете си по едно шишенце от сто грама и го напълнете с вода. Всеки ден пийте по 1 грам от тази вода, сутрин, на обяд и вечер, като си казвате: Всичките ми работи ще се оправят. Няма да мине много време, ще видите, че работите ви започват да се оправят. Който вярва, само той може да са заеме с опита... Ще сипвате най-много до девет капки – три, шест или девет. Повече от девет капки не може. – Дали ще ни помогне този опит? – Ако го изпълните, ще ви помогне. Ако не го изпълните, пак ще се наредят работите ви, но след сто години... Опитът, който ви давам с водата, има отношение към чувствата ви. Значи, ще вземете една капка вода за чувствата, втора – за мислите, а третата – за вашите постъпки.“ („Лъчи на живота“, стр. 91)

„Ако вън духа силен вятър, колкото клечки запалиш, всички ще изгаснат, без да налагаш огън. Затова ще намериш някое закътано място, дето няма вятър, и там ще запалиш огън. Щом се разгори огънят, може да го изнесеш вън – при силния вятър. Огънят ще гори, вятърът ще го раздухва и ти ще свършиш работата си. Значи, не е достатъчно човек само да се качва и да слиза, но да свърши някаква работа, т.е. да придобие енергия за ума, за сърцето, за тялото си.“ (Отворени форми“, стр. 182)

Учителя обръща голямо внимание и на самообразованието на всяка душа, намирането на съответните книги и за четене и изваждане на поуки и закони за приложение в живота.

„Един важен въпрос, който трябва да се разгледа, е въпросът за четивата, които ви се дават всеки ден. От всяко четиво човек трябва да извади поне едно основно правило или един основен закон, понеже между него и това, което той е прочел,

има известна връзка.“ („Нашето място“, стр. 41)

„Като сте дошли на планината, ползвайте се от нейните блага. За пример – ако ви боли стомах, сварете си малко равнец. Против кашлица, сварете си малко синя тинтява и пийте от тази вода. Ако някой от вас е простуден, нека се качи два-три пъти на някой връх, да се изпоти добре. След това да изпие две-три чаши гореща вода и да се преоблече. Качвайте се по върховете, да предизвикате дълбоко дишане. Това е особено добре, за онези, които страдат от астма, както и за ония, които са предразположени към затлъстяване. **Планината крие в себе си всички условия за лекуване и придобиване на знания...** За да не се простудява, човек трябва да пази топлината на тялото си. Между външната температура и температурата на тялото трябва да има равновесие. Ако тия температури са резки, човек лесно се простудява.“ („Закони на доброто“, стр. 379)

„Направете днес следния опит: постарайте се да прекарате този ден спокойно, тихо, да се пазите от гняв, от спор. Прекарайте този ден така, че на никого да не кипне млякото – на ваш език казано... Не е лесно да се прекара цял ден в хармония: в обхода, в поглед, в думи, в мисли, в чувства и в постъпки. Не е въпрос да се плашите, но всеки трябва да живее, както живеят на небето.“ („Царският път на душата“, стр. 45)

„Планината търпи само ония хора, които живеят хармонично. Не живеят ли хармонично, тя изпраща гъжд, вятър, гръм, светкавици и ги застава да слязат долу. Планината не търпи никакво недоволство. Недоволен е само онзи, който не разбира Божите пътища.“ („Двигатели в живота“, стр. 77)

„Сега, като сте дошли тук, вие трябва да бъдете добре разположени, да използвате всичките условия, които природата предлага.“ („Любов към Бога“, стр. 190)

„Благодарете на планината, на въздуха, на водата за благата, които ви дадоха. Благодарете за енергията, която придобихте тук. Сега трябва разумно да използвате всичко, което сте придобили.“ („Отворени форми“, стр. 193)

„Сега ще благодарим на Бога, че сме на планината, при чистия въздух, при чистата вода и при изгряващото слънце. Ако искате да се ползвате от чистия въздух, качвайте се по върховете. Ако искате да се ползвате от чистата вода, ходете при изворите и оттам я носете. Водата е като дете, тя обича да я носят.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 249)

„Сега заемете се да очистите мястото около палатките си, да ги окопаете добре, да махнете всички клечки около тях. После, излейте 3 кофи вода върху палатките си, да изчистите праха, който е полепнал по тях. Не чакайте да завали дъжд, че той да свърши тази работа. Водата е благословена в живота.“ („Любов към Бога“, стр. 137)

През 1938 г. Учителя препоръчва на приятелите да очистят около палатките си, но никой не иска да чуе и не чисти. След около половин час започва силен дъжд с гръмотевици. Всички изкачат около палатките си и започват да чистят усилено. След като събират всичките боклуци, дъждът спира. Братята и сестрите, макар и мокри, са много доволни, че градът, който приближаваше към лагера и се изсипваше в езерата, се отклонява и отива към Урдината долина. Облаците се пръскат и озрява топлото слънце, което ги изсушава. Учителя пита: „Защо не изпълнихте навреме това, което ви казах, но предизвикахте съществата да ви поливат? Тук всичко трябва да се прави веднага и на своето време.“ И продължава по-нататък: „Понеже братята и сестрите отдавна не бяха мили палатките си от праха, Господ им изпрати малко дъжд да ги измият добре. Този дъжд ги изми не

само отвън, но и поговете им отвътре. По този начин всеки провери доколко палатката му е солидна.“ („Любов към Бога“, стр. 165)

„В такъв случай, когато сте скръбни, обременени от нещо, направете следния опит: вземете една кофа и полейте с нея десет пъти вода върху някой голям камък, като си кажете („Както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скръб.“ („Любов към Бога“, стр. 138)

„Сега, като сте дошли тук, аз ви считам за добри хора. Защо? Вие сте оставили удобствата си, нарушили сте всекидневното си спокойствие и сте дошли тук да ви вали гъжд, да ви брули вятър и т.н. Мнозина могат да мислят за вас, че сте глупави, дето се излагате на такива трудни условия. Други пък ви съжаляват. Благодарете и на едните и на другите. Нека мислят, както искат, а вие бъдете доволни и радостни, че се ползвате от благата, които планината ви предлага, със своя чист въздух, чиста вода и красиви, величествени изгледи. **Помнете едно нещо: планината, високите места не търпят лоши мисли, чувства и желания. Атмосферата, както и всички условия на планината, са толкова чувствителни, че не могат да понесат никаква дисхармония. Най-малката погрешка, най-малкото престъпление се отразява върху нея...** Доидат ли лоши условия на планината – бури, гръмотевици, ще знаете, че те са резултат на лошия живот, на погрешките на хората, които се намират там. Силните гръмотевици, които стават на планината, са предметно учение. Те показват какво нещо е истината. Силно нещо е истината! С нея не може да се играе. Истината изисква от човека абсолютно чист живот.“ („Двигатели В живота“, стр. 135)

През 1992 г. при лагеруването на езерата с една малка група бяхме на езерото на Съзерцанието. Времето беше слънчево,

топло и приятно. Към обяд на бивака взе да гърми. Аз казах на приятелите: „Пак някои са се скарали в лагера.“ Веднага тръгнахме и пристигнахме в лагера. Там бяха дошли един мъж Виктор и приятелката му Марика от Белгия и си построили палатка. Една сестра, като ги видяла, ги попитала кои са и откъде идват. Те ѝ отговорили на френски, че са посетили Братството на Михаил Иванов във Франция, където научили, че всяка година на Рила има лятна школа. Като разбрала това, сестрата им каза строго веднага да напуснат лагера, понеже били михайловисти. Чужденците останали като попарени, били гладни и нямали хляб. Аз веднага отидох при тях и колкото можах, разговарях с тях на френски. Веднага им занесох хляб и ядене и им помогнах да си окопаят палатката. Те се нахраниха и се развеселиха. Облаците се разпръснаха ,без да завали дъжд. Следващите години те редовно посещаваха лагера на езерата. Нямаха нищо общо Михайловото братство.

„Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да живеете добре, да не опетнявате природата, която е част от цялото Битие. **От всички се искат чисти мисли и чувства, за да не нарушавате хармонията на природата. Най-малкото нарушение води след себе си голямо наказание.**“ („Двигатели на живота“, стр. 45)

„**Сега, като сте дошли на планината, трябва да се учите.** Планината иска от вас чиста мисъл. Ако мисълта ви не е чиста, ще дойдат бури, ветрове, дъжд, гръмотевици. **Планината не търпи нечисти мисли и чувства. Тя не търпи никакъв нечист живот. Лошият живот на хората, които посещават планината, разваля времето.** Щом времето се развали, те напускат планината. По този начин тя се освобождава от тях. Планината е единственото място, дето хората могат да научат какво нещо е чистотата.“ („Лъчи на живота“, стр. 257)

„Ако искате да познаете доколко гаден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. **Ако нарушите чистотата ѝ, тя ще ви изпъди с гръжд, сняг, гръмотевици.** Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината.“ („Отворени форми“, стр. 176)

„Марс е свързан с този ден (вторник), затова трябва да воювате. С какво ще воювате? С работа около палатките си, с чистене, с пране на грехите си... Тъй щото, каквито са резултатите във физическия свят, такива ще бъдат и в духовния... **Без чистота – лична и обща, никакво развитие не може да има. Чистотата е първото и необходимо условие за правилно развитие на човека.**“ („Любов към Бога“, стр. 206)

„И тъй лагерът ви трябва да бъде чист. Вие трябва да бъдете чисти. Мислите, чувствата и постъпките ви трябва да бъдат сортирани.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 118)

„Първото нещо, което се изисква от всички, които са дошли на екскурзия в Рила, е абсолютна чистота: чистота физическа, чистота сърдечна и чистота умствена. Второто необходимо нещо за всинца ви е да ставате рано, да не се обличавате. Щом сте дошли тук, всички ще пеете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т.н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите.“ („Любов към Бога“, стр. 125)

„Днес от всеки човек се иска физическа, сърдечна и умствена чистота. Дето ходи, той трябва да пази абсолютна чис-

тома. По улиците, в дома си или на планината човек трябва да пази абсолютна чистота. Трябва ли след него да вървят слуги и да чистят?... Когато планината се възмуцава от нечистотата на човека, тя праща бури и ветрове, гръмотевици, светкавици и гъжд, да се чисти и да покаже на хората, че мястото им не е там.“ („Определени движения“, стр. 228)

„Кога можем да кажем, че животът на човека е чист? Когато има висок идеал, когато живее съзнателно, когато е здрав.“ („Определени движения“, стр. 221)

„Питам: какво придобихте, като дойдохте на този планински връх? Външно, скъсахте обувката си, скъсахте тук-там грехата си, но все придобихте нещо. На планината човек придобива само чистота. Планината е кредитор, който дава на своите клиенти... Дойдете ли на планината, вие трябва да изтеглите нещо от нея. Не изтеглите ли нужното, не сте се ползвали от планината. Щом сте дошли на планината, ще изтеглите всичко, което ви е определено. И после като се върнете в света, в полето, там ще обработвате онова, което сте приели.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 55)

„Чистота и святост са синоними. След светостта ще дойде служенето. Който не е чист и свят, той не може да служи. Най-после след служенето ще дойде Любовта.“ („Определени движения“, стр. 224)

„И като ви запита някой какво ви се говори на петото езеро, ще кажете: Ухо не е чуло и око не е видяло това, за което ни се говори. Говориха ни по въпроса на хигиената от гледището на абсолютната чистота. („Определени движения“, стр. 252)

„И тъй, като ходите по планинските върхове, пазете чистота. Това е най-простият израз, с който можете да покажете, че цените това, което разумната природа е създала. По

този начин вие ще се свържете с напредналите същества в невидимия свят, които ще ви помагат. Иначе, те ще се откажат от вас.“ („Царският път на гушата“, стр. 123)

„И тъй, като искате да се ползвате от богатата на природата, всеки ден трябва да си миете краката до коленете, и то поне по три пъти: Сутрин се мийте с топла вода, на обяд можете да се измивате в езерото и вечерта – пак с топла вода. **Мийте си краката и не се страхувайте.**“ („Любов към Бога“, стр. 113)

„Сега искам да обърна внимание на баните, които правите в езерата. Ако искате да направите студена баня, потопете се във водата и бързо излезте вън. **Не стойте много време в студената вода.** Можете и десет пъти да се гмурнете (топите) на обяд във водата, но веднага да излезете на брега. („Любов към Бога“, стр. 215) Освен че се къпем в езерата, някои приятели се забавляват, като хвърлят плочести камъни по повърхността им и правят много кръгове върху водата. Това не е позволено. Учителя казва: „Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрана и внимателно, лека ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила.“ („Пътят на ученика“, стр. 84)

„Сега като сте дошли на езерата, вие искате да използвате планината, с всичките нейни блага. Някои правят студени бани, а други – топли. **Студените бани са за героите, обаче за предпочитане са топли бани...** Който пристъпва към къпането с топла вода без страх и със съзнание, той не може да се простуди.“ („Закони на доброто“, стр. 345)

„**Пазете следното правило: каквото правите, правете го съзнателно и с любов.** Като ви накарах да пренасяте камъни, аз

имам предвид ползата от това упражнение. **Ще работите половин час, но като вдигате и слагате камъните, вие възприемате електричеството и магнетизма, които те съдържат.** Когато сте неразположени, хвърлете няколко камъни надолу. Като ги хвърляте, вие възприемате енергията им и сменяте състоянието си.“ („Закони на доброто“, стр. 356)

„За пример като сте дошли тук, мнозина мислят, че са на курорт и трябва да си починат. Въщност, те започнаха да пренасят камъни, да правят мостове. Това е загадка, която природата им възлага... Всички имат в себе си извори, потоцета, които са буренявали и тинести. За да се ползвате от водата им, трябва да ги изчистите. С чистенето на изворите в природата и строенето на мостове, вие подобрявате своя вътрешен живот. Всичко което става в природата, става и у човека. Затова именно ви дадох задачата да изчистите изворите, които срещате на планината, и да построите мостове.“ („Закони на доброто“, стр. 355)

„Като се освобождавате постепенно от накупите си (болестите), вие ги хвърляте настрана от вас и оставате само с божественото, което ви следва навсякъде... **Щом човек започне някаква работа (на Рила), състоянието му се изменя. Тук имате благоприятни условия за работа, за служене, както на себе си, така и на другите. Ще разпределите времето си така, че да порботите за себе си, за ближните си и за Бога.“** („Любов към Бога“, стр. 98)

„Днешният ден ще наречем Ден на Божествената работа. Този ден ще посветите за работа около лагера: навсякъде, където има криви пътеки, ще се оправят; дето има пътеки обрасли с трева, клекове, ще се изчистят. **Каквито промени направите отвън, каквито очистите отвън, това става и вътре във вас.“** („Любов към Бога“, стр. 133)

„Човешката ръка не може да направи това, което природата е наредила. Ако планинският път трябва да се изглади, първо природата ще направи това. Човешките сили не са в състояние да оправят пътищата на природата. Там други сили работят.“ („Доброто оръжие“, стр. 216)

„Днес (Рила, 1939 г.) ние се радваме на всички приятели, които са дошли от далечни страни, защото са се отзовали на поканата на Божествения свят. Ние се радваме, че и те стават проводници на новата любов, която иде вече в света (французи, англичани, латвийци, руснаци, италианци, германци, финландци, шведи, гърци, югославяни). Всички народи, на които сега не споменавам имената, ще ги споменем в бъдеще, когато имат възможност да се отзоват на великата покана на Възвишения свят.“ („Езикът на любовта“, стр. 322)

„Тази сутрин времето ви благоприятстваше да се качите на върха, да слушате Словото. Сега сте на брой около 72 души. Числото 72 представлява броя на Христовите ученици, които Го напуснаха и се пръснаха по света да си поживеят. Днес тези ученици се обръщат отново към Христа, да свършат учението и да приложат Любовта в живота си.“ („Двигатели на живота“, стр. 5) През 1937 г. палатката на Учителя се премести на сегашното място и братята направиха една стълба до нея със 72 стъпала – всички разпръснати по света ученици да отидат при него. Тази стълба и сега води към Христа, към Учителя на новия живот.

„Като наблюдавате времето днес, вие считате, че в реда на нещата е този ден (19 август, 1930 г.) да бъде ясен, хубав, какъвто е в действителност. Този ден е едно изключение от другите дни. Като този ден подобен не е имало: атмосферата е особено пречистена със специфични вибрации, съзнанието на ангелите, които взимат участие заедно с нас, е също така

специфично. Никога ангелите не са мислили така, както днес. Техните умове и сърца са широко отворени днес: те изпращат своето благословение към нас... От вас зависи да го приемете навреме или не... Днес ние правим нашата Божествена среща със светите и ангелите, които също така се срещат.“ („Благословена между жените“, стр. 34) Учителя тук ни разкрива великата картина, образувана при посрещането на новата Божествена година на 19 август 1930 г., 5 ч. сутринта, на Рила. Цялото небе участва в този велик празник, като същевременно на Слънцето става събор от най-издигнатите същества в Слънчевата система. Природата сияе и всичко говори за голямото присъствие на светлите същества на езерата.

„В сегашната среща вашите напреднали братя имат за цел да ви предадат своето завещание в следния смисъл: ако искате да имате успех във всяко добро начинание на живота си, не изпускайте случай да приложите всяка Божествена мисъл, която е дошла до вас, не изпускайте да реализирате всяко Божествено желание, което е дошло до вас! Бъдете като нас. Ние всякога сме прилагали Божествените мисли и реализирали Божествените желания. Не се плашете, ние сме с вас.“ („Благословена между жените“, стр. 37)

„Тъй щото днешната светлина е израз на ангелите, които присъстват между нас и носят радост, която вие чувствате.“ („Благословена между жените“, стр. 39)

„Казвам: напредналите възвишени същества, които днес присъстват тук, уреждат вашия живот. Днес ангелите влагат нещо във вашите каси. За вас е важно да знаете дали това, което те влагат, ще израсте. Ще израсте, разбира се. И вие трябва да вложите нещо в техните каси. Какво трябва да вложите? Вашата благодарност към тях. Няма по-велика поезия в

живота на човека от тази, да може той да благодари.“ („Благословена между жените“, стр. 40)

„Когато е тъжен, скръбен, недоволен, човек се затваря в себе си. Той не иска да се среща с хора, с никого не иска да говори. Той прекарва в пълно мълчание. Щом работите му се наредят добре, той се облича хубаво и излиза навън. Когато срещне, поздравява го и започва да се разговаря с него. Той се отваря за всички. Щом отвътре му е добре, и отвън му е добре. Днес небето е отворено, изобилно излива любов. Днес всичко говори за любовта на Бога към хората. И хората, от своя страна, трябва да отговорят на Бога с любов.“ („Лъчи на живота“, стр. 283)

„Като наблюдавате небето, вие виждате малки облачета по него. Те показват, че има нещо в човека, което трябва да се изчисти. Кои ще му помогне? Вятърът. Той духа днес зад гърба ви, с което ви подканва да вървите напред, без да мислите за земята. Изобщо небето е чисто, с приятен син цвят. Погледнете ли към него, вие изпитвате радост. Такова трябва да бъде небето на вашата душа. То трябва да бъде огряно от Любовта. За да постигнете това, стремете се да обичате хората ,без да очаквате те да ви обичат.“ („Езикът на любовта“, стр. 14)

„Вятърът, който духа сега, е продължение на снощния. Всички опитаха силата му. Той разтури палатките ви, не ви остави да спите. Кога не спи човек? Когато има да решава някакви въпроси. Следователно, вятърът подразбира мисъл. Той иска да ви каже, че трябва да мислите, за да разрешите правилно въпросите си. „Закони на доброто“, стр. 364)

„Вятърът подтиква човека към мисли, кара го да мисли за благословието, което всеки ден получава. Кара го да мисли, да

търси начин как по-разумно да употреби благословието, което е получил.“ („Лъчи на живота“, стр. 60)

„Днес времето е облачно. Това показва какво е разбирането на сегашните хора. Каквото е разбирането им, такава е и светлината им. Които има правилни разбирания, той ще види, че в противоречията има красота. Когато Божествените ветрове духат и разнасят облаци, тогава само човек разбира с каква любов е обкръжен.“ („Лъчи на живота“, стр. 195)

„Вижте облаци на небето. Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се съберат на едно място, те образуват голям облак, който закрива слънцето. Така и вашите малки погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която скрива Божественото. Ето защо като направите една малка погрешка, обърнете се към Божественото в себе си, то да я изправи. Кажете си: Господи, съгреших. Сам не мога да изправам погрешката си; научи ме как да постъпя.“ („Петимата братя“, стр. 212)

„Сега, като седите на този връх и наблюдавате небето, виждате, че облаци са под вас... Облаци са под нас, понеже преобладаващите енергии на Земята и на небето са положителни. Вследствие на това в атмосферата има голямо налягане. Облаци служат като граница между двата свята: горния и долния. Горният свят оказва голямо влияние върху долния, но и долният от своя страна му противодейства. Тази е причината, поради която при толкова наситени облаци не може да вали дъжд.“ („Двигатели в живота“, стр. 75)

„Защо днес вали дъжд? Защото човек има големи недъзи, той е голям егоист. Лош ли е човек? Не, той е добър, но само за себе си.“ („Петимата братя“, стр. 218)

„Може да попитате: „Защо седим на този гъжд? Той е предметно учение. Когато нивата е посята, гъждът е благословение; когато нивата не е посята, гъждът е нещастие. Когато нивата е посята и вали гъжд върху нея, житото ще израсте; когато нивата не е посята и гъжд пада, само бодлите ще израснат. Следователно, когато във вашия живот дойде Божественото благословение, а вие нищо не сте посели, бодили и тръни ще израстат и нещастията ще вървят едно подир друго, както сянката тича подир колелото. Не се самоизлъгвайте. Животът не седи във външните прояви.“ („Петимата братя“, стр. 214)

„Мъглата, която днес ви обикаля, е дошла, за да изпита вътрешната ви сила. В това отношение този ден за вас е пробен. Днес искат да ви изпитат какво можете да направите.“ („Лъчи на живота“, стр. 212)

„Какво представляват мъглите в човешкия живот? Те не са нищо друго освен противоречия. Щом слънцето изгрее, мъглите се разпръсват. Щом Бог живее в човека, противоречията изчезват.“ „Божествен и човешки свят“, стр. 9)

„Мъглата, която ни обикаляше няколко дни (17.08.1940 г.), представя човешкото вино. Днес мъглата започва да се вдига. Значи ние влизаме в процеса на пробуждането, което се дължи на пиенето на живата вода. Като влезе в процеса на събуждането си, човек стъпва на своето място... Това място наричаме Божествено.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 180)

„Какво ще кажете за мъглата, която ви обикаля? Защо не можете да се освободите от нея? Защото любовта ѝ е по-голяма от вашата. Вие се подчинявате на мъглата, защото любовта ѝ е силна. Човек се подчинява на всеки, който има по-голяма любов от неговата. Мъглата ви обикаля, защото иска

да вземе нещо от вас, но вие не сте доволни. Защо? Намирате, че има нещо користолюбиво в нея. Вие искате да се освободите от користолюбието на мъглата и да го заместите с нещо по-високо.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 206)

„Какво можете да получите от мъглата, която ви обикаля днес? Нищо не може да получите. Защо? Защото мъглата взима, но нищо не дава.“ („Божествен и човешки свят“, стр. 212)

„Както виждате, ние сме заобиколени с мъгла. Какво означава тази мъгла? Когато Мойсей се качи на Синайската гора, гъст облак го закри, гръмотевици се чуваха, но никои не виждаше какво става там. Така беше по-добре. И сега Господ казва: Външният свят не е готов още да види моето лице, нито да вижда какво става тук. Затова днес мъглата се разстила пред нас. Дълго време трябва да работи Божественото рало върху вас, за да възприемете Божествената светлина.“ (Петимата братя“, стр. 226)

„Лекцията, която тази сутрин ви държах, остана малко неразбрана за вас, понеже мъглата не се дигна през всичкото време. Това показва, че разбирането ви е малко.“ („Нашето място“, стр. 38)

„Когато човек започне да разбира, и мъглата постепенно ще се оттегли от неговото съзнание. Този процес става постепенно, последователно, обаче действието между частите на този процес става моментално.“ („Ценното из книгата на великия живот“, стр. 162)

„Някои се оплакват, че са се наквасили от тази мъгла. Няма защо да се оплаквате. Това са нежни целувки, които крият в себе си известно благословение. Без тях няма растене, няма живот. Слабият ветреца, който сега полъхва, също така носи своята любов. Той ви завива със своята мека магнетична гре-

ха... **Мъглата, влагата, чистият въздух, в който сте потопени днес, не могат да се сравнят с най-топлия слънчев ден. Те носят велики блага за човешката душа.**“ („Лъчи на живота“, стр. 223)

„Днес вече сте свободни от мъглата. Тя ви арестува цели шест гена. Аз намирам, че любовта на водните капки в мъглата е още много егоистична. Такава любов уморява хората.“ („Лъчи на живота“, стр. 248)

„Сега, като гледате мъглите пред вас, вие си казвате: защо дойдоха тези мъгли да ни попречат да видим изгряването на слънцето? Колко пъти досега сте виждали изгрева на слънцето?“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 122)

„Някой казва: Защо трябва да посрещаме слънцето? **Ако не посрещаш слънцето, живот няма да имаш. Нямаш ли живот, от тебе нищо не може да стане. Още преди изгрева на слънцето човек трябва да бъде на крак, да получи дажбата си.**“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 231)

„Слънцето изгря ясно, хубаво, без облаци, но е малко студено, слана е паднала. Всичко това е хубаво, защото днес ние сме във всемирния университет, дето се учат хората от разни възрасти на разни науки и професии.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 189)

„Сега, като излизате сутрин, вие казвате: Дано изгрее слънцето! Казвам, не е само физическото слънце, което трябва да изгрее. Освен него има още две слънца (духовното и Божественото), които също така трябва да изгреят.“ („Нашето място“, стр. 186)

„И тъй, след като посрещне човек изгрева на физическото слънце, той трябва да посрещне изгрева на духовното и Божес-

твеното слънца. Те изгряват едно след друго, но човек трябва да знае точно часа и посоката на изгряването им.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 227)

„Значи при изгрева на слънцето човек учи, а при залеза той вече е научил урока си и го повтаря, за да не го забрави.“ („Любов към Бога“, стр. 168)

„Поздравявам ви с приятната сутрин, с чистото небе и с красивия изгрев. Хубавото време днес показва, че през тази година (1937 г.) големите страдания могат да се избегнат. Слънцето носи своето благословение.“ („Лъчи на живота“, стр. 7)

„Наистина слънцето е мъдро, защото широко простира светлината и топлината си. То е умно, защото кара хората да мислят. То е добро, защото болни лекува. То е велика книга на Божествения свят. Сутрин, като излиза да посреща слънцето, човек може да определи за себе си и как ще прекара деня. **През деня човек ще мине онова, за което съзнанието му се е пробудило в момента на изгряване на слънцето.** Всяка светла мисъл или всяко възвишено чувство, които човек е преживял в този момент, ще внесат радост в душата му, понеже няма сила в света, която може да се противопостави на Божественото.“ („Лъчи на живота“, стр. 238)

„Сега при изгрева на слънцето някои станаха прави, а други продължиха да седат на местата си, докато аз не станах. Първите станаха прави по свое разбиране, а останалите – по подражание... Следователно, когато слънцето изгрява и гледам на него като на запалена свещ, аз няма да стана. Защо? Защото аз седя по-високо от тази свещ. Обаче, ако зад свещта, зад слънцето виждам Бога, който държи в ръката си тази запалена свещ, аз непременно ще стана. И тъй, когато се на-

мираш пред Великото, стани прав. Когато се намираш пред малкото, отдай му своето внимание... В това отношение слънцето е благо за човека – велик извор на благословения.“ („Лъчи на живота“, стр. 29)

„Казвам: ако погледнете на живота през очите на любовта, вие ще разберете смисъла, който Бог е вложил в него. Без любов животът няма смисъл. За пример камъните, с които тук сме заобиколени, имат смисъл само при Любовта. Без нея те представляват развалини.“ („Любов към Бога“, стр. 20)

„За пример, който стъпва внимателно по камъните, ще се ползва от тяхната енергия и ще бъде щастлив. Който стъпва невнимателно, той може да падне, да се осакати по някакъв начин и да се чувства нещастен... Сутрин и вечер не сядайте на голите камъни. **На обяд, когато слънцето грее силно, можете да сядате направо на камъните. Те са приели много слънчева енергия и действат лечебно върху човека.**“ („Лъчи на живота“, стр. 33)

„Скържави са канарите. Много трябва да работиш върху тях, за да получиш малко. Сега знаете ли защо аз проповядвам на канарите? За да не станете скържави, като тях... Слънчевата топлина, която са погълнали през деня, те я дават, всеки може да се ползва от нея... Значи гишето на камъните е отворено от 10 ч. преди обяд до 2 ч. следобед. По всяко друго време те вземат.“ („Ценното от книгата на великия живот“, стр. 244)

Учителя е крайно отзивчив към разумните желания на братята и сестрите. През 1935 г. по време на лагеруването на езерата брат Стефан Дойнов и Пеньо Ганев правят излет до Калинините върхове и като се връщат в лагера, разказват на всички приятели за невиджаните красоти, които има там. Цялото братство се импулсира от техния разказ и всички поже-

лават да отидат на Калинините върхове. Учителя пита двамата младежи за колко време може да се отиде до там. Те отговарят – за два-три часа. Всички приятели от лагера се подготвят за дългата екскурзия. Учителя предлага на възрастните братя и сестри да останат в лагера, но никои не иска да изпусне хубавата екскурзия. На 19 август сутринта всички тръгваме за Калинините върхове. Групата напредва бавно нагоре, като прави чести почивки. Във въздуха над нея кръжат големи ята от орли, които по това време, необезпокоявани от никого, са се развъдили много. Едва привечер групата стига целта, качва се на един от върховете и при залез слънце тръгва обратно за лагера. По нареждане на Учителя към всеки възрастен брат или сестра се прикрепва по един младеж, който да ги води в тъмнината. На връщане се минава по ръба над Урдините езера, слиза се покрай езерото на Чистотата и в 2 часа сутринта се прибират благополучно в лагера. Храната, сготвена от дежурните за съборния ден – 19 август, остава за следващия ден, когато Учителя не държи сутринта беседа.

Така Учителя задоволява едно голямо желание на приятелите да посетят едно от най-красивите места на Рила. В беседата си преди обяд той отбелязва: „Вчера направихме една разходка до Калинините върхове. Някои от приятелите пожелаха да обиколят всичките върхове. Според мене, това желание говори за човешкото тщеславие. Безпредметно е да се качва човек от един връх на друг. Когато стигне до един от върховете, нека разглежда другите отдалеч. Така ще има повече време да четете онова, което Божият Дух е писал по върховете. Някои запитват защо тези върхове се наричат Калинини. Има едно старо предание за тия върхове. Наричат ги Калинини, защото някога си живяла една работна, спретната мома Калина, която постоянно чепкала, прела и тъкала вълна. Като нямало пазар за нейната вълна, тя я разстинала на тези места, от което впоследс-

твие се образували Калинините върхове. Двете езера, пък наречени Карагьол, са двете очи на Калина, които всъщност не са черни, но светли, почти сини. На тъмно изглеждат черни, а на слънце са бели, до синкави. Канарите, които обикалят тези езера, им придават тъмен цвят. Калинините върхове са отворена книга, по която може да се чете всичко, което Божият Дух е писал.“ („Царският път на душата“, стр. 122)

Голямо щастие е за всички братя и сестри, които са посещавали Рила с Учителя. Той е бил винаги баща, майка, брат, сестра, благ, мил и отзивчив към мъчнотиите на всеки един. Мълчаливо участва във всички мероприятия и понякога дава тихи съвети за свършване на някоя работа. С мисъл и поглед той насочваше работата в нейното най-правилно русло. Първата грижа на Учителя бе да създаде нормални битови условия за правилното лагеруване на братята и сестрите. Под неговото вещо ръководство се организира лагерът, прави се временен навес за възвирание на гореща вода и готвене. Започва оформяне и прокарване на пътеки в непроходимия клек, оправя се и пътеката за конете, които ежедневно доставят храна и носят багажите. Прави се мост при оттока на второто езеро, та конете и хората да могат да преминават лесно тази понякога доста широка река. Този мост функционира и досега. По първоначалния път за х. „Скакавица“, който се използва до 1935 г. непрекъснато, на един от завоите има малка рекичка, която образува мочурище. То пречи на нас и на туристите, на стагата, които минават оттам. Учителя предлага да се направи мост над това мочурливо място. Една голяма група от братя под неговото ръководство отива рано сутринта и до обяд построява моста. Един брат пита как да се кръсти мостът. Учителя отговаря: Ще го кръстим „Моста на бугалите“. Той пояснява защо: „Ето защо: някои, като минават оттук, ще питат: Колко платиха на тия, които направиха моста? Ще им кажат, че те са

работили безплатно. Тогава пътниците ще кажат: „Те са бугали.“ Ние ще преведем тази дума така: **„Бугала“ значи: Буген е Алах в тях. Новото работене е да работим без пари, от Любов.“** („Разговори при 7-те езера“, стр. 152)

Навсякъде Учителя намира хубава вода, която е символ на живота, за да се ползваме от нея. При първите посещения на езерата се е ползвала езерната вода на Елбур за пиене, миене и готвене. При една обиколка с група приятели около езерото Учителя спира пред една голяма скала, южно от езерото, почуква с бастуна си земята и казва, че на това място има вода. Братята започват веднага да копаят и отпод скалата започва да тече буйна вода. Учителя обяснява, че тази вода идва от Езерото на Чистотата, където денем се затопля, минава през златоносни пластове и е отлична за пиене. Приятелите, радостни и доволни от хубавата вода, започват да правят чешма. Най-напред правят едно корито за водата, дъното на което покриват с бял опушен кварц. На предния край монтират две ръце, издялани от мрамор, през които да изтича водата. Около коритото правят ограда от бял опушен кварц, като най-отпред слагат един голям камък, за който Учителя казва, че е царят, и друг до него – царицата, а по-късно (след 16 юни 1937 г.) и един по-малък, представляващ сина им. Цялата голяма работа около извора „Ръцете, които дават“ завършва на 25 юли 1930 г., в 12 часа на обяд. Оттогава чешмата започва да функционира – да дава советите чисти води на братята и сестрите и всички, проходящи на това място. На северната страна на камъка, под който изтича водата, е изсечена котва с въже и петолиние, символ на вярата и непрестанната връзка на душите с Бога. От южната страна е изсечен следният надпис: **„Братя и сестри, майки и бащи, приятели и странници, учители и ученици, слуги и господари, вие служители на живота, отворете сърцата си за Доброто и бъдете като този извор.“**

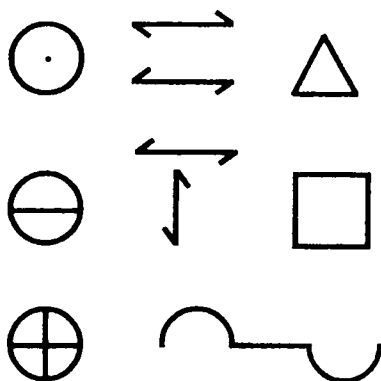
Вдясно от този надпис са изсечени на първия ред знакът на слънцето (кръг с точка в средата) и две успоредни линии, завършващи с ъгли, на горната линия левият ъгъл е надолу, а десният нагоре, на долната линия – обратно: левият нагоре, а десният надолу. Вдясно от линиите е изсечен един равнобедрен триъгълник. Слънцето е източник на живота и знакът му показва пълната хармония, която царува в Божествения свят. Двете линии с ъглите показват разумните движения, които стават в този свят, и са насочени нагоре към Бога, с когото всички същества имат непрекъснатата връзка, и надолу да помагат постоянно за хармонизиране на духовния и физическия свят. Равнобедреният триъгълник е символ на качествата на съществата от Божествения свят, които имат и проявяват абсолютно хармоничен ум, сърце и воля. На такива същества винаги може да се разчита.

На втория ред кръгът е пресечен с един хоризонтален диаметър, който отговаря на Духовния свят, където силите и възможностите са два пъти по-малки от тези в Божествения. Това показва и големите промени, които стават там. Вдясно има две взаимно перпендикулярни линии с ъгли, насочени надолу и нагоре, които показват силната изява на положителните и негативните сили, от които се раждат и големите противоречия. До тях е издълбан един квадрат, който е символ на противоречията в живота. Проектиран на земята, квадратът представлява семейството: бащата, майката, синът и дъщерята, които трябва да хармонизират своя живот – да разрешат правилно въпроса за доброто и злото в себе си.

На третия ред кръгът е пресечен от два взаимно перпендикулярни диаметъра, което отговаря на физическия свят, в който силите и възможностите са 4 пъти по-малки от тези в Божествения и 2 пъти по-малки от Духовния свят. Този символ показва големите противоречия, които съществуват на Земя-

та. Вдясно от него има един полукръг нагоре, хоризонтална линия и полукръг надолу. Този знак показва, че обикновено човек започва живота си с издигане до най-високата точка на живота и слизане надолу, изкарване на един период на равновесие и слизане надолу до най-ниското стъпало на живота. С други думи казано, човек започва с богатство (хубави условия) постепенно го загубва, живее един период на обикновен среден живот и влиза в сиромашията (големите страдания). Случва се и обратният процес, който е за предпочитане – човек да започне с мъчнотии и страданията, за да се кали и научи, а накрая придобива богатство, власт и мъдрост. Когато човек в младежкия период живее охолно, при много благоприятни условия, той не може да се закали и при първата криза или болест, която се изпречи на пътя му, той може да замине рано от този свят.

Пог тези три реда, на четвъртия ред са написани на санскритски годината, датата, месецът и часът на откриването на чешмичката (1930 г. 25.7.12). Пред чешмичката на голям хоризонтален камък е изрисуван пак знакът на слънцето – голям кръг с червена точка.

- 7 102 ~ > - 2

Честите превалвания от гъжд по време на лагеруването на приятелите ги кара да се замислят – да направят един постоянен навес. Учителя нарежда да се започне строеж на северната страна на езерото вдясно от оттока на езерото, където има много камъни. Братята събират дървета от изгорялата гора под първото езеро за гредоред на покрива, донесят хубави плочи за покриване от 5-о и 6-о езеро. Така без шум и без заповеди всеки извършва необходимата работа и се подготвят условията за строежа. Започват да гредят стените. Един брат пита: Учителю, какво правим? Учителя слага показалеца си на устните и казва: „Тихо!“ В това време над харамията се събират черни облаци, започва да святка и гърми и братята разбират, че приближава буря. Всички започват да работят още поинтензивно – издигат стените, слагат гредите за покрива и върху тях нареждат донесените плочи. Щом слагат последните плочи и завършват покрива, над лагера се излива пороен гъжд с град. Всички приятели са при строежа и се приютяват под направения навес. Тогава Учителя се обръща към питащия брат и му казва: „Кухня правим. Яко бях казал това по-рано, когато ме питаше, тъмните сили щяха да ни нападнат с градът и гъжд и ние нямаше да можем да я покроем. Сега сме под покрива на Всевишного.“

От тази буря много палатки са нагупчени от градушката, но приятелите остават невредими под покрива на новата кухня. Учителя обяснява, че в природата има един велик закон, според който всичко, което се прави, трябва да става в тайна, без да се говори за него, защото отрицателните същества са слухари и щом чуят, че се прави нещо хубаво, веднага се активизират и всячески се стремят да спрат и да развалят работата. Когато човек реши да направи нещо и никои не знае за това му намерение, той успява напълно. Ако само един знае за работата му, тя ще се реализира наполовина. Ако повече хора знаят за

твоите намерения, то почти нищо няма да се реализира от тях. Трябва постоянно да се учим от природата, която винаги работи в абсолютна тайна и накрая, като завърши работата си, излага своето произведение пред всички същества, за да си кажат мнението.

Следващата дейност, която братята подемат е разчистване на камъните на полянката пред кухнята, за да може тя да се използва за Паневритмията. По време на разчистването приятелите решават да съберат всички излишни камъни в средата и да направят една спирала, на която на обяг да се сяда. Постепенно братята се добират до един голям камък, който се търкулва от мястото си и застава точно на пътеката. Правят много усилия, за да го преместят, но безуспешно. Идва Учителя и мълчаливо следи тяхната работа. Един брат от групата решава с удари с лоста да го разцепи на две и така лесно да го махне от пътя. Учителя веднага се намръщва и отива настрана от работното място. Братът удря много пъти с лоста, но камъкът не се дава. Той забелязва, че Учителя е недоволен от неговата дейност, спира да удря с лоста, отива при Учителя и му предлага да използват пейките, построени от греди за сядане, и така да преместят камъка от пътеката.

При тези гуми лицето на Учителя се прояснява, светва и той казва: „Може, може.“ Започва една обмислена, планомерна работа. Камъкът е подхванат с лостове и пейките, изправен на една страна и подпрян с по-малки камъни. След това с дружни усилия братята успяват да го обърнат няколко пъти. Учителя следи с жив интерес работата им и посочва къде да се постави този голям камък: накрая на наредените камъни, като завършек на спиралата. Той посочва как да легне камъкът и накъде да се ориентира. Братята, придобили опитност, изпълняват точно неговите съвети. Учителя е усмихнат и много доволен. Наредва на един брат да издълбае една стрелка, ориентирана по ком-

паса и сочеща точно посоката север-юг и буквите N-S. Друг брат написва отстрани, отдолу на камъка, датата и часа, когато е поставен на това място. За връх върху големия камък Учителя посочва да се постави един по-малък камък, който има естествена конична спираловидна форма. Така завършва работата по спиралата.

Тогава Учителя казва: „Север символизира Истината. Истината е крайната цел на човешката еволюция. Тя сваля всички окови и човек влиза в Свободата. Тогава той проявява онова, което Бог първоначално е вложил в неговата душа. Големите камъни ще се вдигнат от пътя ви. Големите мъчнотии се дигнаха снощи. Има закон в природата: **„Каквото правим долу, е направено горе, направено вътре в нас, в света на нашите мисли и чувства. Всичко, каквото правите тук, има отражение и в социалния живот. Всичко, каквото правим тук, има отражение във всеобщия живот.“** („Разговори при 7-те езера“, стр. 254) Този камък е свързан с мъчнотиите и кармата на България и от неговото запазване зависи бъдещия живот на българите и разчистването на пътя им към новия живот – към Шестата раса. Когато през 1956 г. започна строежът на хижата при второто езеро, за да не го разцепят и използват като материал за строежа, брат Борис Николов с група братя изтърколиха този хубав бял камък и го заровиха до близката морена. Конусовидният връх на спиралата сега се намира на мястото на палатката на Учителя.

Всичко в планината е символи и има значение, но ние трябва да ги знаем и да ги пазим. Често приятелите са ходили на първото езеро, където са играли Паневритмия, и след свършването ѝ са вземали дърва от изгорялата гора. Учителя, и той взема голямо дърво и го носи до кухнята. Навсякъде макар и значително по-възрастен от нас той ни даваше личен пример на работа и постоянство. Той обикновено на никого не нарежда-

ше да свърши някаква работа, но пращаше мисъл и братът сам се залавяше за работа, като смяташе, че това е неговата идея. Духът на Учителя насочваше живота на школата на Рила по най-правия път за учениците, необходим за тяхното духовно развитие. Всяка работа на Рила се благославя и всеки, който върши нещо за общото, чувства в себе си една лекота, едно разположение и любов към всички присъстващи в лагера. Често най-скромните и слаби физически на вид братя и сестри вършеха чудеса на героичество в изпълнение на трудни задачи. Заг всички беше той – Духът на Бениса Дуно, който ни ръководеше и вдъхновяваше.

През 1930 г. след устройването на лагера при 7-те езера, приятелите се радват една седмица на хубаво слънчево време. Те не са добре екипирани: с тънки грехи и палатки, повечето от които направени от войнишки брезент, опънат на два кола. Внезапно времето се променя, небето се заоблачава и започва да вали сняг, който скоро достига 10 см. Приятелите, неподготвени за такава изненада, се умърлушват и отправят умоляващите си погледи към Учителя, който в това време стои до палатката си. Той отлично чувства тяхната уплаха и безпомощност пред природната стихия. Бързо отива зад палатката си, казва няколко неразбираеми за приятелите думи и махва с дясната си ръка. Снегът, както внезапно е завалял, така и спира. Облаците се пръскат и огрява топлото слънце, снегът бързо се стопява и по лицата на всички братя и сестри заиграва благодарствена усмивка, отправена към Учителя. Много такива случаи има, когато Учителя променя времето, но само когато всички приятели отправят мисълта си към него и очакват помощта му.

На 20 юли 1932 г. в рилския лагер брат Любомир Лулчев отива при Учителя и му казва, че на другия ден в планината ще стане голяма буря и затова му предлага да слязат с братята и

сестрите наголу. Учителя му отговаря: „Аз ще остана тук, няма да сляза.“ Брат Лулчев с няколко души от неговата упанишада: Невена Неделчева, Йордан Бобев, Елена Андreeва и др., бързо напускат лагера. На 21 юли сутринта става голяма буря, която събаря много палатки. Вятърът се усилва, братята и сестрите отиват при Учителя и го молят да спре тази хала, защото ако продължи още малко, ще помете целия лагер. Учителя излиза от палатката си, обръща се с лице на запад, откъдето идва бурята, и тя започва да намалява, утихва и скоро вятърът спира напълно. Показва се и топлото слънце. Първият въпрос, който поставят братята и сестрите на Учителя, виждайки това чудо, е: „Учителя, защо не спряхте по-рано бурята, а оставихте вятъра да събори повече от половината ни палатки в лагера?“. А Учителя отговаря усмихнато, че тази буря е била предвидена за тях, в пътя на тяхното развитие. Те трябва да придобият смелост, да не се плашат от бурите. Такава буря ще имат и в живота си долу, но като я преживеят тук, в планината, лесно ще разрешат въпросите си долу. Братята и сестрите бързо оправят повредите на лагера, зашиват скъсаните палатки и на следващия ден не остават никакви следи от щетите, нанесени от бурята. Понеже стенографката Елена Андreeва напуска лагера, Учителя я изпраща в провинцията да работи две години като учителка. Една от причините за тази буря е била опозицията на Сатурн със Слънцето на 21 юли, след която буря съм дошъл и аз на тази земя. През 1937 г. Учителя премества палатката си от долната площадка на по-горната, където е сега. До нея братята правят 72 стъпала. В лагера идват Ангел Вълков и Тодора Тодорова и започват да строят своята палатка над тази на Учителя. Започва голяма буря, която събаря няколко палатки и непрекъснато се усилва. Пред лагера стои голяма опасност да бъде пометен от бурята. Веднага при Учителя отиват брат Гради Колев, брат Иван Антонов, брат Цеко Матов и др. с молба да спре бурята. Той им казва, че трябва да свалят веднага па-

латката на Ангел и Тодора, за да не пострада лагерът. Веднага братята с Учителя отиват и свалят за минута палатката. Учителя се приближава до Ангел Вълков, хваща го за гърлото и казва: „Хванах ли те, дяволе!“ Братята предлагат на Учителя веднага да ги изхвърлят от лагера в посока към Вага. Учителя ги спира и им казва да ги оставят. Бурята спира и всички се събират около големия огън, запален пред кухнята, за да се стоплят и изсушат дрехите, намокрени от гъжда. Там Учителя се среща с Ангел и Тодора и започва спокойно да разговаря с тях, след като вече е хванал, вързал и изпратил на мястото му дявола, който обсебил Ангел Вълков.

Отначало около езерата не идват никакви чужди хора. Два пъти братята срещат глутница вълци, която минава край Второто езеро, без да нападне никого. Тя върви по пътеката и се отправя наолю.

Появяват се рибари, които започват да ловят риба във 2-рото и в 3-тото езеро. Един ден рибарите успяват да уловят една голяма риба във 2-рото езеро и я слагат в кофа с вода, която носят. Учителя забелязва всичко и веднага изпраца двама братя да купят рибата и я донесат при него. След малък пазарлък братята донесат кофата с рибата при Учителя. Той се приближава близо до нея и известно време ѝ говори нещо, след това нарежда на братята да я пуснат в езерото. Когато братята го питат защо е постъпил така, той обяснява, че тази риба е царят на рибите в езерото и Учителят му казал как да се пазят от въдиците на рибарите, за да не страдат. След този случай рибарите не могат повече да уловят никаква риба във Второто езеро. Те престават да ни досаждат и се премесват около третото езеро. През 1939 г. играехме Паневритмия при 3-тото езеро. Оркестърът беше застанал на малкото баирче до пътеката, по която сега вървим, а ние обикаляхме в кръг наоколо. Нямаше го тресавището, което сега се е образувало в

Южната част на езерото. Няколко рибари заложиха въдиците в езерото и застанаха настрани да гледат Паневритмията. Ние, няколко малки палавници, без да ни видят, взехме въдиците с пръчките им и ги хвърлихме между скалите, в една морена.

Няколко пъти от Долината на Съзерцанието в лагера проникваха мечки и обикаляха край палатката на брат Борис Николов – в ниската част, след палатката на Учителя. Те не направиха пакост на никого. В лагера имаше много змии – пепелянки, които постоянно се навъртаха около палатките ни. Учителя ни научи да слагаме обелени скилидки чесън около палатките ни, от които змиите бягат. Първоначално змиите бяха много и братята ги ловяха с ръкавици, слагаха ги в торби и ги хвърляха в стръмнината към първото езеро. Ние, младежите, знаехме, че първото езеро е змийско езеро. По този начин змиите значително намаляха. Те са много умни и обикновено отиват да спят под възглавниците на хората, за да черпят енергия.

Една година сестра Елена Андреева с група нейни приятелки си бяха построили палатките до второто езеро, някъде, където е сега конярят Михаил. При тръгването им ние отидохме с брат Влад Пашов да свалим палатките и да ги опаковаме като багаж за конете. Палатките бяха с подове и под всяка палатка излязоха по 3-4 змии пепелянки. Мишките бяха честни посетители и ортаци на нашата храна. Те бяха много чисти и спокойно влизаха в палатките ни. Не се плашеха от нас, защото и ние не се отнасяхме зле с тях, а чакаха да им дадем по нещо.

Когато бяхме на лагер под Зелени рид, при нас дойдоха на гости две невестулки, които постоянно обикаляха лагера, а нощем играеха по покрива на малката палатка на Елена Симеонова и Донка Стоянова. Ние разбрахме, че много обичат пушено сирене, и им оставяхме до палатките. Те редовно го изяж-

гаха. Щом имаше невестулки, нямаше никакви мишки – те ги изтребваха.

Когато работехме при конете, сваляхме или качвахме багажа, често ни нападаха бълхи, които се въдеха в тяхната козина, и ни хапеха много силно. Спасението беше да съблечем грехите си, да ги оставим навън на студа и да облечем други. Бълхите умираха от студа – обикновено температурата нощем е под нулата, и ние се отървавахме от това зло. Орлите, които кръжаха над лагера в 1938 г., се загубиха. Понеже правили много пакости на овчарите – задигали малки агънца, последните заложили на няколко места месо с отрова, от което почти всички орли се отровили. През 1939 г. нямаше орли на езерата. Сега тук-там се среща по някое малко семейство от този вид. Има доста планински черни гарзи, които понякога ни служат като барометър. Когато времето ще се развали, те идват и кацат около хижата, където знаят, че могат да намерят храна. Не минават 1-2 дена, идва депресия с дъжд, сняг, буря. Често се срещат калинки и пъстроцветни пеперуди. Тази година имаше много скакалци по поляните, особено около езерото Махабур. Езерата до петото са украсени с много бели водни лилии – лютичета, които по времето на Учителя почти липсваха. Навсякъде се среща каменоломчето – едно бяло цвете, което расте върху скалите и около тях. Срещат се дори и петров кръст, и диви рози, които имат много хубав аромат. Има много червени и черни боровинки, а по-ниско, към Вага е пълно с малини. Много хора идват с колите си на Вага и берат с кофи малини.

Отначало първите години братята и сестрите са пазарили коне и магарета за прекарване на багажа си от село Сапарева баня. Селяните се оказали нечестни и много лакоми и на втората и третата година започнали да искат невъзможни цени за превоза. Тогава Учителя нарежда на братята да не вземат повече коне от тях. Запознават се с бай Янко от Сапарева баня,

който става наш постоянен и много стабилен коняр със своите 16 коня, а и с тези на роднините му стигаха до 30. Беше много честен в сметките и с много хубаво отношение към нас. Сутрин, още по тъмно, той е на Вада и чака да дойде каминът с багажа. Щом пристигне багажът, той натоварва конете и тръгва нагоре. Редовно правеше по 3 курса на ден. Така успяваше да извози багажа и продуктите на многото приятели, които посещаваха Рила. Учителя ни разказа, че по времето, когато сме били в робство на египтяните като евреи, и сме правили кирпичи със слама, баї Янко редовно ни превозвал кирпичите до приемните складове. И сега беше дошъл пак да ни помага в рилския живот. През 1934 г. ние отидохме през Сапарева баня за езерата. Мен и брат ми Косьо ни поставиха в един кош от круши от едната страна на магарето, а в другата страна в коша беше Иван – син на Симаня Андreeва, който беше значително по-тежък от нас. На следващата година баща ни ни носеше в раницата. Като наближихме лагера, се мръкна и ние загубихме пътеката в клека. Виждахме огъня в кухнята и чувахме песните, които пееха братята и сестрите, но не можехме да отидем до тях. Преспяхме в клека сутринта намерихме пътеката и отидохме в лагера. Михал, който сега ни обслужва, е внук на баї Янко, но няма неговите хубави качества. Баї Янко не пиеше вино и ракия. Аз постоянно му помагах и ходех заедно с конете и багажа. Той ми казваше: „Светозаре, ела постоянно да работиш с мене и ще делим парите по равно, макар че ти нямаш коне.“ Аз му отговарях, че не съм дошъл на Рила да печеля пари, а да помагам в общия братски живот: „Понеже ти помагаш на Братството, аз пък помагам на тебе.“

Много пъти Учителя спасява братя и сестри загубили пътя в мъглата или попаднали в опасни места в планината. През 1936 г., макар че той беше физически тежко болен, спаси живота на майка ми – Стефка Крумова, ухапана от пепелянка. Неговата

бащинска десница, охрана и покровителство беше върху всички страдащи и измъчени души. Под негово ръководство се направи и трудната пътека за Езерото на Чистотата. Понеже братята и сестрите се интересуваха откъде идва той, Учителя им нареди да преброят стъпалата по пътеката и от числото на стъпалата да извадят заключение на кой свят е представител. Оттогава досега тези стъпала са поправяни няколко пъти, като и аз съм участвал 2 пъти в основното им поддръжане. И сега не знам точно колко са. В лагера се поддържаше ред и порядък. Учителя отделя специално внимание на нас, малките палавници, които през 1939 година бяхме 40 деца. Ние по цял ден ходехме свободно, обикаляхме езерото, кухнята, чешмичката, Молитвения връх, но знаехме, че той винаги ни пази и помага. Брат и сестра от Ямбол започнаха да правят и продават мекици в лагера на езерата. Често Учителя купуваше по една тава мекици и прашаше някоя сестра да ги раздаде на всичките деца. През 1937 г. по време на лагеруването ни на езерата, един ден аз изчезвам от палатката. Моите родители разтревожени започват да ме търсят усилено при кухнята, изворчето, конете, но никъде не ме намират. Най-после баща ми решава да се качи при Учителя и да го пита къде може да ме намери, идва и вижда, че аз съм седнал в коленете на Учителя и той ми разказва приказки. Аз и не подозирах, че съм причинил такава голяма тревога на родителите си.

През 1939 г. представители от цял свят дойдоха в София и на Рила. Бяха над 80 чужденци, които постоянно придружаваха Учителя. Ние, децата, всеки петък правехме супата за обяд. Всеки си имаше задача, която изпълняваше точно. Разбира се, имаше и няколко възрастни сестри, които ни ръководеха. Едни белеха картофи, други точеха ножовете на точилото, а трети носеха гърва за огъня. Аз пренасях с лодката вода от изворчето с три казана. Брат Димитър Стоянов беше довел с ламарини

водата от изворчето чак до езерото и тя направо течеше в казаните, поставени в лодката. Учителя постоянно беше заобиколен от групата чужденци и наши приятели, като ежедневно правеха излети. Отначало времето беше гъжбовно, но се оправи и стана слънчево и ясно. За сметка на хубавите топли дни, нощите бяха ясни и студени. Понеже светът се готвеше за Втората световна война, отрицателните мисли изстудяваха атмосферата и температурата на Рила падаше под 0 градуса. Сутрин, като ставахме, водата в кофите беше замръзнала, счувахме леда отгоре, обливахме си малко лицата с вода, взимаме по едно одеяло и отиваме на Молитвения връх, където с нетърпение очаквахме изгрева на топлото слънце. Присъствието на Учителя ни стопляше, повдигаше духа ни и ние лесно понасяхме несгодите и капризите на времето. Пленени от красотата и величието на този обширен Божии свят, който ни заобикаляше, ние забравяхме мъчнотиите. Денят започваше с музика. Някой брат или сестра с цигулка ни събуждаше рано за отиване на Молитвения връх. Вечер, при общия огън пред кухнята, наобиколили Учителя, пеехме общо братски песни, някои рецитираха стихове, а музикантите изнасяха цигулкови концерти. По този начин ние изказвахме своята благодарност за хубавите условия, при които се намираме. Концертът завършваше с обща молитва, след която бързо се настанявахме в палатките за почивка. Всеки ден, прекаран в планината, е една вълшебна приказка, един хармоничен разказ или поетично стихотворение. Незабравими са дните, прекарани с Учителя на Рила. Не по-малко интензивни и хармонични са и дните, прекарани на езерата след заминаването на Учителя след 1944 г. Всяко посещение, даже и всеки ден на езерата оставят своите красиви картини в нашето съзнание.

При един разговор Учителя казва, че истинска екскурзия е тази, при която всеки да доведе по трима бедни братя или сес-

три, да плати пътя им до Рила и обратно и разноските по прехраната им. Такава екскурзия на езерата е благословена. Учителя се грижеше за всички, които работеха в лагера, а нямаха достатъчно средства, да им се дава безплатен обяд.

„Щом е дошъл тук, той трябва да поеме грижата за още трима души: да им плати билета за автомобила или за трена и през всичкото време да се грижи за храната им, както за себе си... Вън от близките си всеки трябва да се погрижи за още трима.“ („Царският път на душата“, стр. 149)

Един беден брат от провинцията имал силно желание да посети лагера на Рила. Помолил се на Учителя да му съдейства за това желание. Едва успял да събере пари само за път. За храна взел една торбичка с жито и решил, когато братята и сестрите седнат за обяд да се хранят, той да се скрие в клековете и там ще яде сурово жито. Братът пристигнал от провинцията на езерата и там го настаняват в една палатка. Като приспива, на другия ден за обяд той изпълнява замисъла си и се скрива зад клек, за да обядва. Всички сядат на обяд, но Учителя не прави молитва. Приятелите му казват, че всичко е готово и може да каже молитвата. Учителя им отговаря, че докато не дойде този брат, който се е скрил в клековете и яде сурово жито и не седне да се храни с всички, няма да каже молитва. Братята веднага го намират и го довеждат до трапезата. Сипват му една пълна чиния с ядене и тогава Учителя казва молитва и обягът започва. След свършването на обяда и прочитането на молитвата Учителя се обръща към дежурните и им казва: „От днес нататък всеки обяг ще сипвате ядене първо на този брат и след това на всички други.“ Така братът изкарва отлично на Рила. Учителя всичко вижда и има грижа за всички.

Гаврил Величко, Димитър Костов и Стефан Дойнов решават да отидат на Рила през зимата. В събота вечерта брат

Галилей, облечен туристически, със ски на рамо, среща Марето и сестра Теофана Савова пред салона, които го питат: „Къде ще ходиш в това студено време?“ Той им отговаря, че ще ходи на Рила. Остава ските си до стълбата и се качва пред горницата на Учителя. Почуква, Учителя му отваря, той влиза при него и споделя решението на тримата да отидат на Рила – на гости на съществата. Учителя го поглежда много строго и му казва: „Аз ще ви спестя едно ходене, останете тук, защото съществата ще дойдат утре тук. Съблечете се, оставете ските и елате утре в клас.“ Тримата остават и отиват на беседа. На следващия ден – понеделник, на Рила се разразява голяма снежна буря, при която, ако нашите приятели бяха отишли, щяха да загинат. Учителя ги избавя от явна смърт, за което те отиват и му благодарят.

След заминаването на Учителя, през 1946 г., голяма група от Братството посещава лагера на Седемте езера. Решихме и ние, малчуганите, с брат ми и Димитър Тодоров – син на Гледача, да отидем на езерата. Приготвихме раниците си с хляб и малко храна и застанахме на Цариградско шосе на стоп. Там се качихме на един военен камион, който ни закара в Самоков. Оттам – друг, и пристигнахме вечерта в Говедарци. Видяхме, че след Говедарци има голяма светлина около Почивния дом на печатарските работници и решихме там да преспим. Легнахме до сградата и сложихме раниците си вместо възглавници. През нощта нещо дърпаше раниците ни и на сутринта констатирахме, че кучетата от селото ни бяха измъкнали хляба. Станахме и гладни тръгнахме към езерата. Нямаше очертан път, а множество пътеки, по които трябваше да се оправяме и стигнем така желаните от нас езера. Аз застанах отпред и по интуиция започнах да налучквам пътя. Така, без много преমেждия, следобед пристигнахме на езерата гладни и уморени. Посрещнаха ни брат Бертолий, който отлично ни познаваше, и група при-

ятели. Веднага ни нахраниха и настаниха в палатка. Брат Бертолий плати храната ни до края на летуването на отговорника по обедите и ние прекарахме много добре летуването, като помагахме, с каквото можем, в общия живот.

През следващата 1947 г. отидохме на езерата с брат Йордан Бобев и се включихме активно в общата работа. Баї Янко отиде да вземе хляб с купони от Сапарева баня, но се забави повече от една седмица. Изгладняхме много и решихме да идем в Малко Пазардере, където имаше няколко мандри за сирене. Сложихме по една тенекия в раниците си – аз, Йордан и племенникът му Георги, и без много усилия се озовахме в Малко Пазардере. Имаше 6 мандри и около вяска имаше бурета с цвук, който овчарите даваха на магаретата. Ние се напихме до насита и си взехме по една тенекия със сирене. На връщане раниците тежаха доста и бавно се прибрахме в лагера през Езерото на Чистотата. Бяхме радостни, че сме си осигурили храна и няма да гладуваме повече. На другия ден ядохме само сирене за закуска, обяд и вечеря, на следващия пак. Обаче вечерта ни се схванаха челюстите – не можехме повече да преглъщаме. След това 2-3 месеца не искахме да погледнем сирене. Спаси ни баї Янко, който ни донесе дългоочаквания хляб – много твърд, но беше като мехлем за стомаха ни, измъчван дотогава само със сирене.

Започнах редовно да посещавам Рила с първата група. Бяха въвели следната система за лагеруване. От цялата провинция и от София багажът се събираше пред малкия салон, където се измерваше, и килограмите се написваха върху багажа с химически молив, за да може конярят лесно да го товари. Събираше се много багаж и част от него носехме при къщата на брат Пеньо Ганев. От Самоков идваха 2 камиона, които натоварвахме до 2 метра височина над ритлите и ги привързвахме добре. Най-отгоре пътувахме ние – участниците в първата работна група. Стоварвахме багажа при горския дом „Гюлечи-

ца“, където бай Янко ни чакаше, натоварваше конете и започваше извозването на багажа. Оставяхме един от нас да пази багажа, а останалите се качвахме на езерата. Ще опиша едно такова отиване. В групата бяхме: Гради Колев, Гаврил Величков, Тодор Симеонов, Катя Грива, Драган Петков и аз. По пътя с камиона дърветата често ни обрулваха главите и ние лягахме между багажите. Пристигнахме на „Гюлечица“, разтоварихме камионите, бай Янко натовари конете и с него заедно тръгнахме нагоре. Имаше доста трудности по пътя и някои разногласия между приятелите, но стигнахме на бивака. Бай Янко стовари багажа и се върна за следващия курс. Ние отидохме в пещерите на Молитвения връх, където бяха скрити гредите и колиците, и ги извадихме. Построихме кухнята и заслона на магазина, като за покрив сложихме по едно голямо платнище, които носехме с нас. След това започнахме да си строим палатките. Тодор Симеонов не взе участие в общата работа, а си построи своя палатка. Когато започнахме да строим нашите палатки и бяхме хванали колиците на една от тях, започна да се излива проливен дъжд и ние държахме колиците до спирането му. В това време сестра Катя Грива ходила някъде из лагера и като почва дъждът влиза в палатката на Тодор Симеонов, който грубо я изгонва и тя плачешком, цялата мокра, пристигна при нас. Приютихме я и я успокоихме, а дъждът в това време спря. Ние се изсушихме, а след това построихме палатките си. Аз си бях в една палатка с брат Гради, до самия магазин. Моята понататъшна работа бе да направя на всички приятели палатките, понеже знаех всеки кой къде ги построява, да пренесе багажа им и го сложи вътре. След една седмица братята и сестрите пристигнаха, разопаковаха багажа си и започнаха лагеруването си в построените палатки. Най-много ми се радваха сестра Райна Наїденова и Мариола Калпакчиева. Първата ме нарече Светлата заря. Скоро в тази работа се включиха Ганка Бончева, Гита Стратева, сестра ѝ Кина и

много други. Вода носехме от изворчето с една 20-литрова бензинова туба с две презрамки за гърба. Обикновено пълнех големия чайник и казана, запалвах огъня и отивах на върха. Дежурните ми благодаряха, а някои приятели ме укоряваха, че съм голям бугала да си хабя така силите.

Когато се махна купонната система, аз не отидох с първата група, понеже поправях покрива на бараката си. Тръгнах с третата група. Казаха ми да взема и занеса в лагера 50 хляба. Купих и напълних 2 кафеза с типов хляб. Когато пристигнах на бивака, бай Янко беше отишъл за хляб преди 2 дена и приятелите нямаха хляб. На Молитвения връх казах, че имам 2 кафеза хляб в палатката на брат Гради и всички, които имат нужда, да си вземат толкова, колкото им е необходимо. Приятелите ми нахна покрай палатката и го обяд изпразниха кафезите. След 2 дена бай Янко докара от Сапарева баня бял хляб и приятелите ми го върнаха.

В един период от развитието на братския живот рилските въпроси се движеха от брат Никола Антоф. На него трябваше предварително да се даде сумата за времето, което ще престоиш горе, и за пътните. Само така можеше организирано да се отиде на езерата. По това време сестра Буча Бехар водеше сметките на рилския лагер. По едно време се оказа, че липсват пари от касата на магазина и взеха да подозират мене, че вероятно вземам продукти. Разбрах от намека, който ми направиха, и аз престанах да влизам в магазина и оставих те да го оправят. След Молитвения връх и закуската вземах раницата си и правех големи, средни и малки Паневритмии по върховете. Бях се доста застоял, зает с общата работа. Големата Паневритмия беше от 2-ото, 3-тото езеро, по лифта на 5-ото, Кабул, Острец, билото и през Салоните и Чистотата – на лагера. Средната беше пак по същия път, но слизането по 7-те езера или по лифта покрай Харамията и Бивака. Малката Паневрит-

мия е по езерата със слизане покрай езерото на Чистотата. След няколко свободни дни дойдоха при мене и ме помолиха да отида пак в магазина. Там подреждах всичките продукти – чушки, домати, моркови, зеле, картофи, плодове и др. и всички, които започваха да се развалят, ги давах на дежурните да ги готвят веднага. Срамота е на Рила да се хвърлят продукти поради небрежност, защото за тях е платена цената плюс два превоза. Работата в кухнята тръгна пак нормално. Брат Влад Пашов ми беше дал да чета беседа в петък, когато аз постех, но един „брат“ ме атакува и аз едва я прочетох. Повече тази личност не дойде в лагера. Брат Влад ми се скара строго, че съм постил и затова не съм могъл да прочета добре беседата. Следващата година, като търсихме скрития братски инвентар в камъните под молитвения връх, открихме 3 кутии от халва (по 5 кг), пълни с паниран кашкавал, приготвен от приятеля С., за да го използва следващата година. Кашкавалът беше гранясал и този човек не дойде вече на езерата. Това бяха загубените пари, които търсехме в магазина.

На Рила сестра Буча Бехар получи перфорация на язвата, която блокира организма ѝ. Нямаше време да се свали надолу и приятелите решиха да ѝ направят млечен компрес. Сутринта ми съобщиха, че трябва веднага да отида до х. „Иван Вазов“, откъдето да взема един литър мляко преди 9 часа, защото по това време хижарката го квасела. Наоколо нямаше овчари и мляко. Аз сложих едно шише в торбата си и по най-краткия път, покрай 6-тото езеро, Острец се озовах на х. „Иван Вазов“ за по-малко от 1 час. Влязох точно навреме, когато хижарката приготвяше подквасата, за да подкваси една тенджерка мляко. Помолих я да ми даде един литър за болен човек и тя ми даде. Аз тръгнах обратно за лагера и пристигнах там чак към обяд. Веднага направих компрес на сестра Буча, който изтегли отровите от спуканата язва. Положението ѝ се подобри и тя оживя.

След известно време в София ѝ правят пълно изследване, при което лекарите констатираат, е имала перфорация на язвата и се чудят как е останала жива. На загадения ѝ въпрос тя отговаря, че се е спасила с млечен компрес.

Брат ми Костадин Няголов работеше в Управлението по геодезия – към военните, и измерваше котите по върховете. Разполагаше с военни коли и ми предложи с една да ни закара до „Вага“. Ганка, Ружа, Катя, Грива и аз качихме багажа на военната кола. Вечерта у нас дойде отговорникът на милицията в квартала и ни предупреди, че ще ни арестуват, защото искаме да използваме военна кола за прекарване на хора от братството до Рила. Брат ми не се уплаши от това предупреждение и сутринта рано тръгнахме, минахме през Самоков и стигнахме до х. „Вага“, където свалихме багажа. Нямаше коне и ние стояхме пред хижата. По обяд от планината дойдоха няколко пияни комунисти – големци от Самоков, и взеха да ни плашат и ни заставят да се върнем в София. Катя и Ружа се разплакаха, а аз стоях настрана и се молех. В това време дойдоха жените на тези големци и като видяха, че сестрите плачат, започнаха да се карат на мъжете си – защо плашат хората и ги карат да плачат. Хванаха ги под ръка, вкараха ги в колите и си тръгнаха за Самоков. На другата сутрин дойде баї Янко с конете. Качихме багажа горе и уредихме лагера. Скоро дойдоха още много други братя и сестри.

През 1952 г. при езерата се започна подготовка за построяване на хижа до второто езеро. Ние изтеглихме лагера и бивака на първата тераса горе, където започнахме да сторим кухнята и магазина. С Петър Филипов събрахме пясък, купихме цимент и направихме бетонови легла за казаните и чайника. Дейно участвахме в построяването на хижата, която в началото беше малка. Направихме и мозайката в коридора и я изтъркахме с Крум Въжаров на ръка. Хижата започна да функционира от

1956 г. Първият хижар се казваше Виктор, а след него гоїде Кънчо. Хижата я наричаха отначало Преходна, за отиване до х. „Иван Вазов“ и Рилски манастир. После ѝ сложиха името хижа „Седемте езера“.

По времето на Кънчо стана голям пожар под първото езеро и гоїдоха войници и селяни да го гасят. Въпреки техните усилия пожарът напредваше. Времето беше сухо и хижарят покани и нас, от Братството, да помагаме. Войниците и селяните прилагаха класическия начин – да се изсече широка бразда в гората пред огъня и когато той гоїде до това място, да спре. Една голяма група приятели отидохме под 1-ото езеро и аз предложих да влезем в самия огън и да отхвърляме горящите дървета в изгорялата част и така да се спре огънят. Някои от приятелите пострадаха от огъня. Сестра Ина Дойнова и още една сестра си изгориха якетата. Обаче по този начин пожарът при нас спря и след няколко дена напълно загасна. Накрая ни помогна и небето, като ни изпрати и един хубав дъжд.

След едно лагеруване на Рила някои наши приятели бяха запалили отпадъците, събрани в нашия лагер, и пожарът беше обхванал почти цялата местност. Най-лошото беше, че гореше торфът отдолу, под камъните, и където не се очакваше, огънят избухваше силно. Ние бяхме отишли за 9 септември на езерата и взехме бързи мерки. Есента беше суха и дълго време не беше валило дъжд. Почти угасихме огъня и предпазихме клека в лагера от унищожаване. Пълното му загасване стана след 1 седмица, когато падна първият сняг на Рила и намокри скритите огнища.

Понеже милицията започна всяка година да ни сваля и разтуря лагера, ние започнахме да посещаваме лагера без палатки и спяхме в новопостроената хижа. Напълвахме догоре раниците с храна и дрехи и по цял ден обикаляхме езерата. Една година от

този период ние ставахме рано и 3 седмици редовно с Елена Симеонова отивахме да посрещаме изгрева на слънцето на Салоните, където на палатка бяха брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. Те ни посрещаха много добре и заедно прекарвахме с тях го следобед, когато се връщяхме в хижата пак да преспим. Като тръгнахме една сутрин, Елена забеляза, че ѝ няма портмонето. Тя се върна в хижата, но там го нямаше. Отидохме до сестра Райна Наїденова, при която вечерта бяхме на гости, но и там нямаше следа от него. Елена се разплака, но аз ѝ предложих да си изпълним наряда, а за портмонето има кой да помисли. Отидохме на Салоните, където прекарахме много хубаво деня. Тези дни хижата беше пълна с хора. На връщане към хижата пак минахме по пътеката, по която сутринта тръгнахме. До самата пътека, в канавка, изкопана за отводняване на палатка, където преди години си строеше палатката сестра Олга Блажева, видяхме портмонето. През деня по тази пътека са минали стотици хора, но никой не го забелязал. Елена го взе и започна да плаче от радост и благодарност.

Обикновено в хижата редовно се събирахме с групата на брат Стойчо и жена му Янка Андрееви от Нова Загора. Като се качихме сутринта на Молитвения връх, видяхме, че някой беше хвърлил стола на Учителя в цепнатината между камъните. Беше заклещен здраво. Брат Стойчо с няколко братя от Нова Загора, Стойчо Драгнев, Таньо Танев, аз и др. успяхме с големи усилия да го извадим и занесем на мястото му. Тук имаше още по-голяма мъчнотия. Доста време ние умувахме как точно беше поставен преди столът, за да го поставим на мястото му. Стигнахме до единомислие и го направихме, както е сега. Една група приятели с Таньо Танев отидоха при хижата и взеха камъка, който представлява върха на спиралата, и го занесоха на мястото на Учителя, където се намира и сега. Наближи съборът и на 18 август Валя непрекъснато гъжд и град. Стана време да отидем

на Мястото на Учителя и да се помолим. Моето ръководство ми каза да отидем горе и да поработим за оправяне на времето. Предложих на брат Стойчо и приятелите да тръгнем, като взех цигулката и се наметнахме с по един найлон. Започнах да свиря и да пеem и гъждът намалea и спря. Йоана Стратева ни чу и веднага дойде с цигулката си. Изсвирихме и изпяхме песните, които ми се продиктуваха, и облаците се пръснаха, небето се изясни и по неговия свод се появиха големи светли звезди. На другия ден – 19 август, имахме отлично време и изкарахме много добре трите съборни дни.

Същата година на лагера беше дошъл един германец, построил си палатка и сечеше суровия клек и с него си палеше огън. Ние веднага отидохме при него и му направихме много строга забележка. На другия ден той събра багажа си и тръгна за Мальовица. След няколко гена ние научихме, че същият германец, когато минавал през връх Мальовица, го срещнала мечка и го разкъсала. Законите в планината са много строги за всички – когато човек съзнателно ги нарушава, нещастие то неизбежно идва.

По време на лагеруването ни на 7-те езера през 1995 г. аз отидох на Вътрешния Близнак и видях долу, до езерото, една палатка с двама високи младежи и две момичета, които ловяха риба. Наши братя минали покрай тях и им казали да не ловят в това езеро риба, защото може да има лоши последствия за тях. Те не ги послушали, а напротив – взели да късат главите на малките риби и да ги хвърлят обратно в езерото. Късно следобед те тръгнали за хижа „Рилски езера“. Разви се силна гръмотевична буря. Когато минавали по поляната над петото езеро, паднал гръм и убил двамата младежи, а момичетата изпаднали в безсъзнание и с големи усилия едва ги спасиха.

Обикновено в нашия лагер на Седемте езера сметките за стола и лагеруването се водеха от сестра Буча Бехар. Тя много

точно водеше сметките на всички присъстващи в лагера и когато някои тръзваха надолу, тя събираше направените разходи. Една година, след приключването на сметките, сестра Буча констатира, че в касата има остатък от близо 7000 лева. Тя се съветва с брат Боян Златарев и му предлага своето решение, да внесе парите в пощата на свое име и така те да се увеличат от лихвите. В същото време брат Гавраил Величков беше успял да уреди сестра Буча да получи една голяма сума от банката, вложена от един неин роднина отпреди войната и напуснал България. Буча се явява като негов пряк наследник. Буча внася парите в пощата на свое име, но след няколко месеца си замина от този свят.

Следващата година сметките се водиха от брат Тодор Симеонов. При приключване на лагера в него се оказва остатък на повече от 8000 лева, които няма на кого да отчете. (Понеже ни гонеха и разваляха лагера, отиването на Рила беше повече спонтанно, а не организирано и на място се правеха сметките за храна и други разноски.) Той решава, без да сподели с някого, да отиде на екскурзия в Гърция. Там прекарва един месец, купува си някои работи и се връща в България. Няколко месеца след това той си замина от този свят.

При едно лагеруване на Рила падна сняг и приятелите сякозеха надолу. В магазина имаше много дини и за да не се хвърлят, брат Йордан Бобев ги ядеше, макар че бе много студено. След няколко дена времето се оправи, снегът се стопи и ние успешно свалихме багажа до „Вага“ и София.

На Рила при мене, в палатката ми, имаше около 10-15 братски палатки, които, щом пристигнаха някои приятели в лагера, аз веднага ги раздавах. Строях палатки за братя и други за сестри. След направата на хижата тази хубава традиция се загуби – а и палатките остаряха, скъсах се и условията за лагеруване

станаха трудни. Започнаха да ни преследват и милицията да разваля лагера и да ни сваля надолу. Ние сменихме тактиката и когато се появи милиция, бързо сваляхме палатките и се скривахме из клековете. Чакахме ги 1-2 дена, докато си отидат, и пак построяхме лагера. Те разбраха този наш прием и внезапно идваха и ни караха без коне на гръб да си сваляме багажа до „Вага“. Така една година Нойо Филипов и децата му свалиха всичкия багаж до „Вага“. По тази причина с Елена Симеонова започнахме да ходим на Рила без палатка, а само с раници, за да сме по-подвижни и лесно да слизаме надолу, когато ни свалят. Постоянно намирахме нови методи и начини, по които да провеждаме лятната школа на Рила.

Наличието на хижа на езерата ни позволяваше да ги посещаваме и зимно време. За 1 май 1957 г. Димитър Костов, Стефан Дойнов, Крум Въжаров и аз тръгнахме със ски за езерата през село Сапарева баня. София ни изпрати със силен дъжд. От селото купихме няколко кг картофи и тръгнахме нагоре, като вечерта стигнахме на х. „Скакавица“ – една дървена стая. Нямаше хижар, а хижата беше изгоряла през 1951 г. Ние запалихме печката и си направихме супа. Взехме да цепим дърва, но брагвата изчезна някъде и не можахме да я намерим. Сутринта станахме рано, в 6 часа, и тръгнахме към езерата. Времето беше студено, снегът – дълбок 2 метра, падна гъста мъгла и духаше вятър. Сложихме въжета на ските и потеглихме един след друг. Аз вървях последен и на едно място под мен имало борче и хлътнах, като раницата ми падна в дупката, образувана от борчето, а аз на гръб – със ските на краката. В бурята нищо не се чуваше. Аз направих големи усилия и успях да се изправя. В това време братята усетили, че ме няма, и се върнаха да ме търсят. Излязохме от боровата гора и по едно време усетихме, че сме на козирка. Ските започнаха да дърпат напред. Веднага спряхме и се върнахме назад и продължихме напред. По наше предпо-

ложение стигнахме едно равно място – първото езеро. Крум Въжаров свали въжетата от ските и се пусна в няколко посоки – ските не тръгнаха. Това беше езеро. В непрогледната мъгла започнахме да се качваме някъде по водопада.

По едно време виждам Стефан над главата ми – перпендикулярно над мен. Излязохме на билото, но нищо не се вижда. Часът беше 13 и според правилата на планината трябваше да се върнем назад, щом като не сме стигнали целта. Докато разисквахме, изведнъж мъглата се разсея, огря слънцето и под нас се видя нещо като голяма скала, обвита в сняг. Бяхме на Молитвения връх и аз свалих въжетата и се спуснах на долу. Камъкът, който видяхме, се оказа хижата. Вратата беше затрупана със сняг. Свалих ските и с едната ска изчистих снега. Влязох вътре – печката беше пълна с дърва, отгоре ѝ – кибрит, и до нея – шише с газ. Веднага запалих огън. Покривът на хижата беше вдигнат от вятъра и само в стаята на хижаря, който отсъстваше, можеше да се преспи. Навсякъде другаде беше мокро. Преспахме и на сутринта, като станах, видях стъпки, които водеха направо отвесно към първото езеро. Почудих се кой ли е минал по това стръмно място. Огледах се и разбрах, че това бяха стъпките от нашето качване. Към обяд откъм хижа „Вада“ се появиха 15 алпинисти със ски. Те минаха точно по нашите стъпки и дойдоха в хижата. Водачът им ни похвали, че много правилно сме минали по водопада, където няма опасност от лавини. В хижата нямаше място за двете групи и ние решихме да отидем на х. „Иван Вазов“, а алпинистите да преспят в хижата. Тръгнахме веднага покрай езерото на Чистотата, изкачихме се на билото над Ургините езера. На места пътеката беше само един ръб, и то заледен. Стигнахме началото на Парздере и тримата ми приятели се спуснаха стремглаво на долу, в състезание кой пръв ще стигне хижата. Аз след тях бавно се придвижвах по заледения сняг, който беше на вълни, и ските

подскачаха. Пагна гъста мъгла и нищо не се виждаше. Стефан излязъл на вратата на хижата и ме чул, че минавам на няколко метра, и ме извика. Аз спрях и по гласа му намерих хижата. Хиждарят беше приятел на Крум Вържаров, който, като началник в профсъюзите, го беше назначил на това място. Посрещна ни много хубаво. Преспяхме и на другия ден се върнахме на Седемте езера, като се срещнахме с алпинистите. Слязохме наголу до „Вага“ и Говедарци, откъдето с автобус се прибрахме до София. Скоро след това отидохме втори път до езерата, по същия маршрут. Преспяхме на х. „Скакавица“ и сутринта в гъста мъгла потеглихме нагоре. Този път решихме да избегнем козирките в посока х. „Рилски езера“, а направо да излезем на поляната при петото езеро. Излязохме на билото и Крум предложи да тръгнем наядно, Митко – наляво, а аз – направо. Митко се спусна със ските и аз веднага потеглих след него и го настигнах. Той искаше да се спусне наголу, като предполагаше, че сме в края на петото езеро и пътеката за четвъртото. Аз го помолих да почака малко. В това време мъглата се вдигна и ние видяхме на разстояние повече от 2 км второто езеро. Под нас беше пропаст, а Митко беше на едно връхче, над пътеката за „Скакавица“. Митко побледня, обърна ските и тръгнахме направо. Крум пък беше загазила в дълбокия сняг на Кабула. Стигнахме на хижата, която беше пак без покрив. Времето през деня беше слънчево и горещо, а през нощта – ясно и студено. Отидохме на билото на Зелени рид и се спуснахме към езерото на Чистотата. Аз, както се пързалих по заледения сняг, попаднах изведнъж на навят сняг, ските намалиха рязко скоростта и аз паднах. Отидохме на хижата и седнахме да обядваме на пейките на слънце. Като се нахранихме, аз не можах да стана, понеже коляното ми се беше подуло. Веднага приятелите налязоха лук и го наложиха. На другия ден сутринта тръгнахме наголу. През нощта вала гъжд и снегът беше заледен. Тримата се спуснаха бързо наголу, като се състезаваха, а аз по-бавно се спуснах до първото езеро

и стигнах до просеката, по която не се виждаше никакъв клек – снегът беше над 2 метра. Един час след тях, в 9 часа, бях на „Вага“, където моите приятели се припичаха на силното слънце. Спуснах се по заледения път, успях да се кача на автобуса и се прибрах в София.

Ганка Бончева и Ружа Чернева станаха хижарки на х. „7-те езера“. Ружа е есперантистка и има голяма кореспонденция. Помолиха ме, чрез един брат, да им занеса пощата. До вечерта стигнах хижата, предадох им всичко, което беше за тях. Преспях, но през нощта излезе много силен вятър и хижата скърцаше и се люлееше. Разбрах защо толкова пъти вятърът отнася покрива ѝ. От връх Острец към хижата се образуваше една фуния, по която фьонът – южният вятър, попадеше право върху хижата и повече от 10 пъти отнасяше покрива чак към първото езеро. Мястото, което Учителя ни беше посочил за построяване на кухня, се намираще на 100 метра по на север и тя никога не попадеше в поривите на този разрушителен вятър. Покривът ѝ винаги беше здрав, но зимно време кухнята беше пълна със сняг. Когато се правеше разширение на хижата на север, през 1982 г. аз отидох по обяд на езерата и заварих няколко майстори от Самоков и ръководството с хижарите, се подготвили да изливат втората бетонна плоча. Хижарят Лазар и жена му Йорданка ми каза: „Светозаре, само тебе чакаме да дойдеш, да ни помогнеш.“ Аз видях Тодор Арнаутски и четирима млади братя и до 14 часа плочата беше излята. Председателят на Туристическото дружество в Самоков благодари на Братството, че сме помогнали в такъв труден момент след това ни дадоха една богата салата за обяд. След обяда аз предложих на председателя на дружеството да прекарат през покрива няколко дебели арматурни желяза или стоманени въжета от южния до северния край на хижата и да ги бетонират. Те възприеха моето пред-

ложение и го реализираха. След това покривът не беше вдиган повече от вятъра.

На хижата Ганка съхраняваше всичките братски пособия: казани, чайници, колци – 2 години. Когато тя напусна хижата, отидохме една група и от мазето успяхме да изнесем всички братски съдове в присъствието на новодошлия хижар и ги скрихме в пещерите на Молитвения връх. През лятото ги извадихме и пак си създадохме лагер. През 1956 г. изкарахме много хубав лагер. Времето беше слънчево и топло. Вътрешно ме предупредиха, че ще има силна буря и аз изпратих семейството си да слезе. С бай Янко свалихме багажа на „Вага“. Разтоварихме и аз се върнах на езерата. Там вече духаше доста силен вятър. През нощта палатките паднаха и след това заваля силен гъжд. Всички се събраха под платнището в кухнята да се сушат и топлят на запаления силен огън. Сутринта гъждът спря и падна гъста мъгла. Приятелите, начело с брат Борис Николов, си тръгнаха към „Вага“. Останахме да оправяме съборения лагер: Гради Колев, Ганка и Ружа Черневи, Дора Карастоянова и аз. Следобед наваля няколко сантиметра сняг. През нощта небето се изясни и замръзна навсякъде. Изгря слънцето и го обяд стопи снега и затопли времето. Заехме се с работата, която ни предстоеше. Една палатка беше вдигната от вятъра и хвърлена в езерото. Отгоре, до брега на езерото, имаше разхвърляни чинии, вилници, грехи и др. Започнахме да събираме всичко в кафези. Опънахме палатките и ги изсушихме. Опаковахме всичкия багаж и го свалихме наголу с конете. В малкия салон на Изгрева оставихме кафезите със събраните вещи, всеки да си вземе, което си познае.

Поради постоянното разваляне на лагера от милицията няколко години с Петър Филипов ходихме на лагер при извора под Зелени рид. Милиционерите не обичаха да ходят много и никога не ни обезпокоиха. Там отивахме с много храна и посре-

щаме братята и сестрите, които отиваха или се връщаха от Салоните. Там лагеруваха брат Борис Николов и сестра Мария Тодорова. За изгрев ходихме на Салоните и на полянката – за Паневритмия. През 1968 г. времето беше много хубаво и топло. 19 август прекарахме добре, но вечерта започна силна буря с валеж от мокър сняг. В Чехия бяха навлезли руски танкове. През нощта ние бутрахме снега от покрива няколко пъти. Сутринта снежната покривка надмина 1 метър, палатката не издържа и се скъса. Малката палатка, в която спяха Елена Симеонова и Донка Проданова, не се виждаше. Ние ги извикахме и те се обадиха изпод снега, че са добре и им е много топло. Скоро обаче казаха, че има вода, която ги мокри – снегът беше започнал да се топи. Разровихме около палатката и те излязоха навън. Пагна гъста мъгла. Брат Петър предложи да отида да видя как са Борис и Мария на Салоните. Тръгнах нагоре в бурята и излязох на билото. Налучках поляната, където е палатката на брат Борис, прекръстосах я няколко пъти, но от нея нямаше и следа. Съсредоточих се и като погледнах в краката си, видях, че стърчи едно малко желязо. Разбрах, че това е върхът на колеца на палатката. Извиках брат Борис и той се обади. Изрових гупка и влязох в палатката. Те бяха запалили спиртника и вътре беше топло. Попитах брат Борис дали имат нужда от нещо, а той ми отговори, че всичко имат. Понеже го познавам добре, аз се обърнах към сестра Мария и тя ми каза, че спиртът им свършва, нямат хляб и захар. Излязох от палатката, отидох до лагера ни и взех необходимите неща. Решихме да слезем до хижата и тръгнахме вляво в гъста мъгла, за да не паднем в езерото на Съзерцанието. Достигнахме колците покрай Харамията и по маркировката стигнахме в хижата, която беше пълна с измокрени хора. Печката гореше силно и ние се подсушихме и прекарахме там 3 дни, докато времето се подобри. Отидохме в лагера, събрахме си багажа и на части го пренесохме при хижата, откъдето коня-

рите го свалиха надолу и ние се прибрахме в София.

По времето на Учителя в Братството имаше двама милионери, които организираха Рилския лагер. Това са Славчо Печеников и Николай Доинов. Николай се занимаваше с покупката и транспортването на покупките, а Славчо – със сметките и парите в магазина и в кухнята. Въпреки това всяко летуване до 1939 г. излизаше с дефицит, който Учителя плащаше. Аз си помислих: тия двама наши милионери не можаха ли да се сетят да поемат поне една година разноските на Братството за Рилската школа? Пътните за отиване, връщане, храненето и други разходи, за да са приятелите свободни от материални задължения и да концентрират ума си в духовната работа, за която отиваме в планината. Това не става, а и те едва ли са помислили за такова нещо. Понеже тази идея се роди в мене, аз веднага реших да я реализирам. През 1990 г. закупих продукти за лагера по изготвен от мен списък, 50 хляба и казан от 80 литра. Помолех брат ми Костадин, с колата си с багажник да откара продуктите. Оттам конете занесоха всичко на хижата и настанихме багажа в преддверието, където туристите оставят раниците си. Хляба качих на тавана, където спяхме. Сутринта отидохме на Молитвения връх и след беседата се изигра Паневритмията край камъка на полянката и след това всички веднага отидоха да си приготвят закуската и обяда. Така приятелите бяха свързани с ежедневните си нужди и не можеха да отидат да играят Паневритмия другде. С Елена донесохме казана и започнахме да готвим. Оправихме огнището и сутрин приготвихме вода за чай, а обядът беше безплатен. Имаше донесен един казан, но той се оказа пробит. Картината на братския живот в лагера веднага се промени и започнахме да ходим на Паневритмия до Чистотата, на първото езеро за дърва и няколко пъти – на петото езеро. Раздадохме и хляб безплатно. Доиде един младеж и ми каза да му дам от Божия хляб, който се дава без пари. Аз отидох

с него в хижата и му дадох 2 хляба, но когато отидох в лагера, той беше взел още няколко. Помолих един брат с голяма палатка да ми позволи да сложа под навеса на двойния покрив храните, които с Еленка донесохме от хижата. По-късно се направи малкото заслонче, в което слагахме продуктите. Приятелите започнаха да дават пари и да носят продукти, които им бяха в повече. Лагерът се уголеми и изкарахме много добре. Накрая, като отчетох средствата, се оказа, че сумите, дошли у мен, са 2 пъти повече от тези, които бях изразходвал. Аз ги внесох в София в братската каса. За тази моя проява се научи сестра Астрид Мюлер, която на следващата година ми даде една сума за Рила. С нея ние плащахме половината от парите за конете и увеличихме продуктите. Съборът протече при много хубаво време и добра организация. Свободата в живота дава най-хубавите условия за правилното проявяване на доброто, скрито във всяка човешка душа. Следващата година отидох с 2 палатки, едната за спане, а другата за продуктите, които бях закупил. Вътрешно ми се каза да тръгна на 8 август и да се върна на 21 август. До тази дата на Рила ваял непрекъснато гъжд, Йоанна Стратева каза: Кога ще дойде Светозар, за да се оправят времето. На 8 август, когато се качвахме на езерата, имаше облаци, но до вечерта те се пръснаха и времето стана слънчево и топло. Започнахме пак да готвим в кухнята. Не приемах никакви пари за обедите, но приятелите започнаха да оставят в палатката в джобовете ми и по този начин пак се събра сума, двойна от закупените продукти. Аз се отчетох на касиера и внесох всичките пари в Братството.

Молитвеният връх е място, където човек може да се хармонизира със съществата от невидимия свят, да ги помоли да оправят времето, особено за съборните дни. По време на лагеруването ни в 1994 г. времето на 19 август се промени. Сутринта в 2 часа заваля гъжд. Аз отидох на върха и започнах да

работя. Небето се разясни и сутринта имахме хубав изгрев с малко облаци по небето. Каза ми се, че бурята се отлага с 5 дена. След закуската отидохме на Паневритмия на петото езеро. По обяд предложих да направим една обща молитва, за да се свържем с Махабур – Мощния и Силния Дух, който постоянно присъства там. След нашата сърдечна молитва на близо 1000 души всички облаци се пръснаха и трите дена на празника бяха само слънчеви. На 25 август се разразила силна буря, която съборила много палатки на приятели, които бяха останали, и 3 дни били затворени в хижата, докато времето се нормализира.

През 1992 г. останаха повече от 7000 лв. и виждайки тенденция за нахлуване на комунистическите методи в Братската школа, купих 4 неръждаеми казана от Силистра, един от които взе Веселин Орешков за детската школа в Троян, и 3 – за рилския живот. С идването на новия Братски съвет организацията на Рила се пое от Александър Станчин. Веднага се явиха комунистическите методи на работа. Сложи се каса до кухнята с надпис, че обядаът струва 50 лв., а за чужденци – двойно: 100 лв. Никога при Учителя не сме имали каса за събиране на пари. Това продължава и досега. Станчин прояви активна дейност, но и досега не е отчел нито един лев за сметките от Рилския лагер. Оказа се, че липсват 2-та от неръждаемите казани, около 15 туби за носене на вода, триони, брадви и др. инструменти. И досега Станчин не е възстановил този братски инвентар. Неговите ръководители го изпратиха на работа в Англия и Братството наново закупи необходимия инвентар. Слизането ни на 21 август 1995 г. в силен дъжд и градушка показваше някои отрицателни мисли и чувства, които се поддържаха в лагера. Конете падаха заедно с багажа в придошлите води, бяхме с Янко от Димитровград и успяхме да се справим с всички трудности. Слязохме на „Вага“, където водата беше силно придошла, и едва минахме по гредата на мостчето при х. „Вага“. Конете с багажа

преплуваха двуметровата река. Изчакахме и последните багажи, които дойдоха в 21 часа и с автобуса се прибрахме в София.

През следващата 1996 г. не посетихме Рила, времето беше постоянно дъждовно и ми наредиха да не отида, защото има опасност за живота ми. През 1997 г. посетихме езерата с палатка за 1 седмица. Най-напред излезе буря, с дъжд, град и сняг, след което времето се оправи и приятелите са изкарали добре празника на 19 август.

През 1998 година бяхме рано на езерата и участвахме в общия живот. Срещнахме се с много приятели и се проведеха хубави разговори. Ние се хранехме самостоятелно, като си готвехме на газов котлон. Една голяма група от лагера ходихме до връх Острец. Там обядвахме, а съществата ни чакаха да свършим обяда и заваля дъжд, и падна гъста мъгла. Ние тръгнахме по билото към пътеката, водеща от връх Дамга по Седемте езера. Мъчно стигнахме до нея в мъглата и дъжда. Като тръгнахме надолу покрай езерата, предложих да пеem братски песни: „Аум“ и „Фир Фюр Фен“. Денят беше петък и последната песен е много силна в този ден. Дъждът намаля и под шестото езеро напълно спря. Показа се слънцето и се прибрахме в лагера мокри, изпрани и освежени. Всяка сутрин от Молитвения връх в 4 часа и 10 минути ни се обаждаше един прожектор на изток, вдясно от точката на изгрева, при звездата Алдебаран и в 5 часа и 10 минути наляво от точката на изгрева. Феноменът свети 10-15 секунди, намалява светлината си и с голяма скорост изчезва на север. Подобен феномен имахме към 22 часа вечерта, вдясно от изток. Понеже на планината въздухът е много чист, звездите се виждат много големи и близо до нас, сякаш с ръка можеш да ги пипнеш. Празника на 19 август изкарахме добре. Когато провеждах наряди и четях беседи, една сестра виждаше моята аура в жълто със светлина и други неща. На празника не забравихме братските традиции. Сутринта ние направихме 2 казана

с хубав компот, обягът беше безплатен и се раздаде безплатно топъл хляб. Когато си тръгнахме на 21 август, след натоварването на конете завяла дъжд с град. Тръгнахме надолу и спряхме в пещерата под Молитвения връх, където сложихме найлони. Направихме молитва и поехме надолу. Аз казах на приятелите, че дъждът скоро ще спре. Запяхме песента „Фир Фюн Фен“. Още по баира над първото езеро дъждът намаля и спря. Ние свалихме найлоните и свободно слязохме на вага, където конете докараха багажа, и се прибрахме в София.

* * *

В 1999 г. в началото на август отидохме на седемте езера Елена, Павел, аз, Величка с Истиян, Костадин с Красимира, Любомир, Емилия. Построихме си палатките и се хранехме отделно, като си готвехме на газов котлон, а взимахме само сутрин гореща вода. Доста приятели от лятната школа излизаха сутрин рано на Молитвения връх, където общо правехме молитва и посрещяхме изгрева на слънцето. На изток от кухнята, където е пътеката за изворчето, видях, че там във въздуха е лагерът на светлите същества, които присъстваха в нашия живот. Лагерът се състоеше от много бели палатки, наредени в прави редици, в пълен ред и във всяка имаше по две бели същества – облечени в бяло. Сестра ми Величка пък ги виждаше като малки човечета, по няколко сантиметра, които пълят по клековете и по нас, за да ни помагат да отворим висшето си съзнание и да работим за благо на човечеството. На 11 август 1999 г. наблюдавахме пълното слънчево затъмнение през опушено стъкло и специални очила на сестра ми Величка. Косъо получи инфаркт, изпадна в безсъзнание и аз го взех в нашата палатка, разтрих го добре и той се оправя. Помогнах и на Истиян, който вдигна високо кръвно. Често ходехме да играем Паневритмия-

та на първото езеро и на връщане носехме дърва за огъня в кухнята. Аз с десетина млади приятели ги режем и ги изнасяхме на пътеката, откъдето на връщане приятелите ги вземаха и занасяха в кухнята. Помагаше ми и Павел. Дадох му пари и той купи на 18 август 1000 хляба за приятелите, които си бяха свършили хляба и следобед ги раздадохме. Сутринта по мобифона на Иван Кирилов се обадихме във фурната и поръчахме хлябовете и Павел слезе с конярите и над 50 чувала да ги докара. Конярите ги докараха на два пъти от х. Вага, където ги бяха докарали от Говедарци с камион. Първият курс с топъл хляб бързо го раздаде Елена с десетина сестри, които ѝ помагаша. Всеки получи по топъл хляб и останаха няколко чувала за работната група, която щеше да закрие лагера. Съборът на 19 август протече много добре. За Паневритмията отидохме на поляната на петото езеро, където играехме Паневритмията в три кръга – Жеков измени музиката на 11-тото упражнение „Евера“ и Павел не го свиреше, а Величка чукаше с камъни като протестираше срещу това безчинство, също и хора на Симеон Симеонов, които в центъра на кръга пееха три пъти мелодията „Ти си ме мамо човек красив родила“, а Учителя го е дал два пъти – за да се свържеме със силите на духовния свят, а три пъти се свързваме с човешкият нисш живот и безпорядък. Играхме около 1000 души и около 500 отстрани гледаха Паневритмията. На Рила беше и Албена с Николай и синът им Йоан. От уроки детето цялото се изрина и аз я накарах да събере урина от детето, да я стопли и с нея да го намаже и пъпките му изчезнаха, заедно със сърбежа и детето престана да плаче. Присъстваша Ивелина, която живееше на квартира при Косьо и сестра ѝ Пена, заедно с децата, мъжът и майка ѝ. 1999 година бях уговорил с горския да ни докарат дърва за кухнята, но началникът им отишъл на море и нямало кой да подпише необходимата заповед за това. Попитах го: „Какво да правим тогава?“ Той ми отговори – по старият начин, като си събирате дърва. На 14 август, събота следо-

бед към лагера от север се насочиха тъмните облаци на гъжг и град. Веднага отидохме на Молитвения връх с цигулката, изсвирихме и изпяхме няколко песни, които ми се дадоха и гъжгът със светкавиците и гръмотевиците зави на изток и се изсипа в Стара Загора, Димитровград и Любимец. Слезох от Молитвения връх и вдясно от пътеката за изворчето извадих с двайсетина приятели много гърва, които ги хвърляхме на пътеката, а други непрекъснато ги носеха при кухнята. Стигнаха ни до 19 август, останалите ги хвърлихме на север от пътеката за Молитвения връх да останат за следващата година. На 21 август си слязохме от езерата и се прибрахме спокойно в София.

На 8 август 2000 година, вторник, отидохме на езерата със сестра ми Величка, Истиян, Емилия, Елена и аз с Павел, който по-късно слезе за кандигат-студентски изпити. Имахме големи трудности с гървата за кухнята и се уговорихме с горския и ни докараха 6 кубика гърва с камион, по 30 лева кубика, на новата хижа „Рилски езера“. Направихме Паневритмията на поляната южно от хижата и след това всеки взема по няколко гървета и ги занесохме при кухнята. Останаха малко, които конярите ги докараха с конете. Имахме хубави сухи гърва до края на лагера. Готвехме си на газовия котлон и заедно се хранехме с Величка, Истиян, ПенкаДянкова, Емилия и други приятели. На 18 и 19 август нашата група станахме дежурни в кухнята и не ходихме на Паневритмията на петото езеро да се ядосваме. Ръководството не ни даваше да докарваме и раздаваме хляб, но ние сме приятели с конярите. Дадох пари на Павел и той слезе с конете и докара топъл хляб, който го раздадохме безплатно. За празника направихме 2 казана сборно ядене, казан жито и казан с компот. Следобед приятелите се върнаха от Паневритмията и обядваха с вкусното ядене, приготвено от нас. На 21 август благополучно се прибрахме в София.

През 2002 година не ходихме на езерата, понеже постоянно щеше да вали дъжд и имаше опасност за живота ми. Бръснатите глави, които посещаваха „Рилски езера“ искаха да ме премахнат.

В 2003 година се измени маршрутът на отиването на езерата. Минаваше се през Сапарева баня, нагоре през местността Паничище до хижа „Пионерска“, до която стигаха пикапите. Записах се в група, в която беше и Даниела. Няколко дена преди тръгването, тя се схваща и лежи на легло и не може да мръдне. Красимира ходеше при нея и ѝ слагаше инжекции. Тя ми каза, че Даниела ме вика да ѝ помогна. Отидох и аз в апартамента ѝ. Там дойде и Кирил. Отидох при нея с шише зехтин и я разтрих добре, особено кръста. Казах ѝ накрая, че вече е добре. Тя не вярваше, но стана, клекна няколко пъти, нямаше никакви болки. Прегърна ме и ми благодари. Облече се и ни предложи да ядем плодове, а тези, които останаха ми ги даде на мен за въщи. Брат ми каза, като видя Даниела да подскача: „Сега разбрах, че си лекар.“ Пригответохме се за езерата, занесохме багажа при бялата къща и на 8 август – петък, се качихме на пикапа с Елена, Даниела и други, повече от 10 приятели, които ни закара към обяд на хижа „Пионерска“, откъдето конярите взеха багажа и го закараха до началото на пътеката за лагера, източно от хижата. Разтоварихме багажа и скоро дойдоха конете. Ние намерихме джип, на който се качихме десетина души и ни закара до хижа „Рилски езера“. Оттам с раниците отидохме в лагера, където Андрей с няколко души строеха кухнята. Конярите не натоварили веднага багажа, а седели да пият и го докараха вечерта, след 18 часа, когато завали дъжд. В дъжда занесохме багажа си в кухнята, а дъждът продължаваше да вали и не можехме да си построим палатката. В това време дойде Даниела и ни покани да спим във втората ѝ палатка, много добре оборудвана. Преспяхме и

сутринта ходихме на Молитвения връх. Дъждът беше спрял и ние си построихме палатката и се оборудвахме. Забравих да си окопая палатката, започнахме да си готвиме на котлона. След няколко дена на 12 август, вторник следобед, валя дъжг със суграшица и го обърна на град, който като падаше на земята замръзваше и можеше да скъса палатките. Наоколо билата побеляха. Има поверие, че ако най-големия или най-малкия от семейството вземе три зърна град и ги глътне, градушката спира. Взех три зърна, глътнах ги и градушката веднага спря. Излязох навън и с теслата окопах палатката и изведох водата да тече надолу. От легените зърна ми изстина гърлото и ми се погу зъб, който загной и цяла седмица ме болеше. Всички екстрасенси ме познаваха и ми дадоха лекарства, но те не ми помогнаха. Зъбът ми се погу много. Не можех да се храня и накарах Елена да ми свари супа картофи и горещи ги слагах върху абцеса. Аз спрях града, който гоиде в резултат на лошия живот, който приятелите водеха на езерата и скъпо платих. Тогава реших да пробия абцеса и на 16 август, събота, обгорих игла и пробих голямата подутина – абцеса, и изтекоха няколко лъжички гной. Веднага ми олекна, мина болката и зъбът ми се запази в устата ми. За 19 август ръководството ми каза – Грива, че гласът ми е слаб и няма да може да се чува от многото хора, които ще напълнят и двата върха. Аз му казах, че аз съм направил наряда и аз ще го проведа. Атакувахме и на 18 получих разстройство. На 19 август имаше отличен изгрев и тихо време. Четох високо беседата и се чувала чак в кухнята от дежурните. Наряда протече отлично и след Молитвения връх пихме чай. Някой беше донесъл тенекии с мед и чая се пиеше с мед. След закуската останахме да готвим за обяда – по желание, а приятелите отидоха на Паневритмията на петото езеро. Следобед се храниха със сборното ядене, което бяхме сготвили. Казаните се изпразниха, а за вечеря приготвихме казан с жито. Следобеда имаше голям кон-

церт от братски песни. На 21 август си тръгнахме надолу. Конярите веднага ми натовариха багажа и на мои приятели и ние тръгнахме надолу. Спряхме при хижа „Рилски езера“ и прогължихме към х. „Пионер“, където като пристигнахме дойдоха и конете и си взехме багажа. Беше ни изчезнала туба за вода. Качихме се на пикап и благополучно се прибрахме в София.

Рила, тази диадема на България – позната и неповторима и е винаги малко непозната и различна в своите прояви и характер. При всяко посещение човек винаги намира в нея нещо ново, красиво и незабравимо, което дълго време свети в съзнанието му, и научава нещо ценно за живота си.

Заслонът на Витоша – Ел Шадай, 1973 г.

Витоша

Първата планина, на която Братството започва своята планинарска дейност, е Витоша. Само София и Виена са двете столици, до които има много близо планини, по които окултните ученици могат да изпълняват задачите, дадени от техния учител. Както отбелязва Учителя в началото, Витоша е планина на знанието и самоусъвършенстването. „За пример Витоша днес е на пет милиона години, приближава вече старостта си. След два милиона години ще започне да се разпада. Някога тя е била по-висока, а сега се е снишила с хиляда метра.“ („Неразрешеното“, стр. 146) Ние постоянно я посещавахме и се ползвахме от нейните хубави влияния и духовни възможности. Най-важният център там бе Бивака - Ел Шагай (Вратата на Рая), който постоянно посещавахме с Учителя или сами, за да изпълняваме дадени задачи. Бивака беше ограден с каменна стена от запад и юг, която го предпазваше от постоянните ветрове. След 70-а година комунистите изпратиха едно отделение трудоваци, които развалиха оградата и изхвърлиха всичките камъни в дерето. През 1946 г. брат Влад Пашов и Мария Тодорова засадиха борчета, които сега вече са големи борове. Наоколо израсна висока гора, която пази лагера от постоянните ветрове. През 1922 г. в една от беседите от томчето „Трите живота“ Учителя дава една задача – всеки сам да отиде до Бивака през нощта съсредоточено, без да говори с когото срещне, и да се върне на Изгрева. Приятелите изпълняват задачата колективно, като всички се събират на Изгрева и през 10 минути тръгва по един брат или сестра за Бивака през с. Драгалевци. Аз изпълних тази задача много по-късно – 3 пъти през зимата на 1953 г., когато бях в отпуск от казармата за повече от един месец. Тръгнах точно в полунощ – 12 часа, като мислено се обадих на Учителя, пеш до Симеоново. Там, в края на селото, ме

оградиха селските кучета, но като ме подушиха, ме оставиха, понеже ние редовно им давахме хляб. Горе снегът беше до гърдите. Стигнах Бивака и влязох в бараката, запалих огъня и стопних вода. Запалих свещ и прочетох една беседа. Посрещнах изгрева и дочаках братята и сестрите от София и останах с тях. Така не изпълних точно задачата, дадена от Учителя. Втория път пак не изпълних задачата и реших третия път да я изпълня точно. Като влязох в бараката, затворих вратата, запалих свещ и четях беседа. На вратата дойде един вълк и започна да вие и граска с ноктите си. Той обитаваше в една морена под горския дом. Сутринта, като излязох за изгрев слънце, видях стъпките му по снега. След посрещане на изгрева тръгнах веднага надолу. Задачата беше така: да се отиде през зимата посред нощ на Витоша – на Бивака Ел Шагай. Сутринта да се посрещне слънцето, да се върне в София, без да се говори и без да се поздравява когото и да било по пътя. Следващата неделя бяхме на хижа „Алеко“ и като се връщяхме по шосето, срещнахме вълка, който ме беше безпокоил през нощта. Ние извикахме и той избяга към горския дом.

Друг център, който използвахме, когато започнаха да ни гонят, е Присоите, където години наред четяхме беседи и провеждахме нашия общ братски живот. Най-редовно там идваха Влад Пашов, Иван Антонов, Петър Филипов и много други. За обяд правехме супа и се хранехме общо. Често посещавахме Резньовете и Черни връх. Под Малкия резен имахме бивак, до едно изворче и там си правехме чай и обяд през лятото. Веднъж отидох там сам и сварих една тенджерата картофена супа. Чаках приятели да дойдат и да я изядем. Най-после, изпотен, пристигна брат Влад Пашов. Аз веднага му предложих да му сипя в канчето. Той отказа, като ми заяви, че не бил гладен. Аз бях много настойчив и му напълних едно канче. Супата му се услади и канче след канче – тенджерата се изпразни. Шеговито му казах:

„Брат Влад, добре, че не беше гладен и се задоволи само с една тенджерка супа. Ако беше гладен, нямаше да мога да те нахраня.

През 1923 г., по време на Септемврийското въстание, Учителя с Братството не провежда събор в Търново, а посещава Витоша. Той отбелязва: „Днес правим приготвяне за събор. Тук (на Витоша) сме дошли около 100 души. Ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Трябва пак да гоидем тук, защото има хубави магнетични места. Всичко в природата е символи. Хубави са днес облаците на небето – те приличат на вълна, която може да се преде. Да, трябва да се преде. Ето как може да се използва екскурзията. Като се върнете в града, всеки да напише по едно хубаво писмо в провинцията.“ („Петимата братя“, стр. 248)

„Писането казва: „Молете се един за друг.“ Много същества от черното братство искат да гоидат горе, но не са в състояние да разберат всичко. Тази сутрин, по интензивност на електричеството, ние бяхме на повече от 7000 м височина. Иначе височината тук е 2520 метра. Сестрата, на която стана лошо сутринта, не се разболя, но не можа да издържи на тази височина и трябваше да яде. Изстиването на лицата, посиняването се дължи на интензивността на електричеството, а 2520 метра е обикновена височина. Забележете, че когато се молехте, някои не можеха да държат ръцете си нагоре. Значи ние бяхме на същата височина, на която Мойсей получи заповедите на Синайската гора. Тогава и на нас може да ни се даде нещо. И друго, при височина над 7000 метра ние сме били в Агарата. Значи и оттам можем да получим нещо. Да, били сте и там. Беседата, която ви говорих горе, иде оттам.“ Учителя се обръща към братята и сестрите и ги пита: „Колцина от вас имате добри вътрешни условия да отидете на Мусала? Първо, изисква се дълбоко вътрешно разположение, да няма никакво раздвояване.

После, да нямате никакви домашни пречки. Колко гения бихте желали да останете там? – Най-малко 4 гена. – Знаете ли, че там е студено, безсъница ще има. Воля се изисква за това. Трябва да имате и топли дрехи. („Петимата братя“, стр. 249)

“Най-високите места са електрични. Тук, гето спряхме – под Резньовите, е магнетично място. Има магнетични влияния. Това място е отлично за събор. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при Олтаря. Там е отлично, има гори, гърба, вода и шосе. Там може отлично да организираме събора.“ („Петимата братя“, стр. 249)

По-късно, през 1933-34 г., Учителя не посещава Рилските езера, а с братята и сестрите организират лагер на Витоша в местността Присоите, до един хубав извор. Там прекарват повече от една седмица. Оттогава всичко се е изменило и сега много мъчно може да се намери това място.

Учителя насочва приятелите и към хубавите източни места след с. Симеоново и над с. Бистрица, които той посещава заедно с брат Борис Николов. Когато се връщат от тази екскурзия, брат Боев пита брат Борис къде са били. Той му отговаря: „Бяхме в един кът от рая.“

Повече от 10 години ние с Петър Филипов и други приятели посещавахме тези красиви места. Цел на нашата екскурзия беше Големият Купен, като маршрутът минаваше през с. Бистрица, долината на Белия извор, Малкия Купен и през гората на Големия Купен. Той представлява нещо като голяма пирамида, издигната над една поляна, на 50-60 метра. Този връх е барометър за Витоша и София. Щом по него времето се измени малко, появяват се облаци, наречени от селяните „шопи“, непременно идват депресия, гъжг и вятър. Това са красиви места, които много рядко се посещават от други хора и туристи.

През 1960 г. за 9 септември с брат Петър Филипов взехме първия автобус за Бистрица и тръгнахме нагоре по Стара река с големи раници с провизии за 3 дена. Заваля дъжд и ние се покрехме с найлон. Целта на нашата екскурзия беше Големия Купен, на който никога не бях ходил. Петър би обясни, че там имало овчарска колиба, в която можем да се приютим. Дъждът спря и както вървахме, по средата на пътя, се появиха двама младолики старци с найлонови мушамы и торби през рамо. Запитах ги: „Близко ли е тук Менчето?“, от което трябваше да се отбием от пътя и да тръгнем направо през гората за Купена. Те ми отговориха, че след малко ще стигнем до това място. Аз ги попитах: „Къде сте ходили в този дъжд?“ Те ми отговориха, че са ходили за малини. Обаче дрехите им бяха напълно сухи, а от околните треви продължаваха да се стичат струи вода. Тръгнахме. Това ме озадачи и аз се обърнах назад, за да ги видя отново. По пътеката нямаше никой. Бяха изчезнали. Брат Петър беше тръгнал със задача – дали да започне строеж на жилище на Изгрева. Тази среща разреши въпроса му и той после започна. На Купена нямаше никаква колиба и по пътеката под Скопарника и Резньовете отидохме на Присоите, където горският дом беше пълен с прясно сено. Както бяхме мокри, легнахме в сеното и до сутринта дрехите ни се бяха изсушили. Сега този горски дом не съществува. На другия ден се прибрахме в София.

За Великден през 1967 г. една група от десетина души отивахме на Купена през с. Бистрица. Кучетата на селото ни следваха, понеже им давахме хляб. Като приближихме Белия извор, те подушиха една сърна и я подгониха с лай нагоре по планината. Както тичаха настървено, изведнъж спряха, млъкнаха, изскимтяха и побягнаха обратно към нас. На полянка, на 200 метра от нас, излязоха 3 мечки – 2 сиви и една черна, покрай които избяга подгонената сърна. Мечките влязоха в гората и ние продължихме пътя си. Когато стигнахме познатата ни полянка, от меч-

ките не бе останала и следа. На Малкия Купен има пещера, в която вероятно зимно време мечките преспиват своя зимен сън. Друг път през пролетта, пак в долината на Бели извор, ни срещна едно голямо стаго от диви свине. Най-отпред вървеше най-малкото прасе, а отзад един голям шопар. Минаха вляво покрай нас, на 2 метра, и като ни задминаха, завиха нагоре в планината по посока на Присоите. Много пъти сме виждали диви петли – глухари, които са много красиви и сутрин кукуригат. Обаче те са много чувствителни и щом подушат опасност, бързо изчезват в гората. Над нас са летели семейства орли, които писукат особено и учат малките си как да летят.

От Големия Купен се вижда Рила като на длан, а слънцето изгрява някъде по-отголу, от Стара планина. По-късно до Купена построиха студентската хижа. Там сме прекарвали с палатка по една седмица. Имахме столова с пейки и огнище, направени от камъни, която при дъжд покривахме с голям найлон и там прекарвахме целия ден. Природните явления на върха са много активни. Едно лято бяхме на палатка с Елена Симеонова и се изля такъв силен дъжд, сякаш с ведрата се изливаше вода. По целия връх течеха големи буни реки. Дъждът спря, Слънцето огря и картината се смени – сякаш изобщо не е валило. Там срещнахме сърни, зайци и други животни. Много пъти по обя, легнали на гръб, ние виждахме добре планетата Венера. Оттам лесно се слиза в с. Бистрица и с. Железница. На юг от Големия Купен – по посока на Скопарника, намерихме един хубав извор, от който си вземахме вода и си носехме в София. Когато се изгради хижата, строителите каприраха водата и я вкараха в строежа.

Друга част на Витоша, която Учителя посети и внесе импулс в живота и знание за природата – беше Западна Витоша, над с. Мърчаево, с. Вр. Острец, Вр. Силимица и хижите около тях. Още след отиването на Учителя в с. Мърчаево той извежда братята и сестрите нагоре в местността „Бачище“, където

от една поляна посрещат изгрева и играят Паневритмия. През 1944 г. Учителя прави последния братски събор, на вр. Острец, х. „Еделвайс и завършва с беседа на Марина поляна. Това са много красиви местности, особено през пролетта по пътя от с. Мърчаево до вр. Острец. Тогава местността „Бачище“, Церова поляна, Бранкова бачия – кариерата, и Голината са покрити с пъстроцветен килим от различни планински цветя: синя тинтява, омайниче, теменужки, кокичета, минзухари, незабравки, синчец, иглики, лютичета, жълтурчета, здравец и др. Това е през месец май, когато природата е рай. Чистият въздух и водата носят здраве и сили на всички, които посещават тези красиви места.

След завършването на събора на 28 август 1944 г. Учителя нарежда на приятелите да слязат в с. Мърчаево, а той остава последен с брат Борис и го кара да легне и напише под една пейка на Марина поляна: **„1. Мир по цялата земя. 2. България да пази пълен неутралитет. 3. Ако евреите не приемат християнството, ще престанат да се пререждат. 4. В Русия ще стане революция, по страшна от 1917 година.“** (Тази пейка сега не съществува.)

Учителя започна екскурзиите по планините с Витоша, с нейния Източен дял, и завърши тази дейност пак с Витоша, с нейния Западен дял. Това символично показва изгрева на слънцето – създаването на школата на Изгрева и непрекъснатото посещаване на източната част на Витоша и неговия залез на запад, посещаването на Западна Витоша от Учителя и Братството преди неговото заминаване от този свят.

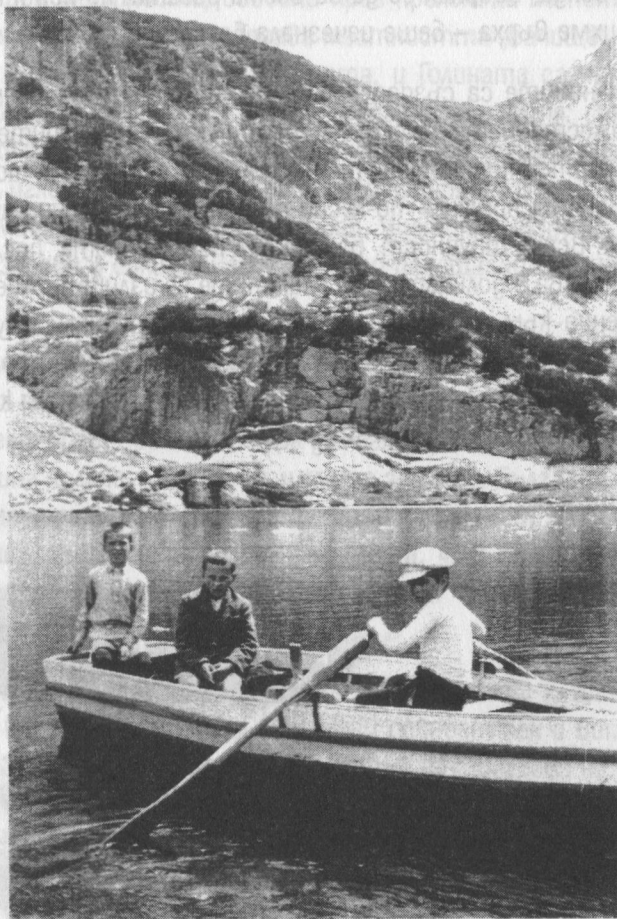
След заминаването на Учителя братята и сестрите от с. Мърчаево почти всяка година посещават местата, по които са ходили заедно с Учителя, особено вр. Острец, за който Учителя казва, че е връх на светите. При една екскурзия до вр. Острец

с Елена Симеонова седнахме да обядваме на върха. Аз свалих потната си риза и я сложих на един храст зад нас. Нямаше никой на върха. Времето беше слънчево, топло и тихо. Като свършихме обяда, обърнах се да си взема ризата, но нея я нямаше. Обиколихме върха – беше изчезнала безследно.

Планините са създадени за хората, за да възприемат от тях божествените мисли и идеи, силите и енергиите, които протичат постоянно през тях. Те са велика школа на чистота и закаляване на човека – по-лесно да се справя с мъчнотииите на живота. Всяка трудност, разрешена на планината, после лесно се разрешава в долината. От планините се излива Божието благословение към нас и ние трябва да благодарим за хубавите условия, при които сме поставени, и за възможността често да ги посещаваме и да се радваме на тяхната неземна красота.

Учителя под сенника на палатката си, 1931 г.

Ние, палавниците, на Рила, 1939 г.

Съдържание

Предговор	5
Мусала	14
Скакавците и Руните	105
Седемте езера	109
Витоша	188

5	Презовор
14	Мъсала
102	Скакалците и Рупите
109	Седмте езера
188	Витоша

Паневритмия при Второто езеро, 1935 г.

Нощ. палатниците на Рила, 1935 г.

Светозар Няголов
Учителя Бениса Дуно
за Рила и екскурзиите по планината

Второ издание

Коректор: Светозар Няголов
Формат: 60x84/16
Печат: "АСИ Принт" ООД

